

ALFRED HITCHCOCK

VỤ BÍ ẨN

người mù ăn xin
có vết theo

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Alfred Hitchcock

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK.

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

- 9 -

- 10 -

- 11 -

- 12 -

- 13 -

- 14 -

- 15 -

- 16 -

- 17 -

- 18 -

- 19 -

- 20 -

- 21 -

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Theo

Dịch giả: Đài Lan

LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK.

Xin chào tất cả các bạn yêu thích bí ẩn!

Tôi cảm thấy vui mừng và tự hào khi được Ba Thám Tử Trẻ mời viết lời tựa cho cuộc phiêu lưu mới nhất này. Đây là một vụ khá đặc biệt: có ví tiền

bị đánh mất, có ngân hàng bị đánh cướp, có một băng khủng bố gây rắc rối trên chính trường, mà trụ cột dường như là một người đàn ông mù có vết sẹo trên mặt.

Tôi sẽ không dám nói nhiều, sợ làm mất hay câu chuyện. Nếu trí tò mò của các bạn đã bị đánh thức thì mời các bạn hãy lao ngay sang chương một và bắt đầu đọc. Nhưng nếu lỡ các bạn chưa biết Ba Thám Tử Trẻ, thì tôi xin được nói thêm rằng bộ ba thám tử tài giỏi này sống ở Rocky, một thành phố nhỏ bang California nằm ven Thái Bình Dương, cách Hollywood vài cây số. Hannibal Jones là thủ lĩnh của nhóm, với trí nhớ siêu đẳng và bộ óc xuất sắc đặc biệt. Lòng tự tin và bạo dạn cũng gây kinh ngạc với một bạn trẻ tuổi như thế.

Peter Crench, phó của Hannibal, là một cậu thiếu niên to khỏe, lực lưỡng, nhưng không liều lĩnh như Hannibal. Bob Andy, thám tử thứ ba, chuyên về điều tra và có bí danh là “lưu trữ nghiên cứu”, cũng có tính khí liều mạng, giống như sếp, khiến cậu rơi vào những tình huống đôi khi khó xử.

Bây giờ, ta hãy xem người mù ăn xin có vết sẹo này là ai?

ALFRED HITCHCOCK

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 1 -

Người Mù Có Vết Sẹo

- Nếu thời tiết cứ xấu mãi như thế này, chắc tôi phải hét lên quá! Người phụ nữ mặc áo mưa xanh dương tuyên bố.

Một cơn gió bão luồn vào đại lộ Wilshire, thổi ngược lại thật mạnh. Trong nháy mắt cơn gió lật ngược cây dù của người phụ nữ, rồi như hải long về trò đùa của mình, bắn mạnh những giọt mưa to vào tủ kính của các cửa hàng xung quanh.

Thoạt đầu, Bob Andy, đang chờ ở trạm xe buýt, thật sự nghĩ rằng người phụ nữ sẽ hét lên. Bà trừng mắt nhìn cây dù hư của mình. Rồi ánh nhìn đe dọa của bà chuyển sang cậu bé vô tội. Bà bất ngờ phá lên cười.

- Đáng đời tôi! Bà thốt lên rồi vứt cây dù vào thùng rác bên lề đường. Ai bảo dám ra đường khi đang bão như thế này!

Rồi bà ra ngồi trên băng ghế.

Bob rùng mình rụt cổ lại để chống lạnh. Chưa bao giờ thấy tháng tư mà nhiều mưa như thế này. Không tin nổi! Sáu giờ chiều thứ hai Phục Sinh, mà tưởng như đang còn mùa đông. Cộng thêm trời tối do cơn bão nữa. Bob đến Santa Monica đầu giờ chiều, để đi công chuyện cho mẹ. Cậu sẵn sàng hi sinh vài giờ trong kì nghỉ để giúp mẹ. Nhưng bây giờ khi chờ xe buýt về Rocky, Bob bắt đầu cảm thấy thời gian lâu quá. Bob bực mình lau kính, có lẽ đến lần thứ hai mươi.

- À! Ông mù đến! Người phụ nữ ngồi trên băng thông báo.

Bob ngược mắt lên. Nổi lên trên âm thanh của trời mưa, Bob nghe thấy tiếng lộc cộc của cây gậy và tiếng leng keng của đồng xu va vào nhau trong cái ca của người ăn xin.

- Tội nghiệp ông ấy quá! Người phụ nữ nói tiếp. Khoảng thời gian gần đây, trong xóm thường thấy ông xuất hiện. Tôi luôn cho ông tiền, khi gặp.

Bà lục bóp tiền trong khi người ăn xin tiến lại. Dáng người ông mảnh khảnh và hơi khòm. Cổ áo bẻ lên đến tận tai, còn mũ ni sụp xuống mắt. Cặp mắt được giấu kín sau cặp kính đen. Bob nhìn thấy trên ngực người đàn ông mang tấm biển bọc nhựa có ghi dòng chữ dễ đọc: "Tôi bị mù. Xin bà con thương".

- Thời tiết hôm nay xấu quá! Người phụ nữ nói và đứng dậy bỏ một đồng xu vào ca.

Người mù nói khẽ một lời gì đó nghe giống như cảm ơn. Cây gậy trắng của ông men theo lề đường rồi chạm vào băng ghế. Người ăn xin mò mẫm thêm để định hướng, rồi ngồi xuống.

Bob và người phụ nữ mặc áo mưa xanh nhìn ông một hồi, rồi quay đầu sang nhìn cửa kính sáng đèn của một ngân hàng phía bên kia đại lộ.

Đội vệ sinh ngân hàng vừa mới làm xong công việc. Mặt quầy sáng bóng, hàng ghế sắp xếp ngay ngắn. Đội vệ sinh gồm một người đàn ông mặc quần yếm, với mái tóc dài bạc xõa lù xù trên vai và một người phụ nữ thấp mập. Cả hai đang chờ trước cửa ngân hàng. Đó là tiền sảnh của một tòa nhà cao chứa nhiều công ty khác nhau.

Một bảo vệ mặc đồng phục tay hươu xâu chìa khóa chạy ra từ ngân hàng, ông nói vài lời với người đàn ông và người phụ nữ, rồi mở cửa cho họ ra. Hai người băng qua tiền sảnh, rồi biến mất vào thang máy.

Bob lại chuyển sự chú ý sang ông mù, vài sợi tóc bạc lòi ra khỏi mũ ni. Hai má người ăn xin lờm chờm mấy cọng râu cứng. Nhưng điều gây ấn tượng nhất đối với Bob là vết sẹo khủng khiếp chạy ngoằn ngoèo ở một bên má ông.

Có lẽ tai nạn gây nên vết sẹo kinh khủng này, Bob thầm nghĩ. Và có thể đó là nguyên nhân gây mù lòa cho ông.

Người ăn xin cúi ra phía trước, như định đứng dậy, nhưng bị mắc chân vào gậy và loạng choạng. Thấy ông sắp ngã, người phụ nữ mặc áo xanh, theo phản xạ vội nắm lấy tay ông lại.

Ca sắt của ông mù rơi xuống đất, nảy lên. Các đồng xu lăn ra tứ phía.

- Tiền của tôi! Người mù la lên.

- Ông cứ ngồi yên, tôi sẽ nhặt lên cho - Người phụ nữ nói rồi cúi xuống lượm đồng xu rơi xuống lề đường ướt. Bob nhặt những đồng xu lăn vào rãnh cống. Cuối cùng người phụ nữ tìm thấy cái ca phía sau thùng rác công cộng, bà cho tiền vào và đưa lại đủ cho người ăn xin.

- Có đủ không? Ông mù lo lắng hỏi - Tôi mất cả ngày mới xin được từng ấy tiền.

Bob cho ba đồng xu cuối cùng vào ca.

- Xong - Bob nói. Dường như lượm lại được tất cả rồi.

Có lẽ ông mù đã đếm tiền trước rồi, nên sau khi dùng tay sờ nắn các đồng xu, ông nói khẽ.

- Đúng! Không thiếu gì. Cảm ơn!

- Ông có đi xe buýt không? Người phụ nữ hỏi. Xe đang tới kìa.

- Không, thưa bà! Tôi ở gần đây.

Xe buýt còn khá xa, ở mút đại lộ. Bob máy móc nhìn sang bên kia đường và thấy người đàn ông tóc bạc thuộc đội vệ sinh xuất hiện trở lại trong tiền sảnh tòa nhà. Bob lại thấy ông gõ cửa ngân hàng. Cũng như lúc này, người bảo vệ chạy ra, tay cầm xâu chìa khóa, ông mở cửa, rồi sau khi trao đổi nhanh, tránh sang một bên để cho người đàn ông mặc quần yếm bước vào.

Đúng lúc đó, người mù rời khỏi băng ghế và bỏ đi, gõ gậy vào lề đường.

- Tội nghiệp thật! Người phụ nữ áo xanh thở dài. Hy vọng đường về nhà ông không xa.

Bob nhìn theo người ăn xin đang bước chậm trên đại lộ.

-Ồ! Người phụ nữ áo xanh đột nhiên hét lên. Ông ấy vừa mới đánh rơi một cái gì đó.

- Ông ơi! Bob gọi. Chờ đã!

Ông mù không nghe và cứ tiếp tục bước xa dần.

- Chờ đã! Bob lập lại và chạy tới.

Bob lượm vật do người ăn xin vừa đánh rơi, đó là một bóp tiền.

Khi ngồi dậy, Bob chỉ kịp thấy người mù đang dừng ngay mép lề đường, chuẩn bị băng qua một con đường cắt ngang đại lộ. Ông cầm gậy thẳng trước mặt, bước xuống đường.

Khi đó mọi việc xảy ra rất nhanh. Hình bóng mảnh khảnh của ông mù đột nhiên bị mắc vào giữa hai chùm sáng của đèn pha một chiếc xe đang chạy đến. Người lái xe thắng ở đèn đỏ để dừng, nhưng xe bị trượt trên nhựa đường ẩm ướt và cứ tiến tới. Người phụ nữ mặc áo mưa xanh hét lên. Bob cũng la to. Tiếng thắng xe kêu rít. Người mù quay lại định tránh chiếc xe đang lao thẳng vào ông. Vô ích. Ông bị va, ngã xuống mặt đường.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại. Người lái xe nháy ra. Bob chạy đến, cùng người phụ nữ áo xanh. Cả ba cúi xuống người mù nằm dưới đất.

Người lái xe có lỗi quì xuống cạnh ông, đưa tay để đỡ ông dậy.

- Không! Người mù ré lên.

Ông đâm vào người lái xe và la thêm nữa:

- Kiếng của tôi đâu!

Người phụ nữ áo xanh vội vàng lượm cặp kính đen. Cũng may kính không bị vỡ. Người mù nhanh tay chụp lấy cặp mắt kính, đeo vào mũi, rồi dùng tay tìm gậy. Lái xe là một người đàn ông trẻ. Dưới ánh đèn pha, Bob thấy mặt ông tái xanh do xúc động. Chính ông là người lượm gậy lên, nhét vào tay người mù.

Người mù từ từ đứng dậy. Rồi ông quay đầu sang trái, sang phải, như để tìm đường đi, như thể ông có thể nhìn được nếu thật cố gắng. Rồi đột nhiên, không nói lời nào, ông bước vào con đường hông. Ông đi cà nhắc và dường như bị đau nhiều.

- Ông ơi! Người lái xe gọi. Chờ một chút!

- Ta nên lập biên bản - người phụ nữ gợi ý - Chắc chắn ông mù bị thương.

Trong khi đó, ông mù vẫn tiếp tục đi xa dần, gõ gậy xuống mặt đường, cà nhắc, hỗn hển, nhưng vẫn tiến tới với một tốc độ đáng kinh ngạc: ông mù gần như đang chạy.

Bob lao theo ông, vừa gọi vừa kêu chờ.

Ông mù rẽ vào một lối đi giữa hai cửa hàng. Bob rẽ vào theo. Rất tiếc lối đi tối tăm đến nỗi Bob vấp ngã. Bob đi chậm lại, hai tay giang ra phía trước phòng chướng ngại vật có thể có. Ở cuối lối đi, Bob bước ra một cái sân

nhỏ. Bóng đèn điện sáng phía trên cửa sau của một tòa nhà.
Đèn chỉ chiếu sáng một thùng rác to tướng và một thùng giấy bị nước mưa
làm rã dần dần.

Khi đó Bob thấy một lối đi thứ nhì dẫn trở ra đại lộ Wilshire. Nhưng không
còn dấu vết ông mù đâu hết.
Ông mù ăn xin đã biến mất!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 2 -

Bóp Tiền Bị Đánh Mất

- Không thể được! Ông ấy không mù thật! Bob nói. Làm thế nào một người bị mù lại có thể di chuyển được nhanh như thế?

- Người mù có thể di chuyển nhanh nếu quen thuộc với hiện trường, Hannibal Jones nhận xét. Mà những người không dùng được mắt thường quen đi lại trong bóng tối hơn người khác.

Hôm sau, Bob, Hannibal và Peter Crench đang tập hợp trong xưởng của Thiên Đường Đồ Cổ. Trời đã tạnh mưa. Thời tiết đẹp và mát, ba thám tử đang xem xét chi tiết các sự kiện ngày hôm qua. Bóp tiền bị đánh mất nằm trên bàn thợ.

- Nhưng cho dù đó có là người mù giả đi nữa, thì tại sao lại bỏ chạy như vậy? Bob nói. Tưởng như ông mù sợ mọi người!

Bob suy nghĩ thêm một hồi, rồi nói thêm:

- Dường như mọi người đã xử sự một cách không hợp lý. Người phụ nữ chờ xe cùng mình đã bỏ đi trong khi mình lao theo ông mù. Mình đoán bà đã lên xe buýt. Còn anh chàng lái xe thì đi ngay khi nghe mình báo rằng nạn nhân của ông đã biến mất. Cuối cùng chỉ còn lại một mình mình với cái bóp tiền này. Đáng lẽ mình đã phải báo cho anh chàng lái xe biết tên ông mù ăn xin và cả tên mình nữa.

- Lúc đó cậu đang bị sốc, Hannibal giải thích. Trong các trường hợp này người ta thường hành động lạ lùng.

Hannibal vừa nghe Bob nói vừa táy máy một cái truyền hình cũ của chú Titus vừa mang về. Hannibal đã thay ống tuýp cũ bằng ống mới và đã cố gắng sửa các bộ phận bị hư khác. Sau khi kê truyền hình trên bàn thợ, Hannibal xoay thử nút. Tiếng ù ù đầy hứa hẹn vang lên.

- A ha! Hannibal mừng rỡ reo lên.

Bob và Peter mỉm cười.

Hannibal Jones là thiên tài sửa chữa một món đồ nào đó. Hoạch chế tạo một món mới từ những bộ phận rơi thu thập được trong kho bãi đồ linh tinh của chú Titus. Hannibal đã sửa chữa lại được ba máy bộ đàm, mà ba thám tử dùng rất thường. Thám tử trưởng cũng đã sửa lại một máy in, rất có ích. Cũng chính nhờ tài khéo tay của Hannibal, mà bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ được trang bị kính tiềm vọng cho phép nhìn thấy người ta đến từ xa. Bộ tham mưu này chẳng qua là một chiếc xe lán cũ giấu gần xưởng của Hannibal giữa những núi đồ phế thải. Chú Titus và thím Mathilda đã quên mất chiếc xe lán từ lâu rồi.

Tuy nhiên, chú thím của Hannibal không quên rằng cháu mình, cũng như Bob và Peter say mê các cuộc điều tra hình sự. Chú thím biết rằng bộ ba tự xưng là Ba Thám Tử Trẻ. Nhưng chú thím không biết ba bạn thành công như thế nào trong lãnh vực này. Chiếc xe lán cũ được trang bị đủ thứ máy móc nhằm giúp cho công việc điều tra của ba thám tử. Có phòng thí nghiệm nhỏ, với đầy đủ đồ nghề để lấy dấu vân tay, có cả kính hiển vi. Ba thám tử tự rửa hình trong buồng tối. Còn có một bộ hồ sơ to tướng, đầy phiếu ghi chép. Và cuối cùng trang thiết bị còn có cả một máy điện thoại: ba thám tử trẻ tự trả tiền thuê bao và cước gọi bằng số tiền kiếm được khi làm việc ở kho bãi đồ linh tinh.

Và bây giờ dường như sắp có máy truyền hình nữa. Máy mà Hannibal vừa mới sửa đột ngột chạy được. Có hình ảnh rung trên màn hình, rõ dần. Giọng nói bình luận viên vang lên...

Bắt đầu, phát ngôn viên chào khán giả, rồi thông báo rằng cơn bão mới nhất từ Thái Bình Dương đã đi qua Los Angeles và thời tiết miền nam California sẽ đẹp và tốt suốt mấy ngày tới.

"Có những vụ trượt lở xảy ra trên vùng núi Malibu - Phát ngôn viên nói tiếp. Dân ở Big Tujunga Canyon sẽ phải bỏ nhiều công sức xây lại nhà ở...

"Về tin hình sự, phóng viên chúng tôi hiện đang ở Santa Monica, nơi vừa mới diễn ra một vụ cướp táo bạo cách đây chỉ hai giờ tại Thrift and Savings Company.

"Bọn cướp đã đột nhập vào ngân hàng này tối hôm qua, giả danh nhân viên đội vệ sinh. Sau khi nhốt bảo vệ vào một phòng làm việc, bọn chúng chờ

nhân viên đến. Ngay khi ngân hàng mở cửa lúc tám giờ bốn mươi lăm sáng nay, ông Samuel Henderson, phó chủ tịch ngân hàng đã bị ép phải mở két sắt ra. Bọn cướp đã lấy đi được khoảng một phần tư triệu đô-la tiền mặt và phần tiền chứa trong các két sắt cá nhân khách hàng của ngân hàng. Chúng tôi sẽ cung cấp thêm chi tiết trong buổi phát tin trưa nay."

- Úi chà! Hannibal vừa thốt lên vừa tắt truyền hình.

- Trời! Bob kêu. Đúng ngân hàng Santa Monica chỗ mình chờ hôm qua! Mình đang đứng ở đó, ngay bên kia đường, khi ông mù có vết sẹo...

Bob đột ngột ngừng nói, mặt tái mét.

- Mình dám cá mình đã thấy một trong bọn chúng! Bob nói thêm.

Peter và Hannibal nhìn Bob không nói tiếng nào.

- Phải, mình chắc chắn là như thế, Bob nói tiếp. Từ trạm xe buýt, mình nhìn thấy bên trái ngân hàng rất rõ. Mình thấy đội vệ sinh gồm một ông và một bà đi ra, leo lên thang máy tòa nhà. Một hồi sau, người đàn ông quay lại, gõ cửa ngân hàng, ông bảo vệ ra mở.

- Ông ấy quay lại à? Hannibal hỏi. Cũng người đó?

- Thì, có lẽ vậy... Bob nhăn trán suy nghĩ. Thật ra mình cũng không biết. Ông mù làm rơi cái ca. Mọi người lao đến để lượm lại mấy đồng xu lăn tứ phía... Sau khi trả cửa lại cho ông mù, mình mới thấy nhân viên đội vệ sinh ở ngay cửa ngân hàng.

- Vậy thì cũng có khi là người khác? Hannibal nói.

- Có thể.

- Kế hoạch tài tình quá! Peter thốt lên. Đội vệ sinh làm xong công việc, bấm thang máy đi lên lầu. Rồi một người ăn mặc giống như nhân viên đội vệ sinh ấy đến gõ cửa. Ông bảo vệ tin tưởng mở cửa và bị cho vào chuồng cừu, xong! Bảo vệ bị vô hiệu hóa, nhốt vào phía sau. Tên cướp cho đồng loa vào. Cả bọn như ở trong nhà mình. Hệ thống báo động không làm việc, chẳng có gì lạ. Chỉ còn mỗi việc chờ người của ngân hàng đến.

- Cậu nói đúng, Bob đồng tình. Có lẽ mọi việc xảy ra như thế.

- Bob ơi ! Hannibal hỏi. Cậu có thấy "nhân viên vệ sinh giả" đến từ đâu không? Ý mình muốn nói... Hẳn vào tiền sảnh từ thang máy hay từ cửa ngoài đường?

Bob lắc đầu.

- Mình không biết. Hắn đã đứng sẵn ngay cửa ngân hàng khi mình thấy hắn. Đương nhiên là mình nghi hắn bước ra từ thang máy. Nhưng cũng có thể hắn từ ngoài đường, nếu hắn là nhân viên vệ sinh giả.

- Vậy là ta có thể tưởng tượng một số giả thuyết - Hannibal vừa tuyên bố vừa lấy bóp tiền mà Bob đã để trên bàn thợ. Giả sử hắn đến từ ngoài đường, ông mù làm rút tiền đúng lúc nhân viên vệ sinh giả đến gần cửa. Bob và người phụ nữ ở trạm xe buýt đã cúi xuống, như bất cứ ai đã làm, để giúp lượm tiền lên. Bob và người phụ nữ tập trung nhặt đồng xu, nên cúi mặt một hồi, không thể thấy tên cướp bước vào tiền sảnh tòa nhà. Cậu có ý kiến gì không?

Bob nuốt nước miếng rồi nói khẽ:

- Ông mù là đồng lõa!

Hannibal xem xét bóp tiền:

- Bóp tiền này rất đẹp, Hannibal đánh giá. Bằng da đà điểu, mua ở cửa hàng Neiman - Marcus... một trong những cửa hàng sang nhất thành phố.

- Ủa mình không để ý, Bob nói. Mình chỉ mở ra xem ông mù có số điện thoại để gọi không. Nhưng không có.

Hannibal xem xét phần bên trong bóp tiền.

- Thẻ tín dụng - thám tử trưởng thông báo - hai mươi đôla tiền mặt, bằng lái xe. Bằng lái xe có ích gì cho một người mù nhỉ?

- Không giúp ích được gì, tất nhiên! Bob đáp.

- Biết lắm mà. Ông này đâu có mù!

- Hector Sebastian, Hannibal đọc lớn tiếng trên bằng lái xe. Cư ngụ tại 2287, đường vực hẻm cây Bách. Ở Malibu.

- Malibu là khu nhà giàu, Peter tuyên bố. Có khi nghề ăn xin cũng dễ kiếm ăn đấy!

- Cũng có khi đây không phải là địa chỉ của ông mù, - Hannibal nhận xét. Có khi ông mù ăn xin của cậu là một kẻ móc túi chôm được món tiền này. Hoặc lượm được ở đâu đó. Xem thử có tên Hecto Sebastian trong danh bạ không?

- Không thấy, Bob trả lời sau khi tìm nhanh.

Hannibal đứng dậy.

- Có thể chuyện này sẽ làm cho cảnh sát quan tâm đấy. Ngoài ra việc một người mù đánh mất bóp tiền có thể không có nghĩa gì. Đường vực hẻm cây Bách cũng gần đây thôi. Hay ta hãy thử đến đó trước khi quyết định.

- Sáng kiến hay! Bob kêu.

Ba bạn đi lấy xe đạp. Năm phút sau cả ba đạp cật lực trên con đường dọc biển về hướng bắc, phía Malibu. Chỉ trong vòng nửa tiếng, ba thám tử đã qua trung tâm thương mại của bãi biển danh tiếng của Hollywood.

Đường vực cây Bách là một con đường khá hẹp, nhiều khúc quanh quẹo và nhánh lẻ, leo rất dốc rồi đi song song bờ biển, nhưng nằm khá sâu trong đất liền.

Ba thám tử vừa đạp xe trên con đường này, vừa nghe tiếng xe cộ chạy trên đường cái vang lên. Thình thoảng ba bạn nhìn thấy được biển óng ánh giữa hàng cây phía bên trái. Còn bên phải sườn đồi rất dốc đi thẳng lên về hướng bầu trời xanh biếc.

- Mình không ngờ lại có người dám đến đây ở. Bob vừa đạp xe trên con đường đất khó đi vừa nói. Mà có thấy nhà nào đâu? Hay địa chỉ trên bằng lái là địa chỉ giả?

- Bí ẩn dày đặc thêm - Peter nói. Tại sao một ông mù lại có bằng lái? Và nếu là bằng lái thật, thì tại sao lại ghi địa chỉ giả?

Con đường đâm xuống chỗ đất trũng có con suối nhỏ, qua khỏi đó, con đường lại đi lên dốc tiếp. Đến đỉnh dốc, ba thám tử dừng nghỉ một lát. Đường đi bị một dòng suối nhỏ cắt ngang. Gần sát bên bờ mương có một tòa nhà cũ kỹ, kiểu kho thóc được tu sửa lại, khá tồi tàn. Có bảng hiệu đề tên tiệm "Charlic".

- Nhà hàng hả? Bob hỏi .

Hannibal lấy bóp tiền ra khỏi túi, liếc nhanh bằng lái.

- Số 2287! Đúng số ghi trên hộp thư mới toanh kia! Thám tử trưởng nhận xét.

Đúng lúc đó, ba bạn nghe tiếng xe chạy trên đường phía sau lưng. Ba thám tử tránh ra nhường đường cho xe chạy. Đó là một chiếc xe thể thao màu đỏ, người lái là một người đàn ông trẻ, tóc xám, nét mặt khá đẹp nhưng rất

buồn. Ông có vẻ như không để ý đến bộ ba, ông cho xe chạy một vòng quanh sân trước tiệm Charlic rồi tắt máy, chậm chạp bước xuống xe, lấy cây gậy trên yên sau rồi từng bước thận trọng đi đến tòa nhà cũ. Cánh cửa khép lại sau lưng ông. Ông biến mất.

- Ông ấy đi cà nhắc! Peter nhận xét. Này Bob, ông ăn xin của cậu cũng đi cà nhắc khi chạy trốn tối hôm qua, đúng không?

- Thật ra ông ấy đi cà nhắc sau khi xe tông. Chuyện bình thường thôi.

- Nhưng người kia có thể là ông mù của cậu chứ? Hannibal hỏi. Trông có giống không?

Bob nhún vai.

- Tâm vóc và tuổi tác cỡ nhau. Mình chỉ có thể nói thế thôi. Không có nghĩa lắm, có hàng triệu người giống ông ấy.

- Thôi được - Hannibal nói khẽ.

Hannibal đột ngột như tỉnh lại rồi cương quyết nói.

- Mình sẽ vào trong đó.

- Để làm gì? Peter hỏi. Cậu định mua khúc bánh mì kẹp thịt hả?

- Cũng có thể, hoặc giả vờ hỏi đường. Nhưng bằng cách này hay cách khác, mình sẽ hỏi thăm về con người này. Bob, mình khuyên cậu nên tránh xa ra. Nếu đúng ông này có mặt gần ngân hàng Santa Monica tối hôm qua thì ông ấy sẽ nhận ra cậu... và có thể sẽ nguy hiểm.

- Mình sẽ chờ cùng Bob - Peter quyết định. Mình hay dị ứng với những kẻ có khả năng trở nên nguy hiểm.

- Đồ nhát gan! Bob trêu.

- Mình chỉ là một người có nhiều tham vọng - Peter chỉnh. Tham vọng của mình là sống thật thà.

Hannibal mỉm cười, rồi bỏ lại hai bạn ven đường. Thám tử trưởng dắt xe đạp đến sân đậu xe trước cửa tiệm Charlic. Hannibal dựng xe đạp vào tường nhà, rồi bước lên các bậc thềm trước cửa. Cậu mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Vì chuyển đột ngột từ ánh nắng mặt trời sáng sủa vào bóng tối, Hannibal thấy được sàn nhà lát gạch và tấm gỗ lát tường của tiền sảnh. Qua khỏi cánh cửa thứ nhì, nặng nề hơn, Hannibal tìm thấy một gian phòng rộng lớn, không có người. Một vách phòng hoàn toàn làm bằng cửa kính

cho phép thấy biển ở xa qua hàng cây. Xưa kia gian này là phòng ăn của nhà hàng. Còn chính nhà hàng thì rõ ràng là không còn nữa từ lâu rồi. Kế tiếp phòng ăn là một phòng khách nhỏ. Sau đó là một nơi bụi bặm cất đầy bàn ghế hư và chén đĩa mẻ. Có lẽ nơi này dùng làm quán bar.

Trong một góc, Hannibal nhìn thấy những thùng giấy và thùng gỗ, sạch bụi. Có một thùng gỗ mở để lộ mặt cửa dùng để bảo vệ vật chứa trong thùng.

Thám tử trưởng để ý thấy ba cánh cửa bên tay phải. Hannibal thận trọng bước tới và cảm thấy sợ sự im lặng bao trùm. Cậu chuẩn bị gọi thử xem có ai không, thì nghe tiếng điện thoại nhắc lên. Hannibal đứng sững tại chỗ lắng tai nghe. Một người mà cậu không thấy được đang quay số.

Im lặng một lát, rồi giọng đàn ông vang lên:

- Sebastian đây!

Sau một hồi im lặng ngắn nữa, giọng nói nói tiếp:

- Phải. Tôi biết là đắt, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó. Tôi sẽ trả cái giá cần thiết.

Đúng lúc đó, một vật nhỏ và cứng đâm vào lưng Hannibal ngay phía trên dây thắt lưng.

- Đưa tay lên... cao tận trần nhà! Một giọng dịu dàng nói. Đứng yên không tôi bắn!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 3 -

Bí Ẩn Mới

Hannibal đưa hai tay lên cao, đúng theo mệnh lệnh. Cậu cảm thấy rùng mình.

- Tôi chỉ muốn... Hannibal bắt đầu nói.

- Suyt? Đứng yên! Giọng nói phía sau ngắt lời. Tiếng chân bước vang lên. Người đàn ông mà ba thám tử đã thấy đi xe đến vừa mới bước vào.

Ông đứng lại ngược nhìn Hannibal.

- Có chuyện gì vậy, Don? Ông hỏi. Thằng bé này là ai vậy?

Hannibal nhăn trán. Gương mặt người đàn ông quen quen... hay là giọng nói... hay là cách nghiêng đầu sang một bên. Hannibal đã gặp ông bao giờ chưa? Nếu rồi thì bao giờ và lúc nào?

- Thằng nhỏ này đã đột nhập vào đây - người cầm súng dọa Hannibal giải thích. Tôi bắt quả tang nó đang lén nghe ông nói chuyện điện thoại.

- Cháu chỉ muốn hỏi đường thôi - thám tử trưởng vội phân trần. Bảng hiệu bên ngoài có đề Charlic - nhà hàng, đúng không? Cháu không hề có ý xấu, cháu thấy cửa mở nên bước vào.

- À, dĩ nhiên! Người đàn ông tóc xám nói.

Ông bước cà nhắc đến gần Hannibal.

- Đúng hồi xưa đây là nhà hàng và cửa luôn mở.

Hannibal nhận thấy hai má và mũi của người đàn ông đỏ do cháy nắng. Thậm chí da bắt đầu lột ở vài nơi. Dưới cặp mày rậm, hai mắt xanh biếc.

- Hạ tay xuống đi cậu bé. Dù có muốn Don cũng không bắn cậu được đâu.

Hannibal chậm chạp tuân lệnh, rồi vẫn hơi lo sợ quay lại nhìn người đàn ông có tên là Don.

- Cậu tưởng tôi cầm súng thật phải không? Người này mỉm cười nói.

Đó là một người Châu Á, không cao hơn Hannibal bao nhiêu, rất mảnh khảnh với gương mặt tử tế. Ông cầm trong tay cái muỗng bằng gỗ, cán

muỗng chìa vào cậu bé.

- Tôi chỉ đùa thôi. Tôi từng thấy cái mẹo này ở truyền hình.

- Anh ấy xem truyền hình để nâng cao tiếng Anh. Người đàn ông tóc xám nói. Tôi nhận thấy truyền hình cũng dạy được cho anh những điều bổ ích.

Don cúi mình chào.

- Nếu bị nhốt trong một phòng ở lầu cao thì tôi biết rằng cách tốt nhất để trốn ra là xé chắn ra thành dải để làm dây. Nếu chắn không đủ chắc, thì phải tuột xuống theo ống nước.

Ông lại cúi mình chào, rồi tiến vào trong bóng tối quầy bar. Hannibal ngạc nhiên nhìn theo.

- Cậu vào đây hỏi thăm à? Người đàn ông tóc xám hỏi lại.

- Ồ! Hannibal giật mình kêu. Dạ phải. Cách đây vài bước có dòng nước chắn ngang đường đi. Chú có thể cho cháu hỏi qua khỏi dòng nước có đường đi tiếp không? Nếu có, thì băng qua dòng chảy ở đoạn nào?

- Rất tiếc là con đường dừng gần như ngay sau dòng thác. Tôi khuyên cậu không nên thử băng qua, nước dòng thác sâu lắm.

- Dạ cảm ơn chú! Hannibal không chú ý nghe nhưng vẫn trả lời.

Thám tử trưởng đang chú ý đến một chồng sách tràn ra từ một thùng đặt dưới đất. Tất cả sách cùng một tựa. Bìa sách đen nháy, dòng chữ đỏ chói nổi bật lên. Minh họa bìa là một con dao găm cắm vào một xấp tài liệu. Tựa là "Khoản gia tài đen tối".

- Hector Sebastian! Thám tử trưởng đột ngột nghĩ ra.

Cậu bước nhanh đến, lấy một quyển lên xem. Hannibal lật sách lại và thấy hình tác giả ở mặt sau... là hình người đàn ông hiện đang đứng bên cạnh cậu.

- Hóa ra là chú! Hannibal thốt lên. Chú chính là Hector Sebastian!

- Phải!

- Cháu có đọc "*Khoản gia tài đen tối*", Hannibal nói tiếp với một giọng để lộ sự kích động. Sách hay tuyệt! Cháu cũng rất thích "*Các điệp viên bình dị*". Ô, chú Sebastian ơi, rõ ràng là chú không hề cướp ngân hàng!

- Bộ cậu có tình nghi tôi đi ăn cướp à? Hector Sebastian mỉm cười. Nào! Tôi đoán rằng cậu đến đây không phải chỉ để hỏi đường. Cậu hãy cho tôi

biết sự thật đi.

Hannibal đỏ mặt.

- Cháu ... cháu... cậu bắt đầu áp úng. Thưa chú Sebastian, chú có bị mất bóp không ạ?

Nhà văn giật mình, đưa tay lên túi áo, rồi thốt lên:

- Trời! Tôi không còn nữa. Cậu đã tìm lại được bóp tôi hả?

- Không phải cháu. Mà Bob, bạn cháu tìm được.

Khi đó Hannibal kể tóm tắt lại cuộc phiêu lưu của Bob tối hôm qua. Hannibal mô tả ông mù đánh rơi bóp tiền, nói đến vụ trộm ngân hàng và nói đến vụ tai nạn xe mà nạn nhân là ông mù ăn xin có vết theo.

- Để cháu đi gọi Bob. Hannibal kết luận. Bạn ấy đang chờ cháu ở ngoài.

Hannibal chạy ra ngoài.

- Vào đây! Hannibal gọi. Chú Sebastian muốn gặp các cậu. Các cậu có biết chú đó là ai không?

Bob và Peter nhìn nhau, rồi Peter lắc đầu.

- Không biết, Peter thú nhận, bộ đáng lẽ phải biết hả?

- Chứ còn gì nữa! Hannibal nở một nụ cười rộng khẳng định. Chính mình cũng thật là đáng trách vì đã không sớm nhận ra chú ấy. Đó là tác giả danh tiếng của các quyển "*Khoản gia tài đen tối*", "*Canh gác đêm khuya*" và "*Điệp viên bình dị*". Khoảng thời gian gần đây, người ta nói đến chú nhiều lắm. Sắp làm phim truyền hình dựa theo một quyển tiểu thuyết của chú ấy.

Nét mặt Peter sáng lên.

- Ô! Đúng rồi! Mình có nghe ba mình nói về "*Điệp viên bình dị*" sắp dựng thành phim. Vậy ông này là Heter Sebastian à?

- Đúng, Peter à, Hannibal rặng rờ nói. Nghề đầu tiên của chú ấy là thám tử tư ở New York. Rồi hôm đó, chiếc máy bay riêng của chú ấy ấy bị rơi khi hạ cánh. Chú ấy chỉ bị gãy chân thôi. Khi phải nằm yên, chú ấy tiến hành viết tiểu thuyết dựa theo một vụ án mà chú ấy đã giải. Chú ấy đặt tựa là "*Canh gác đêm khuya*"... thành công vang dội. Sau đó, chú viết thêm một quyển khác "*Khoản gia tài đen tối*", kể về một người giả chết để cho vợ hưởng khoản tiền bảo hiểm nhân mạng có dựng thành phim. Các cậu nhớ không? Khi đó chú Sebastian từ bỏ nghề thám tử để viết tiểu thuyết trinh

thám. Các cậu vào làm quen với chú ấy đi! Bob, cậu giữ bóp tiền của chú ấy, đúng không?

- Mình đưa cho cậu rồi mà! Bob phản đối. Cậu quên rồi sao? Rõ ràng gặp được nhà văn Sebastian làm cho đầu óc cậu lộn ngược lên!

-Ồ! Hannibal thốt lên.

Rồi sau khi lục túi, thám tử trưởng nói:

- Phải, cậu nói đúng. Đi!

Peter và Bob đi theo Hannibal vào nhà và được Hannibal giới thiệu với nhà văn. Ông Sebastian mời ba vị khách trẻ vào gian phòng lớn có cửa sổ kính rộng, rồi ngồi quanh một bàn có mặt bàn bằng kính giống như các loại bàn để gần hồ bơi hoặc sân thượng. Trong phòng chỉ có bàn, vài cái ghế xếp và một máy điện thoại.

- Ở đây chú có đầy đủ tiện nghi, ông Sebastian giải thích. Tôi và Don vừa mới tới chưa đầy một tuần, chưa kịp tháo hành lý và đồ đạc ra hết.

- Chú định sống ở đây à? Peter hỏi.

- Tôi đang sống ở đây rồi mà!

Ông đứng dậy, đi cà nhắc đến cuối phòng và gọi Don.

- Còn ba cậu bé này? Sebastian hỏi. Trong tủ lạnh có nước ngọt chứ?

- Có nước chanh - Don đọc vanh vách - Nước trái cây và đường. Nước chanh tuyệt vời. Uống hoài không chán.

Hannibal nhận ra một trong những lời rao quảng cáo đang thịnh hành. Có lẽ Don đã học được khi xem truyền hình.

- Nước chanh được không? Ông Sebastian hỏi.

Ba vị khách trẻ vội vàng gật đầu. Don lại liếc mắt xuống nhà bếp, phía sau lưng quầy.

- Ước gì Don học được mấy bài nấu ăn dạy trên truyền hình thay vì mấy lời quảng cáo vô ích. Don hay dọn những món ăn rất khó nuốt.

Ông chuyển sang kể về nhà hàng "Charlic" cũ và kế hoạch sửa chữa để biến thành ngôi nhà tiện nghi.

- Tôi biết là ngôi nhà trông rất tồi tàn, nhưng cái gian phòng trên lầu bố trí rất tốt, kiến trúc rất hay. Tôi đã hỏi ý kiến của một kiến trúc sư và một nhà thầu xây dựng rồi mới mua. Tôi rất hài lòng về quyết định này. Các cậu có

biết xây một ngôi nhà to như thế này gần biển tốn bao nhiêu không?

- Chắc chắn là số tiền khổng lồ! Hannibal nói.

- Đúng. Ở đây, ít nhất trên đầu có mái nhà không dột, là điều không hề có trong căn hộ tôi ở tại New York suốt hai mươi ba năm.

Don trở ra cùng nước chanh. Trong khi Don ngồi với khách, Sebastian lấy bóp tiền mà Hannibal bỏ trên bàn.

- Vậy là một ông mù ăn xin đã đánh rơi bóp tiền này? Ông Sebastian hỏi.

Rồi sau khi kiểm tra nhanh bóp tiền, ông nói thêm:

- Ông mù ăn xin này không cần tiền! Ông ta không xài một cái nào.

- Vậy mà ông ấy ăn xin - Bob nói - Ông cầm cái ca đầy tiền xu, và lắc để tiền kêu leng keng.

Hector Sebastian chau mày.

- Không hiểu ông ấy lượm được bóp tiền ở đâu? Không hiểu ông ấy có mù thật không...

- Thì đó, Hannibal nói, Người mù không thấy những thứ nằm dưới đất. Nhưng có thể ông vấp phải bóp tiền mà cúi xuống lượm. Khi nào thì chú cầm bóp tiền lần cuối trong tay?

- Cậu hỏi như người chuyên nghiệp vậy, nhà văn nhận xét. Có thể tưởng cậu sắp rút cây viết và sổ ghi chép ra.

- Tụi cháu là thám tử mà! Hannibal hãnh diện trả lời.

Hannibal rút bóp trong túi, lấy danh thiếp đưa cho Sebastian:

Ba thám tử trẻ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDV

- Ô! Sebastian kêu. Hay quá! Nhiều khi các thám tử tư gặp nhiều chuyện ly kỳ lắm.

- Dạ đúng. Hannibal đồng tình. Riêng tụi cháu từng phải giải quyết những vụ rất kì lạ. Thậm chí đó là chuyên môn của tụi cháu. Tụi cháu thường thành công những vụ cảnh sát thất bại.

- Tôi tin cậu. Thanh niên tuổi các cậu thường suy nghĩ lanh lợi và không bị các thành kiến và nề nang thường gây cản trở cho người lớn.

Bob cúi về phía trước.

- Hiện, Bob giải thích với giọng điệu như tiết lộ một bí mật, tụi cháu quan tâm đến ông ăn xin mù vì tụi cháu nghi ngờ ông ấy đồng lõa với bọn cướp ngân hàng. Thưa chú, hôm qua chú có ở Santa Monica không? Chú có mất bóp tiền ở đó không? Hay chú bị móc túi?

Hector Sebastian ngả lưng về phía sau.

- Tôi chắc chắn là sáng hôm qua vẫn còn. Tôi còn nhớ là nhét vào túi khi ra khỏi nhà để đến Denicola. Và tôi không nghĩ đến bóp tiền nữa cho đến hôm nay. Có lẽ tôi bị mất bóp tiền ở Denicola vì đó là nơi duy nhất mà tôi đến ngày hôm qua. Không thể là vụ trộm được. Tôi không hề đứng giữa đám đông để bị móc túi và tôi không hề thấy một ông mù nào.

- Denicola có phải là cơ sở gần biển cho thuê tàu đánh cá không? Peter hỏi.

- Đúng. Đó là chỗ tôi cất ca nô. Chỗ đó rất tiện đối với tôi. Khi tôi cần dùng tàu, cậu thanh niên làm cho bà Denicola lấy xuống chở tôi ra điểm đậu ca nô. Hôm qua tôi đi một vòng ra biển. Có thể bóp tiền bị rơi xuống kè... hay là chỗ đậu xe.

- Và ông mù lượm được, Peter gợi ý.

- Và giữ luôn cho mình, Bob nói tiếp, rồi đi đến Santa Monica. Tại đó ông mù ra đứng đối diện ngân hàng cho đến lúc bọn cướp đội lốt nhân viên làm vệ sinh chuẩn bị đánh cướp ngân hàng. Chắc ông ấy đã cố tình làm động tác nghi binh bằng cách thả rơi cái ca và buộc mọi người ở trạm xe buýt phải lo lượm tiền giúp.

- Cậu đừng vội buộc tội ông mù. Có thể ông ấy vô tình làm rơi ca tiền. Sự cố này chưa chắc là chứng cứ đồng lõa.

- Nhưng ông ấy bỏ đi rất nhanh sau khi làm rơi bóp tiền, Hannibal nhấn mạnh. Bob đã phải chạy theo để trả lại. Và cả khi bị xe tông, ông ấy cũng bước rất nhanh.

- Đó cũng không phải là bằng chứng - nhà văn nói, có thể lương tâm ông ấy không bình yên vì ông đang có một bóp tiền không phải của mình. Cảnh sát thường tỏ ra rất nghiêm khắc với người hành khất. Thật ra không có gì

khẳng định được rằng ông mù đồng lõa với bọn cướp ngân hàng. Nhưng sao các cậu không đi gặp các cơ quan có chức năng, và kể những gì các cậu vừa kể cho tôi? Nếu cần cứ nêu tên tôi. Tôi sẵn sàng hợp tác, nếu có giúp gì được.

- Dạ... dạ phải... Hannibal thất vọng nói khẽ. Đúng là tụi cháu nên làm như vậy. Có lẽ chú đúng khi nghĩ rằng ông mù không liên quan gì đến vụ cướp. Cháu nghĩ vụ điều tra này đã kết thúc, khi chưa kịp bắt đầu.

- Dường như là vậy - Hector Sebastian đồng tình. Nhưng tôi rất cảm ơn các cậu đã mang trả bóp tiền cho tôi. Ông bắt đầu rút vài tờ giấy bạc từ bóp tiền.

- Đây là việc đương nhiên phải làm thôi ! Peter vội vàng nói.

- Và tụi cháu rất mừng là đã giúp được chú - Bob nói thêm và đẩy trả số tiền.

- Dù sao tôi rất muốn hậu tạ các cậu - nhà văn nói. Các cậu thích gì nào? Hay đi chơi một vòng ngoài biển? Các cậu có muốn đi cùng tôi lần sau, khi tôi lấy tàu ra biển không?

- Thích chứ! Peter nói thẳng.

- Nếu không phiền chú, Bob nói thêm.

- Không phiền đâu. Cứ cho tôi số điện thoại để liên lạc, tôi sẽ gọi.

- Trong vòng nửa tiếng là tụi cháu có thể có mặt ở đây, Peter mừng rỡ nói.

Peter ghi số điện thoại nhà cho Hector Sebastian.

Hannibal và Bob cũng làm theo. Khi ba thám tử ra về, cựu thám tử tư đã trở thành nhà văn tiễn ba cậu ra cửa và nhìn theo ba cậu đạp xe đi.

- Chú ấy tử tế quá ! Peter bình luận khi đã đi xa.

- Phải, Hannibal thừa nhận. Dường như ông ấy hơi buồn khi thấy ta ra về. Không hiểu ông ấy có cảm thấy cô đơn ở California không. Ông ấy sống cả cuộc đời ở New York mà.

- Dù sao đi nữa, nếu ông ấy tìm bạn đi chơi cùng ngoài biển thì mình sẵn sàng! Bob nói.

Đúng lúc đó, một chiếc ô tô nhỏ màu vàng xuất hiện trên đường. Xe chạy chậm qua ba thám tử, chạy chậm lại trước nhà Hector Sebastian, rồi đậu ngoài sân. Một người đàn ông đứng tuổi bước xuống. Ông đến cửa nói vài

lời với nhà văn vẫn còn đứng đó.

Ba thám tử đã dừng lại, nhưng ở quá xa để nghe, chỉ chăm chú nhìn. Ba bạn thấy Hector Sebastian ra mời khách vào nhà.

- Thấy không! Bob thốt lên. Có thể là cuộc điều tra chưa kết thúc đâu!

- Sao cậu lại nói thế? Peter ngạc nhiên hỏi.

- Bảo vệ ngân hàng! Bob trả lời. Người lái chiếc xe này chính là ông bảo vệ ngân hàng Santa Monica... chính kẻ đã cho phép bọn cướp đột nhập vào hiện trường! Không hiểu tại sao ông ấy đến gặp ông Sebastian...

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 4 -

KHÁCH HÀNG CHO THÁM TỬ TRẺ

- Vô lý! Hannibal đáp. Hector Sebastian đã giàu, không cần cướp ngân hàng đâu! Sách ông thuộc loại bán rất chạy!

- Đồng ý, Bob nói. Nhưng nếu không có liên quan gì đến vụ cướp thì tại sao ông bảo vệ lại đến nhà?

- Mình không biết.

Cuộc bàn luận lại tiếp tục tại Bộ tham mưu bí mật của Ba thám tử trẻ, ngay từ đầu giờ chiều. Ba bạn đã chờ trên đường cho đến lúc ông bảo vệ ngân hàng rời nhà hàng "Charlic". Khi đó cả ba lưỡng lự không biết có nên quay lại để nói chuyện với Sebastian về người khách không? Cuối cùng Hannibal đã phán là không nên.

Bây giờ ngồi quanh bàn viết cũ, ba thám tử đang nghiên cứu vụ án theo mọi góc độ. Bob ghi tất cả những chi tiết quan trọng vào sổ.

- Tối hôm qua ông ăn xin đi cà nhắc, sau khi bị xe đụng, Bob lưu ý, và Hector Sebastian cũng đi cà nhắc.

- Hector Sebastian bị gãy chân nhiều chỗ và luôn đi cà nhắc, Hannibal nhấn mạnh. Bob, cậu cố nhớ xem trước khi bị xe đụng, ông ăn xin có đi cà nhắc không?

- Mình không nhớ chắc lắm.

- Đi cà nhắc có thể chỉ là ngẫu nhiên thôi, Peter nói.

- Nhưng còn bóp tiền? Còn chuyện kẻ đã giúp bọn cướp đánh trộm ngân hàng đến thăm ông Sebastian. Ba lần ngẫu nhiên, hơi nhiều đấy!

- Hay đến cảnh sát đi? Bob đề nghị. Đó cũng chính là việc ông khuyên bọn mình làm. Và nếu ông ấy có liên quan đến vụ cướp ngân hàng, thì không có lý do gì ông ấy thúc bọn mình đi làm chuyện này.

- Ông ấy buộc phải khuyên bọn mình như thế thôi - Peter nhận xét - Nếu không làm vậy, thì ông ấy sẽ có vẻ khả nghi.

- Chính sát! Hannibal vừa suy nghĩ vừa nói khẽ. E rằng cảnh sát sẽ thấy giả thiết chúng ta hết sức điên rồ. Làm sao có thể tưởng tượng được rằng ông Sebastian lại đồng lõa với bọn cướp? Dù sao vẫn có thể có mối liên quan giữa ông ấy với vụ trộm. Biết đâu, ông Bonell sẽ giúp ta tìm ra!

- Ông Bonell à? Bob hỏi lại.

Hannibal lật tờ báo địa phương đặt trên bàn ra. Hannibal đã ghé mua ở sạp báo, khi ba bạn dừng lại ăn pizza trên đường đi về.

- Walter Bonell là tên của ông bảo vệ ngân hàng - thám tử tưởng giải thích. Câu chuyện được đăng ở trang nhất có nêu tên ông ấy.

Hannibal với lấy cuốn danh bạ, lật xem.

- Xem nào... Santa Monica... Có một ông Walter Bonell ở số 1129, đại lộ Cá Heo. Gần bãi biển.

- Hannibal ơi! Có tiếng gọi bên ngoài. Hannibal ơi! Cháu đâu rồi? Thím cần cháu!

Hannibal thở dài.

- Thím Mathilda có vẻ bực bội. Thím không thấy mặt mình từ sáng đến giờ. Từ đó, có lẽ thím đã ra được một danh sách công việc dài thật dài để giao cho mình.

- Mẹ mình chắc cũng đang thắc mắc không biết mình biến đi đâu mất - Peter nói.

- Mình đang định đề nghị đi gặp ông Bonell - Hannibal tuyên bố. Hoàn lại tối nay vậy, nhưng đừng trễ quá. Hi vọng các cậu sẽ đi được!... Hẹn gặp nhau trước quán Rocky lúc mười chín giờ. Ta sẽ đạp xe xuống bờ biển để tìm ông bảo vệ tại nhà và hỏi thăm.

- Đồng ý! Peter kêu.

- Được! Bob nói theo. Ngày mai không học. Như vậy dễ hơn. Hẹn tối nay vậy!

Ba bạn chia tay nhau, Hannibal làm việc ở kho bãi suốt buổi chiều.

Đến giờ, sau khi đã ăn tối sớm cùng chú thím, thám tử trưởng đi đến điểm hẹn. Hannibal đứng tựa vào xe đạp thấy Bob và Peter đến, chỉ trễ năm phút.

Ba thám tử cùng lên đường đi Santa Monica.

Thật ra đại lộ Cá Heo, nơi ông Bonell ở, chỉ là một con đường nhỏ, bị

những lâu xây cất ngẫu nhiên biến thành ngõ cụt. Số 1129 tương ứng với ngôi nhà nhỏ có vườn. Chiếc xe nhỏ màu vàng, mà ba thám tử đã thấy, đang đậu trong lối đi. Mặt trước ngôi nhà tối om, nhưng sau khi đi vòng ra sau, ba bạn thấy cửa sổ có đèn sáng.

Ba thám tử đến gần và thấy đó là cửa sổ nhà bếp. Ông bảo vệ ngân hàng đang ngồi một mình, rầu rĩ nhìn khoảng không trước mắt. Trông ông có vẻ già và yếu đuối hơn lúc sáng. Tóc bị rụng nhiều, mắt bị quầng tím.

Ba thám tử im lặng nhìn ông một hồi, rồi ba bạn nghĩ đến chuyện đi vòng trở ra trước để bấm chuông ở cửa, nhưng không kịp. Một người đàn ông chặn ngang đường đi, tay cầm khẩu súng lục.

- Các cậu đến đây làm gì? Người lạ mặt hỏi.

Vũ khí của ông không nhắm vào ba thám tử, giọng nói ông không có gì hung dữ, nhưng Hannibal có cảm giác cả ba đang bị nguy hiểm, như trong cơn ác mộng.

Có một cái gì đó lạnh lùng và không biết thương hại trong thái độ của kẻ đang cầm súng. Cái miệng mỏng và thẳng, không để lộ chút khô hài nào. Cặp kính râm vén cao trên trán khiến ông như có cặp mắt thứ hai.

Peter không kiềm được giật nảy mình. Người đàn ông ra lệnh:

- Không được nhúc nhích!

Cửa sổ nhà bếp mở ra, đầu ông Bonell xuất hiện:

- Selby! Có chuyện gì vậy?

Người đàn ông cầm súng chỉ ba thám tử:

- Tôi bắt được quả tang ba thằng nhỏ này nhìn anh qua cửa sổ.

- À! Bonell ngạc nhiên kêu.

Rồi ông kêu lại lần thứ nhì, với giọng điệu lo lắng:

- Vào nhà! Người đàn ông cầm súng ra lệnh. Phải! Bước vào nhà qua cửa sau!

Ba thám tử tuân lệnh, bước vào nhà bếp.

- Chuyện này có nghĩa là sao? Bonell hỏi. Sáng nay, khi tôi đến thăm ông Sebastian, ông ấy kể tôi nghe rằng trước đó có ba cậu bé đến gặp ông. Có phải các cậu không? Tôi nhớ dường như có thấy các cậu trên đường, cùng xe đạp.

- Dạ phải, thưa chú Bonell, Hannibal trả lời. Đúng là tụi cháu.

- Ngồi xuống đi! Ông bảo vệ kéo ghế mời.

Người đàn ông cầm súng hỏi:

- Kìa, anh Walter, thế này là sao? Ba cậu bé này là ai?

- Shelby à, anh cất súng đi. Tôi không thích vũ khí.

Kẻ tên Shelby lưỡng lự. Rồi ông kéo một ống quần lên, nhét súng vào cái bao súng cột trên da. Peter kinh ngạc nhìn, nhưng không nói tiếng nào. Đáp lại lời mời của ông bảo vệ, ba thám tử ngồi quanh bàn.

- Ông Sebastian có nói với tôi, Bonell bắt đầu nói, rằng các cậu có để ý một kẻ khả nghi quanh ngân hàng.

Shelby ngắt lời ông, gần như hét lên:

- Có chịu cho tôi biết chuyện này nghĩa là gì không? Có vấn đề gì vậy?

Bonell thở dài:

- Bộ ông không đọc báo, không nghe đài sao? Sáng sớm hôm nay ngân hàng bị đánh cướp.

- Cướp à! Không, tôi không biết gì. Chuyện xảy ra như thế nào? Các cậu này đến đây để làm gì? Tôi không hiểu gì hết.

Khi đó ông bảo vệ ngân hàng tóm tắt các sự kiện.

- Và chính tôi đã mở cửa cho bọn cướp, ông buồn bã kết luận. Dường như cảnh sát nghĩ tôi đồng lõa với bọn chúng.

Người đàn ông tội nghiệp có vẻ bối rối.

- Tôi đã hành động không suy nghĩ, ông bảo vệ thừa nhận. Nếu chịu khó nhận mặt kẻ gõ cửa, thì tôi đã thấy ra người lạ rồi. Tôi có tội bất cẩn, nhưng tôi không phải là tên cướp. Cả đời tôi chưa bao giờ có hành vi bất lương nào. Nhưng dĩ nhiên là cảnh sát không biết tôi. Vậy tôi cần một người giúp chứng minh tôi là người vô tội.

- Luật sư! Shelby nói ngay.

Ông có vẻ tự mãn, như một kẻ biết giải đáp cho một câu hỏi.

- Anh Walter à, anh nên đi gặp một luật sư. Nhưng tôi xin hỏi anh một lần nữa, ba cậu bé này có dính líu gì đến chuyện này? Tại sao lại rình rập ông qua cửa sổ nhà bếp?

Bonell trông chán nản hơn nữa.

- Có lẽ các cậu này cũng nghi ngờ tôi!

Ông thở dài, quay sang Hannibal nói:

- Trong cơn tuyệt vọng, tôi cứ nghĩ rằng ông Sebastian có thể giúp được tôi. Tôi vừa mới thấy ông trong một buổi phát hình trên tivi. Ông nói rằng, có khi, người ta gặp rắc rối, chỉ vì có mặt không đúng lúc. Đúng trường hợp của tôi! Thế là tôi nghĩ ông Sebastian sẽ quan tâm đến tôi. Có một nhân viên ngân hàng cũng nghĩ như tôi và cho tôi địa chỉ ông ấy. Tôi đến gặp ông...

- Anh Walter, anh hãy nói cho rõ hơn! Shelby nóng lòng. Ông Sebastian là ai vậy?

Hannibal giải thích:

- Ông Sebastian vừa là nhà văn viết tiểu thuyết vừa viết kịch bản. Nhưng trước đó, ông làm nghề thám tử. Tụi cháu có đến gặp ông sáng nay. Có kẻ đã đánh rơi bóp tiền của ông Sebastian ở gần ngân hàng. Chính bạn Bob đã lượm được.

- Dường như cháu đứng ngay đối diện ngân hàng khi một tên cướp đứng trước cửa. Và cháu đã thấy bác mở cửa cho hẳn, bác Bonell à!

- Rồi sáng nay, Peter nói tiếp, tụi cháu thấy bác khi bác đi gặp ông Sebastian. Cho nên tụi cháu đã nghi ngờ. Tụi cháu đã nghĩ là có thể có mối liên quan giữa bác, ông Sebastian và... vụ cướp ngân hàng.

Peter ngừng một chút rồi đỏ mặt nói thêm:

- Đáng lẽ cháu không nên nói thẳng thắn như vậy.

- Như đã giải thích, tôi cứ hy vọng rằng ông Sebastian sẽ giúp tôi, ông Bonell tuyên bố. Nhưng ông ấy bắt đầu quyển tiểu thuyết mới và không có thời gian dành cho tôi. Ông ấy có đưa cho tôi tên và địa chỉ của nhiều thám tử tư ở Los Angeles, và khuyên tôi hỏi ý kiến luật sư thêm. Theo lời ông tôi có gọi điện thoại cho mấy nơi chiều nay. Nhưng các cậu có biết chi phí thuê luật sư là bao nhiêu không? Còn thám tử tư? Tôi không đủ khả năng thuê dịch vụ của bất cứ nơi nào!

Hannibal ngồi thẳng lại trên ghế.

- Thưa bác Bonell, cháu thừa nhận khi đến đây tụi cháu đã nghi ngờ bác rất nhiều. Nhưng nay các hoài nghi của tụi cháu đã tan biến. Cháu nghĩ tụi

cháu có thể giúp được bác. Phải nói với bác rằng chính tụi cháu là thám tử tư!

Hannibal lấy danh thiếp trong bóp ra, đưa cho Bonell.

- Trời! Shelby kêu khi đụng qua vai ông Bonell.

- Buồn cười quá!

Nghe giọng điệu mỉa mai ấy, Hannibal lạnh lùng đáp:

- Buồn cười là từ không đúng. Phải nói rằng tụi cháu làm việc rất hữu hiệu. Tụi cháu đã dành được chiến thắng mà nhiều hãng tư có thể ganh tị. Tụi cháu không bị kiềm hãm bởi một số thành kiến như người lớn. Tụi cháu tin tưởng rằng không có gì là bất khả - và tụi cháu làm theo bản năng. Thưa bác Bonell, cháu tin rằng bác không có tội gì trong vụ cướp ngân hàng. Và hai bạn của cháu cũng nghĩ như vậy!

Thám tử trưởng vừa nói vừa dò hỏi Bob và Peter bằng ánh nhìn, và cả hai gật đầu.

- Nếu bác chịu cho tụi cháu tham gia, ba thám tử trẻ sẵn sàng giúp bác, Hannibal kết thúc.

Walter Bonell có vẻ chững hờng. Rồi ông nói khẽ:

- Các cậu còn nhỏ tuổi quá!

- Có phải là trở ngại không? Hannibal hỏi.

Ông bảo vệ căng thẳng bẻ các ngón tay.

- Có lẽ có lẽ tôi nên gặp thám tử tư thật, ông ấp úng. Nhưng... nhưng...

- Ôi! Thì anh cứ thử, có mất mát gì đâu? - Shelby nói. Rồi kéo ghế ngồi xuống! Đó là một người đàn ông trẻ, tóc vàng thẳng. Ông tháo cặp kính đen, nhét vào túi.

- Tôi không hiểu tại sao anh lại do dự, anh Walter à! Ông nói tiếp. Theo hệ thống pháp lý, thì anh vô tội vì không thể chứng minh được rằng anh có tội.

- Nhưng tôi không cảm thấy mình hoàn toàn vô tội. - Bonell thú nhận - Chính tôi đã để cho chúng vào.

- Người ta không thể bỏ tù anh vì tội này! Shelby khẳng định. Thôi! Nếu anh cảm thấy không yên tâm, thì sao anh không nhận lời đề nghị của mấy chú bé này? Tôi không nghĩ các cậu ấy chứng minh anh vô tội, nhưng biết đâu tụi nó thành công thì sao?

- Tụi cháu sẽ hết sức cố gắng! Peter tuyên bố.
- Các cậu có vẻ thật sự muốn giúp tôi, Bonell thở dài. Tôi rất cảm động. Ngày nay ít ai để ý đến nỗi khổ của người khác. Tôi nghĩ nếu các cậu thật sự có thể làm cái gì đó cho tôi, là tôi sẵn sàng trở thành thân chủ của các cậu. Đã đến lúc tôi cần có người giúp tôi!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 5 -

CÂU CHUYỆN CỦA ÔNG BONELL

- Tôi có cảm giác như đang bị cơn ác mộng - ông bảo vệ nói tiếp và lo lắng nhìn ba vị khách trẻ. Ngân hàng yêu cầu tôi tạm nghỉ việc cho đến khi làm rõ vụ cướp. Người ta không chửi thẳng vào mặt tôi là ăn cướp, nhưng cũng y như thế thôi. Làm sao người ta có thể nghi ngờ tôi? Bộ trông tôi giống như một kẻ dám ăn trộm ngân hàng sao? Cái nhà này có giống sào huyệt bọn cướp không?

Ba thám tử trẻ nhìn ông Bonell, rồi nhìn cái nhà nhỏ sạch sẽ ngăn nắp. Hannibal nén một nụ cười. Thật vậy, Hannibal không tưởng tượng nổi ông Bonell tội nghiệp nhúng tay vào một âm mưu bất lương nào đó và thật sự tin rằng chưa có ai từng làm điều gì mờ ám trong nhà ông.

- Ôi! Shelby đột ngột kêu lên. Đồ tôi mới mua!

Ông chạy ra cửa sau. Hannibal quay sang ông Bonell.

- Thưa bác Bonell, hay bác kể lại từ đầu đi - Hannibal đề nghị - Nếu bác kể lại vụ cướp từ đầu, có thể bác nhớ lại một chi tiết nào đó.

Người đàn ông tội nghiệp có vẻ không hi vọng nhiều lắm.

- Ông Sebastian cho rằng chứng minh một người bị tình nghi là vô tội - nhất là khi người đó không có chứng cứ ngoại phạm - là khó hơn chứng minh rằng người ấy có tội.

- Nhưng bác có chắc chắn là bác không có chứng cứ ngoại phạm không? Hannibal hỏi. Giả sử bác thuộc băng cướp thì bác phải dùng một phần thời gian, những ngày trước vụ cướp để chuẩn bị cho vụ này. Bác có thể cho tụi cháu danh sách các hoạt động của bác hai tuần vừa qua.

Ông bảo vệ buồn bã lắc đầu. Hannibal vẫn nói:

- Chú Shelby, bạn của bác có giúp được không? Theo cháu hiểu, thì chính chú ấy ở đây. Có thể chú ấy sẽ nhớ ra bác đã dùng thời gian rảnh rỗi để làm những gì hai tuần vừa qua.

Ông Bonell lại lắc đầu.

- Shelby ở đây, có thuê phòng, nhưng ít khi ở nhà lắm. Anh ấy thường đi công tác xa cho một công ty sản xuất máy tính. Tôi không hề gặp anh ấy suốt tuần vừa qua, kể cả thứ bảy, chủ nhật. Có một hãng ở Fresno đặt đơn mua hàng lớn và cần anh ấy lắp đặt và cho chạy máy. Anh ấy vừa mới về. Mà cả khi có mặt ở đây, anh Shelby cũng không quan tâm đến tôi nhiều. Khi tôi còn làm cùng công ty với anh ấy - công ty máy tính TX-4 thì anh ấy tỏ ra thân thiện nhiều người!

- À! Bác từng làm việc cho công ty TX-4 à?

- Phải, ngay khi công ty đó mua công ty máy tính Jones-Templeton.

Lần đầu tiên, ông Bonell tự hào ngẩng đầu lên, ông nói rõ:

- Tôi làm cho Jones-Templeton hơn ba mươi năm. Tôi bắt đầu đi làm ngay sau chiến tranh thế giới thứ hai và đã leo khá nhiều cấp bậc. Có lúc trong bộ phận tôi có mười hai người làm việc và tôi là phó phòng. Chỗ làm rất tốt, gia đình tôi không thiếu thốn gì. Phải, một chỗ làm tốt và ổn định.

Ông Bonell đứng dậy biến mất vào phòng bên cạnh, rồi quay trở ra trên tay cầm một khung hình. Đó là hình ông khi còn rất trẻ... một chàng trai tóc nâu dày. Bên cạnh là một cô gái tóc vàng, mặt tròn và hai đứa bé.

- Vợ tôi, Eleanor! Ông giải thích. Chúng tôi lấy nhau một năm sau khi hết chiến tranh. Bà xã tôi mất bốn năm sau vì bệnh tim. Chết lúc còn quá trẻ.

Ông dừng một hồi, tăng hăng.

- Cháu rất tiếc. Hannibal nói khẽ.

- Buồn lắm! Chuyện như vậy có khi lại xảy ra. Về sau tôi cảm thấy rất cô đơn khi hai đứa con ra đi. Con trai tôi làm về điện tử, còn Debra thì lấy chồng làm môi giới bảo hiểm. Hai vợ chồng sống ở Bakersfield và có hai đứa con. Có lẽ tôi phải cảm ơn số phận vì đã nuôi dạy được hai đứa con nên người. Nhưng tôi rất tiếc là chúng không ở gần tôi. Khi tôi còn làm ở công ty TX-4, tôi nghĩ là sẽ đỡ cảm thấy cô đơn nếu cho người ở trọ. Hoá ra Shelby - Shelby Tuckerman - đang tìm chỗ ở. Thế là anh dọn đến đây và tôi cũng có thêm khoản thu nhập nhỏ.

Cửa phía sau mở ra và Shelby xuất hiện, tay ôm các loại thức ăn. Anh đi thẳng đến tủ lạnh, chất các gói đồ ăn đông lạnh vào.

- Hay ta nói trở lại về chuyện xảy ra tối hôm qua? Hannibal gợi ý. Phiên bác kể lại cho tụi cháu nghe chi tiết toàn bộ câu chuyện được không ạ?

- Nếu điều này có thể giúp được gì... ông bảo vệ đồng ý. Lúc đầu thì như mọi ngày thôi. Tôi làm việc này được một năm rồi. Tôi bắt đầu ca vào lúc mười hai giờ trưa, thực hiện những công việc lặt vặt... không có gì quan trọng cả. Tôi nhận lời làm việc ở ngân hàng này, vì thấy thời gian trôi qua lâu quá từ khi rời khỏi TX-4. Các cậu biết không... người ta thay rô-bô vào chỗ của tôi. Thế là ở ngân hàng, tôi làm đủ thứ hết. Khi ngân hàng đóng cửa, thì tôi giám sát công việc của đội vệ sinh. Đội này không ở tại chỗ mãi. Thường họ kết thúc công việc lúc sáu giờ. Rồi họ ra về, tôi đóng cửa lại. Tôi đi tuần tra một vòng kiểm tra xem mọi thứ có đâu vào đấy hay không. Sau đó, tôi mới đi về. Tôi không phải là người bảo vệ đêm. Ngân hàng không thuê bảo vệ đêm. Ngân hàng cho là không cần, vì đã có hệ thống an toàn ở phòng kín. Không ai có thể vào phòng két sắt mà không phát động tín hiệu báo động đánh thức mọi cảnh sát trong xóm.

- Vì vậy mà bọn cướp đã giữ bác suốt đêm, Bob nhấn mạnh. Bọn chúng không thể ra tay khi chưa tắt hệ thống an toàn.

- Đúng. Có ba tên tất cả... ba gã đàn ông... biết về hệ thống báo động. Có lẽ bọn chúng đã chờ bên ngoài, canh cho đến lúc đội vệ sinh ra về bằng thang máy. Ít lâu sau, có một tên đến gõ cửa. Cửa vào tòa nhà không được chiếu sáng tốt lắm và khi nhìn qua lỗ nhìn, tôi thấy một người đàn ông tóc bạc, mặc trang phục lao động. Mũ kết che hết một phần mặt hăn. Tôi cứ tưởng là Rolf bỏ quên cái gì đó. Tôi tin tưởng mở cửa. Hăn vào. Không những không phải là Rolf, mà hăn còn cầm súng trong tay chĩa vào tôi. Quá trẻ, không thể làm gì được nữa! Rồi hai gã đàn ông khác lại đến. Bọn chúng đeo tóc giả, ria giả và râu giả. Bọn cướp đẩy tôi vào một văn phòng không thể nhìn thấy từ ngoài đường. Bọn chúng ở lại canh tôi suốt cả đêm, không hề thử đến gần phòng kín. Rồi đến sáng, khi nhân viên đến, bọn chúng đã buộc họ vào cùng phòng sau với tôi. Và khi đến lượt ông Henderson đến - ông là người duy nhất biết mã số để mở phòng kín - bọn chúng đã buộc ông mở phòng kín ra, sau khi tắt hệ thống báo động.

Shelby Tuckerman đến ngồi gần Peter.

- Tôi nghĩ có kẻ trong xóm theo dõi anh - ông nói với ông Bonell. Hoặc một trong mấy ông bạn ở câu lạc bộ đã quyết định rằng đánh cướp ngân hàng của anh là một vụ khả thi.

Ông bảo vệ có vẻ phiền.

- Shelby à, ông nói, nếu là bạn hay hàng xóm, thì chắc chắn tôi đã nhận ra rồi. Tôi có thể khẳng định rằng bọn cướp đêm đó hoàn toàn lạ.

Shelby đứng dậy đặt ấm nước bên bếp.

- Nhưng bọn chúng cải trang mà, đúng không? Ông vẫn nói. Tôi nghĩ mấy cậu bé đây nên kiểm tra hàng xóm anh.

- Sao lại không? Hannibal đáp. Cháu hiểu rằng bác không thích nghi ngờ người hàng xóm, bác Bonell à. Tuy nhiên, rõ ràng có kẻ biết từ A đến Z về công việc thường ngày của ngân hàng. Bác có dám chắc là không có ai rình rập bác những ngày gần đây không? Có ai hỏi han về công việc của bác không?

Nước trong ấm đã sôi, Shelby tự pha cho mình tách cà phê, rồi ngồi xuống nhâm nhi. Ông nhìn hết ông Bonell đến Hannibal, rồi ngược lại.

- Có khi ta phải chứng minh rằng một ai đó có tội, thì mới chứng minh được rằng bác vô tội, Hannibal tuyên bố. Có thể ta có một manh mối.

- Manh mối hả? Bonell hỏi lại. Manh mối nào?

- Ở giai đoạn này của cuộc điều tra, tụi cháu không thể khẳng định đó là manh mối thật sự - thám tử trưởng thận trọng giải thích. Cho nên tụi cháu chưa dám bàn bạc với bác. Tụi cháu sẽ tiếp tục tìm tòi và khoảng một hai ngày nữa, sẽ gọi điện thoại lại cho bác. Nếu để ý thấy thái độ không bình thường nơi một người quen, hay nếu ai đó tò mò hỏi han bác, thì xin bác cho tụi cháu biết. Trên danh thiếp có số điện thoại của tụi cháu.

- Được!

Ba Thám Tử Trẻ ra về. Khi cánh cửa đã đóng lại phía sau, Bob nói khẽ:

- Manh mối hả? Ý cậu nói bóp tiền hả? Có phải là manh mối không?

- Manh mối rất ít, Hannibal thừa nhận, nhưng là tất cả những gì ta có được. Mình nghĩ ta đã kết luận được rằng cả ông Sebastian lẫn bác Bonell tội nghiệp đều không phải là tội phạm. Tuy nhiên, nếu ông mù có vết theo có dính líu đến vụ cướp ngân hàng, thì rất có thể ông Sebastian có tiếp xúc với

một tên cướp vào một thời điểm nào đó. Bóp tiền của ông là mắt xích trong dây chuyền. Vậy đó là một hướng cần phải theo.

- Nếu cậu nói, thì cứ theo! Peter thở dài. Nhưng ráng đừng lôi kéo bọn mình vào một nơi mà người ta luôn cầm súng trong tay.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Theo

Dịch giả: Đài Lan

- 6 -

MỘT GIẤC MƠ KHỦNG KHIẾP

Sáng sớm hôm sau Bob Andy lên đường đi Santa Monica. Bob dự định hỏi những người buôn bán gần ngân hàng bị cướp xem, từ sau vụ trộm, họ có thấy ông mù quay lại khu này hay không. Sau đó, Bob phải quay nhanh về Rocky, nơi Bob làm việc bán thời gian ở thư viện thành phố.

Phần mình, Hannibal và Peter đi điều tra ở hãng cho thuê tàu đánh cá Denicola. Chỗ đó nằm cách một cầu tàu hai bước và không gây chú ý mấy. Hai thám tử dừng lại phía bên kia đường để quan sát. Dù buổi sáng mùa xuân rất lạnh, người đánh cá đã ra dọc theo bãi biển và cuối cầu tàu. Gió thổi mạnh trên đại dương, làm cho ngọn sóng có bọt trắng.

- Thời tiết tốt để đi ván lướt sóng! Peter thềm thường đánh giá.

Nhưng Hannibal không quan tâm gì đến ván lướt sóng và đang nhìn chiếc tàu đậu ở cầu tàu. Chiếc Maria III có vẻ chắc chắn, thiết kế để đánh cá số lượng lớn. Một người đàn ông trẻ dường như đang kiểm tra máy.

Cách đó không xa, hai bạn nhìn thấy một chiếc canô máy màu trắng xinh xắn, cột vào phao chết và có tấm bạt bảo vệ.

- Chắc là tàu của ông Sebastian, Hannibal nói. Này Peter! Cậu sẽ ở lại đây canh chừng xe đạp.

Peter, đang thềm thường theo dõi những người đang lướt ván trên sóng biển, chỉ đòi hỏi có bấy nhiêu. Hannibal băng qua đường cái. Có con đường mòn dẫn đến cầu tàu. Bên trái có bãi đậu xe, hiện trống không. Bên phải, một lối đi dẫn đến một ngôi nhà nhỏ, phía trước có chiếc xe tải nhẹ đang đậu. Giữa cầu tàu và ngôi nhà nhỏ có một kiến trúc với cửa sổ lớn ba mặt và một cánh cửa ở mặt nhìn ra biển. Nhìn xuyên qua kính cửa sổ. Hannibal thấy một phụ nữ tóc bạc, mặc đồ đen, ngồi trước bàn xem sổ sách. Một người phụ nữ trẻ hơn, tóc xoăn màu hung chói sáng, đang nói chuyện điện thoại.

Hannibal bước đến gần, mỉm cười qua kính cửa sổ với người phụ nữ tóc hung xinh đẹp, đẩy cửa bước vào.

Văn phòng hãng cho thuê tàu Denicola có mùi nước mặn, mùi ủng cao su và mùi rong rêu. Có băng gỗ chạy dọc theo bờ tường. Những tờ gấp quảng cáo về đánh cá các loại chất đống trên bàn. Bản đồ vùng được dán đối diện lối vào.

- Một phút nữa tôi sẽ tiếp cậu, người phụ nữ tóc hung vẫn cầm điện thoại nói.

- Em chờ được. Hannibal lịch sự nói.

Người phụ nữ kia ngược mắt lên và, ngay lập tức, Hannibal có cảm giác khó chịu rằng mình đang trở nên trong suốt dưới cái nhìn dò xét ấy. Thám tử tưởng tượng như bà đi guốc trong bụng mình. Nhưng bà lại cúi đầu xuống đọc sổ sách tiếp.

Hannibal nhìn ra ngoài thấy người đàn ông trẻ mặc đồ thủy thủ nhảy lên cầu tàu, vừa húyt sáo vừa bước về hãng. Anh bước vào đúng lúc người phụ nữ trẻ gác máy xuống, quay sang Hannibal.

- Tôi có thể giúp gì được cho cậu? Cô hỏi.

- Em đến hỏi xem chị có tìm thấy bóp tiền không. Ông Sebastian bị mất bóp tiền cách đây một hai ngày.

- Ông Sebastian hả? Gần đây ông ấy có đến à? Tôi không gặp ông ấy. Erny, cậu có chở ông ấy ra ca nô không? Có hả? Vậy cậu hãy nhanh ra xem ông ấy có bỏ quên bóp tiền trên đó không?

- Chắc chắn là không có rồi! Anh chàng vừa mới vào trả lời. Đúng là em có chở ông Sebastian lên tàu, nhưng sau khi ông ấy về, em đã kiểm tra và dọn dẹp ca nô, nếu có bóp tiền, em đã thấy rồi.

Anh quay sang nhìn Hannibal với vẻ hoài nghi.

- Tại sao ông Sebastian không tự mình đến? Hay tại sao không gọi điện thoại?

- Chú ấy bận lắm, Hannibal giải thích. Chú ấy đã phải đi nhiều hai ngày gần đây và không nhớ nổi mình đã bỏ quên bóp tiền ở đâu. Em đã đề nghị tìm giúp. Thà chịu khó đến tận nơi hơn là gọi điện thoại. Như vậy chắc ăn hơn.

Cậu định nói rằng ông Sebastian đã nhìn thấy một người đàn ông tóc bạc, bị mù và có vết sẹo, nhưng trước khi kịp mô tả người ăn xin, người phụ nữ lớn tuổi lại ngược mắt lên nhìn.

- Cậu đang tìm một bóp tiền, bà nói. Lạ thật. Tối qua, tôi nằm mơ thấy bóp tiền.

Người phụ nữ tóc hung mỉm cười:

- Mẹ chồng tôi ghê lắm - cô tiết lộ với Hannibal. Giấc mơ của bà luôn thành hiện thực.

- Tôi không ghê đâu - người phụ nữ lớn tuổi đáp. Mà chính mấy giấc mơ của tôi mới ghê. Tôi hôm qua tôi mơ thấy một người lạ đến đây. Hắn lượm một bóp tiền lên, hấp tấp nhét vào túi. Tóc hắn bạc giống như ông Vincenzo nhà tôi trước khi mất, nhưng nhỏ và trẻ hơn chồng tôi. Hắn đeo kính đen. Bị vết sẹo trên mặt, như bị ăn dao. Hắn vừa đi vừa gõ gậy phía trước, như bị mù. Nhưng hắn biết tôi đang nhìn hắn. Còn tôi thì biết hắn là mối nguy hiểm đối với tôi. Giấc mộng xấu... nhưng rất thật... Eileen à, tôi xin cam đoan với chị rằng khi thức dậy, tôi thấy rất sợ.

Tình cờ mắt Hannibal nhìn trúng anh thanh niên đứng gần mình. Erny tái mặt. Thậm chí dường như anh đang run.

- Erny, cậu bị sao vậy? Cô gái tóc hung hỏi. Mô tả như vậy giống một người cậu biết hả?

- Không! Không có! Erny phản đối. Chính cách bà Denicola kể lại giấc mộng mới làm em sợ.

Không ai nói tiếng nào suốt một hồi. Rồi Hannibal cảm ơn, bước ra về với Peter vẫn đang xem người lướt ván sóng.

- Trúng phóc! Hannibal thông báo. Bà già ngồi văn phòng chính là bà Denicola. Cô tóc hung phụ giúp bà là con dâu. Cô này bảo bà Denicola thường có những giấc mơ linh tính báo hiệu.

- Ý cậu nói bà mơ thấy những điều về sau thành sự thật hả? Peter hỏi lại.

- Đúng. Nhưng bà cũng mơ thấy những điều đã xảy ra rồi. Bằng chứng: bà nói bà đã mơ thấy một người đàn ông tìm thấy bóp tiền, nhét vào túi. Người đàn ông đó bị mù... và là mối nguy hiểm đối với bà!

- Cậu đang nói dóc mình!

- Hoàn toàn không. Mình chỉ lập lại trung thực cho cậu nghe những gì bà ấy nói. Rõ ràng, bà rất sợ. Còn anh chàng ta đã thấy đang sửa máy tàu còn hoảng sợ hơn bà nữa. Khi nghe bà kể, mặt anh tái mét đi và run rẩy toàn thân. Chắc hẳn anh ta biết cái gì đó về ông mù, nhưng không chịu nói. Anh chàng này là một mảnh trong bộ ghép hình của ta. Và mình kiên quyết tìm xem anh ta đang giấu giếm điều gì.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 7 -

PETER KHÁM PHÁ ĐIỀU MỚI!

- Nghe này! Peter nói. Nếu nhân viên của gia đình Denicola có dính líu đến vụ này, thì tốt nhất là tìm hiểu về anh ta. Mình sẽ theo dõi anh ta. Còn cậu thì đứng ngoài chuyện này. Anh ấy đã biết mặt cậu, nếu thấy cậu lảng vảng gần đó, anh ta sẽ nghi.

- Đồng ý, nhưng cậu cẩn thận nhé!

- Không cần cần dặn đâu. Mình lúc nào cũng cẩn thận. Cậu mới nên chú ý thận trọng.

Trong khi thám tử trưởng ra đi, Peter đậu xe đạp dưới cầu tàu, dùng khoá cột xe đạp vào cột. Peter rất thận trọng, không tỏ ra quan tâm đến hãng thuê tàu Denicola. Sau đó, Peter ra bãi biển, ngồi xuống cát, nhìn về hướng tàu Maria III. Erny đã trở lên đó và đang lau chùi.

Buổi sáng trôi qua khá dễ chịu đối với Peter. Đám trẻ con đến chơi gần Peter. Đoán bọn trẻ ở trong xóm, Peter bắt chuyện với tụi nó. Nhờ vậy cậu biết được rằng Erny sống trong ngôi nhà nhỏ gần đó, cùng hai người khác, dường như người lạ.

Đến trưa, Peter mua khúc bánh mì thịt ở chợ gần đó. Rồi cậu lại theo dõi Erny đến năm giờ chiều. Lúc đó, anh nhân viên làm thuê cho hãng Denicola rời bỏ công việc đi về nhà. Ngôi nhà lụp xụp có mặt trước nhìn ra đường cái và phía sau kéo dài về hướng bãi biển.

Sau khi thấy Erny biến mất vào trong nhà, Peter không biết phải làm gì. Làm cách nào tìm hiểu được thêm về Erny, là người có thể đồng mã với ông mù?

Đột nhiên một chiếc xe tải nhẹ cũ kỹ xuất hiện trên đường và dừng lại trước nhà Erny. Một người đàn ông trẻ bước xuống, vẫy tay cảm ơn người lái rồi đi vào nhà. Gần như ngay sau đó, một anh thanh niên khác dừng chiếc Buick cũ đang lái trước nhà, và cũng bước vào.

Bây giờ chỉ còn vài ba người đánh cá trên bãi biển. Mặt trời đang lặn ở đường chân trời. Peter quyết định canh gác thêm mười phút nữa, rồi sẽ lấy xe đạp về nhà.

Peter vừa mới quyết định như thế thì cửa nhà mở ra, Erny và hai người kia bước ra. Sau khi băng qua con đường phía sau hăng Denicola, cả ba leo lên một đoạn dốc - có lẽ là đường đi tắt - dẫn lên Khách sạn Đại Dương. Sân phía trước khách sạn nằm khá cao so với biển. Peter đang phân vân không biết có nên leo lên theo bộ ba hay không, thì hai chiếc xe chạy đến, lần lượt dừng lại trên đường gần Peter. Hai người đàn ông bước xuống, leo lên sân trước ngay. Sau đó một đám thanh niên chạy xe gắn máy đến, và cũng lên trên đó. Rồi tiếp những người khác... Peter không lường lự nữa. Khi một chiếc xe vừa mới đến, có một cặp vợ chồng và hai đứa con bước xuống xe, Peter bước theo đoàn người kỳ lạ.

Lên đến trên, mọi người đi về khách sạn, chỗ có bãi đậu xe cho khách và hồ bơi. Chỗ này rất sáng. Peter thấy nhiều ghế xếp đặt thành hàng quanh hồ bơi và xa hơn nữa, cho đến tận bãi đậu xe.

Trong một khoảng trống, Erny và hai người bạn dựng những cái giá to và căng hình to ra trên đó. Một trong các tấm hình to trắng đen này, là một người đàn ông tóc bạc mặc đồng phục đầy kim tuyến. Tấm hình thứ nhì, màu, cho thấy một thành phố nhuộm vàng do ánh nắng mặt trời lặn. Nhưng hình thứ ba làm cho Peter giật mình. Bởi vì đó chính là hình người mù có vết sẹo, y như Bob đã tả.

Peter cảm thấy khó chịu đột ngột, Peter đang có mặt mà không hề được mời. Cậu đột nhiên cảm thấy muốn bỏ chạy. Nhưng nếu bỏ đi, thì Hannibal sẽ không bao giờ tha thứ. Sắp có một cuộc họp nào đó và nếu ở lại tham dự, có thể Peter sẽ biết được người đàn ông có vết sẹo là ai. Cuộc họp này có vẻ tự do: không có ai soát vé. Mà cũng không có ai để ý đến Peter. Cậu cảm thấy yên tâm và quyết định ở lại.

Peter ngồi xuống ghế và thậm chí mỉm cười với người đàn ông mập đến ngồi ghế bên cạnh. Đám đông to dần. Chẳng bao lâu các ghế đều có người ngồi. Thấy cửa sổ khách sạn vẫn tối, Peter suy ra rằng khách sạn chỉ mở cửa vào mùa hè.

Trời đã gần tối khi buổi họp bắt đầu. Một người bạn của Erny giăng lá cờ xanh dương viền vàng và ở giữa có thêu lá sồi vàng. Rồi một người phụ nữ bắt giọng hát. Trong nháy mắt, tất cả đứng lên hát đồng thanh. Peter cũng đứng dậy và nhép miệng giả vờ hát. Đây là lần đầu tiên Peter nghe điệu nhạc này, nghe giống như bài ca quân đội hoặc bài ca yêu nước. Khi âm nhạc đậm theo chấm dứt, mọi người ngồi xuống.

Khi đó một người đàn ông lớn tuổi bước lên cái bục dựng vội và tiến hành đọc bài diễn văn bằng tiếng Tây Ban Nha. Peter chửi thầm trong bụng. Cậu không hiểu tiếng này. Thật đáng tiếc là Hannibal không có ở đây!

Người diễn thuyết lúc đầu rất bình tĩnh, về sau hăng say lên, và thậm chí có vẻ giận dữ. Ông huơ một nắm đấm hung dữ chống lại kẻ thù vô danh ở phía xa. Khi ông im lặng, tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên. Một cô gái tóc vàng đứng lên và la lên một tiếng gì đó giống như khẩu hiệu. Đám đông lập lại theo cô, rồi lại vỗ tay, giậm chân.

Khi im lặng trở lại, cô gái bắt đầu nói hăng say, vừa nói vừa chỉ mấy tấm hình phía sau lưng. Mỗi khi ngón tay cô gái chỉ vào bức chân dung của ông mà có vết sẹo, tiếng hoan hô vang lên từ cử tọa. Cô gái được vỗ tay nhiệt liệt.

Sau đó Erny gọi đại từng người trong đám người hiện diện, yêu cầu người đó đứng dậy và phát biểu. Tất cả tuân lệnh và nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha. Peter cảm thấy nguy hiểm sắp đến. Thật vậy, chẳng bao lâu Erny chỉ vào Peter và mọi người nhìn chăm chăm vào Peter. Peter lắc đầu từ chối, nhưng bị người ngồi bên cạnh vỗ vai khuyến khích. Khi đó cậu đứng dậy, đầu óc sôi sục. Peter chỉ có vài giây để bịa ra một cái gì đó. Xung quanh Peter, mọi người bắt đầu thấy sự im lặng này kỳ lạ. Khi đó, sáng kiến loé lên trong đầu Peter. Cậu đưa tay lên cổ họng và phát ra một âm thanh khàn khàn. Người ngồi bên cạnh dịch giùm:

- Aha! Viêm họng hả?

Peter gật đầu, mỉm cười để xin lỗi. Cử tọa có vẻ thông cảm và Peter nhẹ nhõm ngồi xuống. Sau đó cô gái tóc vàng đi quỳên góp. Peter cho một đô-la vào rổ.

Đột nhiên có người kêu lên báo động. Rổ quỳên góp, lá cờ và mấy tấm hình biến mất như có phép lạ. Trong nháy mắt, Erny và hai cậu bạn xuất hiện trên bục với ghi ta và phong cầm. Cả ba chơi một điệu nhạc nhẹ, cô gái tóc vàng bắt đầu hát. Đám đông hát theo.

Tiếng máy xe phá vỡ cảnh tượng thần tiên này. Peter thấy một người đi xe mô-tô mặc đồng phục chạy lên dốc. Tiếng ca nhỏ dần, rồi dứt hẳn.

Ông cảnh sát đặt chân xuống đất, bước đến gần bục:

- Xin lỗi. Ai tổ chức cuộc họp này?

- Tôi! Erny trả lời. Ông Sanderson đã cho phép chúng tôi tập diễn ở đây.

- Sanderson hả? Chủ khách sạn à?

- Dạ phải, ông ấy cho chúng tôi thuê hội trường. Anh có muốn xem biên nhận không?

- Không cần. Tôi tin anh. Nhưng ở đây không phải là hội trường. Người ta không báo cho anh rằng tòa nhà này bị hư hỏng nhiều và nguy hiểm à? Anh cũng thấy là nó bị đóng cửa rồi. Nền đất trên đồi này đã trở nên rất trơn sau mấy trận mưa vừa qua. Có thể trượt bất cứ lúc nào. Mà anh đang làm gì vậy? Mấy người này là ai?

Nụ cười của Erny càng ngây thơ hơn nữa khi trả lời:

- Chúng tôi thuộc Liên đoàn Ca nhạc Sunset Hills và chúng tôi đang diễn tập chuẩn bị cho buổi liên hoan sắp được tổ chức ở Coliseum ba tuần nữa. Ông Sanderson có báo trước rằng tòa nhà này không an toàn, nhưng đã quá trễ để dời ngày diễn tập. Một số thành viên đến từ rất xa và không thể định ngày khác để đi. Nhưng thay vì ở trong hội trường, chúng tôi đã quyết định diễn tập ngoài trời cho an toàn. Nếu khách sạn bị sụp, thì sẽ không ai bị thương.

- Đừng có tưởng thế - cảnh sát trả lời. Ở lại đây rất nguy hiểm.

Rồi cảnh sát nói lớn tiếng:

- Xin mời quý vị giải tán và ra đi thật nhanh! Không được hoảng hốt, nhưng phải làm nhanh!

Đám đông ngoan ngoãn tuân lệnh ngay. Trong khi đi xuống đồi giữa đám người, Peter vẫn còn nghe Erny nói với cảnh sát đi mô tô:

- Tôi đồng ý là phải làm nhanh, nhưng phải để cho tôi thời gian cất đàn ghita vào bao chứ!

Anh chàng Erny này thật là liều lĩnh! Peter lắc đầu, vẫn còn chưng hửng về các sự kiện vừa mới chứng kiến. Khi nghe kể lại, không biết bộ mặt Hannibal sẽ ra sao!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 8 -

HƯỚNG ĐIỀU TRA MỚI

- Không hiểu mấy người đó đang âm mưu cái gì, Peter tuyên bố ở cuối phần báo cáo, nhưng mình dám cá tiền túi tháng tư của mình là nó chẳng có liên quan gì đến liên đoàn ca nhạc.

Đã qua sáng hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ đã tập hợp ở bộ tham mưu.

- Sợ cậu bị thua độ, Hannibal thản nhiên khẳng định khi đọc lại đoạn thông báo nhỏ trong Tuần báo Los Angeles. Đúng là sẽ có liên hoan ca nhạc ở Coliseum trong ba tuần nữa.

Hôm qua Bob không tìm được gì thêm về ông mù ăn xin và rất buồn bực. Nhưng bản tường thuật của Peter làm cho Bob quên mất nỗi thất vọng. Bob ngược mắt lên khỏi quyển Atlas đang đọc và thông báo:

- Peter ơi, lá cờ mà cậu mô tả không phải là cờ Mêhicô hay cờ Tây Ban Nha. Mà cũng không phải là quốc kỳ của một quốc gia Trung Mỹ.

- Có thể không phải là quốc kỳ của một nước, Hannibal nói, mà là cờ của một tổ chức nào đó.

- Khoan đã! Bob đã chú ý đầu vào sách và la lên. Mesa d Oro! Là quốc gia nhỏ xíu ở Nam Mỹ. Theo quyển sách này thì nước đó có hai quốc kỳ. Cái thứ nhất màu xanh lục với con sư tử biển ở giữa, cái thứ nhì màu xanh dương với những lá sồi vàng ở giữa. Cái đầu tiên là quốc kỳ chính thức, cái kia là của nền Cộng Hoà cũ. Màu xanh dương vẫn được sử dụng tại một tỉnh xa, bởi một số nhóm bảo thủ.... Mesa d'Oro (tiếng Tây Ban Nha nghĩa là cái bàn vàng) có cảng ở Thái Bình Dương. Quốc gia này xuất khẩu cà phê và len. Nước này trồng đại mạch ở vùng cao nguyên phía nam thủ đô là thành phố cảng mang tên Cabo de Razon. Dân số ba triệu rưỡi.

- Còn gì nữa không? Peter hỏi.

- Vậy thôi. Quyển Atlas bình thường đâu có cung cấp nhiều thông tin lắm.
- Hay lắm! Hannibal tuyên bố. Cuộc họp có quyên góp tiền, có lẽ cho một quốc gia nhỏ ở Nam Mỹ. Những người tổ chức cuộc họp hành động lén lút và không ngần ngại nói láo với người đại diện luật pháp. Hình ông mù có vết sẹo. Người chủ trì buổi họp chẳng ai khác là nhân viên của gia đình Denicola, cũng chính kẻ đã tỏ ra bối rối khi bà Denicola già kể lại giấc mơ thấy ông mù lượm bóp tiền. Cần phải biết những người tập họp ngày hôm qua làm cái gì. Họ có dính líu đến vụ cướp ngân hàng không? Hay chỉ là một vụ bí ẩn thêm, hoàn toàn riêng biệt? Có một điều chắc chắn: họ không thèm nói thật với cảnh sát!

- Chắc chắn họ không có âm mưu tội phạm gì, Bob tuyên bố. Không thể vậy được. Có quá đông người và họ không giữ ý lắm. Bằng chứng là Peter đã dễ dàng trà trộn vào họ được.

Hannibal nhíu mày, véo môi dưới, dấu hiệu đang suy nghĩ dữ dội. Peter gợi ý:

- Hay người có sẹo trên hình không phải là người mà Bob đã thấy trước ngân hàng. Trên thế giới này đâu chỉ có một người mù có sẹo duy nhất!

- Trùng hợp quá lớn! Hannibal nhận xét. Đừng quên rằng: có lẽ ông Sebastian đã đánh rơi bóp tiền ở chỗ Denicola và Erny đã tái mặt khi bà Denicola mô tả người mù trong giấc mơ. Chắc là cùng một người. Nhưng có mối liên quan gì với Mesa d Oro? Và ông có đồng lõa với bọn cướp hay không?

- Có thể Erny làm tình báo và ông mù là người liên lạc của Erny? Peter nói thử. Nếu Erny là tên gián điệp, thì đương nhiên phải giấu tên tuổi với cảnh sát đi mô tô và chỉ nói mình là ca sĩ.

- Peter! Bob lầm bầm. Cậu xem phim truyền hình nhiều quá. Ngoài đời, đâu có ai làm thế.

- Còn mình, mình nghĩ có khi ngoài đời còn ghê hơn nữa kìa - thám tử trưởng khẳng định. Tạm thời ta còn biết quá ít về Erny và đồng bọn để hiểu chuyện. Báo cáo của Peter cũng cung cấp thêm cho ta manh mối. Trước tiên là Mesa d'Oro. Ta phải tiếp tục điều tra để chứng minh ông Bonell vô tội.

- Mình phải có mặt ở thư viện lúc mười giờ - Bob nói. Ở đó mình sẽ cố gắng thu thập thêm thông tin về Mesa d'Oro.

- Hannibal ơi! Giọng thím Mathilda gọi. Hannibal! Cháu đang ở đâu vậy?

- Rồi! Peter thờ dài. Thím cần cậu rồi đó!

Bob mở cửa sập dưới sàn xe lán. Cửa sập này dẫn xuống một ống gang rộng lớn. Đó là Đường hầm số Hai, chạy dưới một núi đồ phế thải và dẫn ra xưởng của Hannibal, ngoài sân. Đó chỉ là một trong rất nhiều lối đi mật mà Ba Thám Tử Trẻ dùng để trốn tránh ánh nhìn của thím Mathilda và chú Titus, khi muốn đi lại tự do.

Ba Thám Tử Trẻ chỉ mất có vài giây để bò ra khỏi đường hầm. Ở cuối ống gang có tấm lưới, phải đẩy ra để vào xưởng. Từ đó, ba bạn bước ra sân.

- À! Cháu đây rồi! Thím Mathilda nói với cháu. Sao cháu không trả lời khi thím gọi! Hans cần cháu giúp một tay để giao hàng. Peter! Cháu đi luôn đi, sẵn có cháu ở đây! Giao bàn ghế... các cháu nhớ không, mấy cái bàn và băng mà chú Titus đã sơn màu xanh dương, xanh lục và vàng ấy? Không hiểu ông này còn tưởng tượng ra cái gì nữa... phải thấy tận mắt mới tin được! Vậy mà có một bà đến xem, thấy đẹp và mua ngay. Bà ấy sẽ mở vườn trẻ ở Sana Monica, đại lộ Dalton. Cũng may là bà ấy thích lô bàn ghế này, nếu không chắc phải để đó đến ngày tận thế. Bob, cháu đi đâu vậy?

- Cháu đi làm. Cháu phải có mặt ở thư viện trong vòng mười phút nữa!

- Vậy thì cháu đi nhanh đi!

Chính thím cũng vội vàng trở về với công việc đang làm, trong khi Hannibal và Peter đi tìm Hans, một trong hai anh em người Đức làm thuê cho ông bà Jones. Khi đã giúp anh Hans chất bàn và băng lên xe, hai bạn leo lên ngồi cạnh anh và lên đường!

Vườn trẻ tương lai nằm trên một con đường Santa Monica vuông góc với bờ biển. Ngay bên cạnh là tòa nhà của Câu lạc bộ những người lớn tuổi, giữa bãi cỏ xinh đẹp. Đúng lúc đó, bốn người đàn ông đang ngồi chơi bài quanh một cái bàn trong vườn. Một nhân vật thứ năm chống gậy đứng nhìn mọi người chơi. Trông ông có vẻ mệt mỏi và buồn bã. Khi thấy ông, Hannibal không nén được tiếng thờ dài. Đó là Walter Bonell. Peter cũng đã để ý thấy ông.

- Dường như bác ấy không chớp mắt được cả đêm - Peter nhận xét.
 - Đúng.
 - Trừ phi mình tưởng tượng. nhưng dường như mấy bác kia không thèm để ý đến ông ấy.
 - Dường như thế. Khi bị tình nghi, là vậy đó! Người ta không biết phải có thái độ như thế nào với bác.
 - Hai em biết ông này hả? Hans tò mò hỏi.
 - Bác là một khách hàng - Hannibal nói ngắn gọn. Lát nữa em sẽ ra nói chuyện một chút với bác, mặc dù không có gì nhiều để nói. Tụi em đang cố giúp bác ấy.
 - Vậy thì bác ấy có thể yên tâm! Hans tuyên bố.
- Anh chàng người Đức bước xuống xe và đến bấm chuông ở cửa vườn trẻ. Trong khi chờ mở cửa, Peter, đang nhìn phía bên Cầu lạc Bộ, thúc cùi chỏ vào Hannibal.
- Cẩn thận! Xem ai đến kìa!
- Peter trượt xuống sàn xe, để không bị thấy. Khi đó Hannibal nhìn thấy một cô gái rất xinh đang bước đến hướng hai thám tử. Mái tóc vàng dài gọn nhẹ trên vai. Con chó to đi cùng cô.
- Ai vậy? Hannibal thì thầm. Cậu quen cô này hả?
 - Cô gái ở buổi họp... chính cô phát biểu được mọi người vỗ tay.
 - Hừm!... À, cô ấy queo vào lối đi dẫn đến Cầu lạc bộ. Và đúng rồi... cô ấy hôn hai má bác Bonell.
 - Cái gì? Peter thốt lên và chồm dậy để xem.
- Cô gái tóc vàng xinh đẹp, thả dây dắt chó, quàng tay quanh vai bác Bonell và mỉm cười thân thiện với ông. Ông bảo vệ ngân hàng đỏ mặt, dường như vừa do bối rối vừa do vui mừng.
- Ra thế! Peter thốt lên. Đây chính là mối liên quan giữa bác Bonell, vụ cướp ngân hàng, ba anh chàng chỗ Denicola, bóp tiền ông Sebastian và ông mù có vết sẹo!
 - Vậy cậu nghĩ cô gái này chính là mối liên quan đó hả? Hannibal hỏi.
 - Chứ còn gì nữa! Đơn giản thôi. Cô gái thuộc băng cướp. Cô ấy đã xoay sở để làm quen với bác Bonell và moi thông tin: giờ mở cửa, giờ đóng cửa,

hệ thống báo động, giờ đến của đội làm vệ sinh, và mọi thứ khác! Ông mù là thủ lĩnh bọn cướp. Chính hắn đứng canh gác trong khi bọn kia đánh cướp ngân hàng. Tại sao cô gái kia không thể là một tên trộm? Rất có thể cô ta đã hoá trang để bác Bonell không nhận ra được. Trừ phi cô ta chỉ là một tên chỉ điểm.

- Giả thiết của cậu nghe cũng được, Hannibal thú nhận. Nhưng còn mấy người tham dự buổi họp tối hôm qua thì sao?

- Thì... ừ... có thể những người vô tội bị lừa, Peter gợi ý. Bọn cướp dùng họ để... để...

Peter dừng lại, không biết nói gì nữa.

- Cậu có nghĩ rằng những kẻ vừa mới cướp được một phần tư triệu đô-la - Hannibal hỏi - lại vẫn cần tiền đến nỗi phải đi quyên góp không?

- Ừ... phải... dĩ nhiên....

- Dù sao - thám tử trưởng nói tiếp - đây lại thêm một sự trùng hợp lạ lùng. Cô gái tối hôm qua giữ vai trò hàng đầu trong cuộc họp, lại có vẻ quen biết nhiều với bác Bonell. Khi nào nói chuyện riêng được với bác, ta sẽ hỏi bác xem cô gái này có hỏi gì bác về ngân hàng hay không.

Đúng lúc đó, con chó bị mắc dây vào cây dâm bụt và cô gái đang cố gỡ nó ra.

- Cậu ở lại đây để giúp anh Hans, Hannibal nói. Mình sẽ theo dõi cô gái này, xem cô ấy ở đâu, bạn bè cô là ai. Nhanh lên, núp xuống! Cô ấy đến kìa!

Một lần nữa, Peter trượt xuống sàn xe để không bị cô gái khả nghi nhìn thấy. Nhưng cô bước qua mà không thèm nhìn chiếc xe tải.

Hannibal chờ một hồi, rồi nhảy khỏi xe, lao theo cô gái.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 9 -

CHUYỆN GIA HÓA TRANG

Thám tử trưởng tiến hành cuộc theo dõi rất thận trọng. Nhưng khi cô gái đang bị theo dõi quẹo ở góc đường. Hannibal bước nhanh hơn... vừa kịp để thấy cô gái rẽ vào sân một tòa nhà cũ kỹ.

Tòa nhà này được xây dựng quanh ba cạnh của một hồ bơi. Cổng sắt sơn màu trắng cách ly cạnh thứ tư với con đường. Cô gái đã biến mất vào tòa nhà, nhưng Hannibal nhìn thấy cô qua kính cửa sổ ở lầu một. Cậu đang do dự không biết làm thế nào, thì con chó to chạy ào ra ngoài sân.

- Brandy! Lại đây ngay!

Đến lượt cô gái xuất hiện, trong khi con chó chạy ra ngồi trên khóm hoa.

- Đồ ngu! Cô chủ của nó la lên. Bộ mi muốn ta bị đuổi khỏi đây hay sao?

Hannibal đẩy cổng sắt và giả bộ xem xét các hòm thư.

- Cậu tìm ai hả? Cô gái tử tế hỏi.

- Không hẳn vậy, Hannibal trả lời. Em đang tự hỏi không biết... không biết...

- Gì vậy? Cô gái ngạc nhiên thấy Hannibal lúng túng, hỏi tới.

- Không biết chị có chịu đặt mua tờ báo do bọn em mới phát hành.

- Rất tiếc, nhưng câu trả lời là không.

Hannibal đã rút cây viết và quyển sổ ra khỏi túi, ra vẻ hết sức thất vọng.

- Thời buổi khó khăn quá... Báo do cậu làm cùng bạn bè trong lớp hả?

- Dạ đúng. Bọn em muốn kiếm ít tiền tiêu vặt. Chị có biết ai sẽ chịu mua không?

- Dù sao, giờ này trong nhà cũng không có ai hết. Người ta đi làm cả.

Con chó rời khỏi lùm hoa chạy đến nhõng nhẽo. Hannibal ra vẻ vô cùng ủ rũ ngồi sụp xuống ghế cạnh hồ bơi.

- Trông cậu có vẻ mệt mỏi quá - cô gái nhận xét. Cậu có bệnh không?

- Không bệnh. Nhưng em khát nước quá. Chị có thể cho em xin ly nước được không?

Cô gái cười.

- Dĩ nhiên. Chờ tôi một chút. Tôi sẽ quay ra ngay!

Hai giây sau, cô gái đã trở ra cùng ly nước trong tay. Hannibal uống nhanh. Cô gái đến ngồi bên cạnh.

- Cậu nên chờ trễ hơn rồi hãy quay lại - cô nói. Khi người trong nhà này về.

- Phải, chị nói đúng. Nhưng em nghĩ là giờ này vẫn có người. Có chị mà!

Khi nghe cậu, không ai ngờ nổi rằng Hannibal đã bắt đầu một cuộc hỏi cung khôn khéo.

- Đồng ý, tôi đang ở nhà, nhưng đây là trường hợp ngoại lệ.

- Chắc là chị đi làm phải không?

- Có. Nhưng hiện thì không.

Hannibal thông cảm nhìn cô gái.

- Trời! Hay là chị đang bị thất nghiệp?

- Không, không có! Tôi làm trong ngành điện ảnh, và có những lúc rảnh rỗi, không có việc. Tôi phụ trách việc hoá trang. Khi đang quay phim, tôi làm việc không ngừng. Khi phim làm xong, thì nghỉ ngơi một chút, chờ cuốn phim kế tiếp.

- Em hiểu rồi. Em có đứa bạn, có ba cũng làm ngành điện ảnh. Bác ấy phụ trách phần hiệu quả đặc biệt.

- Ông ấy tên gì? Có thể tôi biết.

- Crentch.

- Không biết. Có lẽ tôi chưa bao giờ gặp ông ấy. Đôi khi tôi cũng mơ đến chuyện chuyển sang làm hiệu quả đặc biệt. Nhưng tôi phân vân không muốn bỏ việc hoá trang. Trước hết vì công việc này rất hay và tôi rất thành công. Sau đó là vì nghề này để cho tôi có thời gian rảnh để học.

- Chị học gì vậy?

- Học kịch nghệ và diễn xuất... phòng có ngày may mắn tìm được vai diễn nào đó.

- Chắc là ai cũng thích được đóng phim! Hannibal tuyên bố. Nhưng chắc là công việc hiện tại của chị hay lắm. Đôi khi cách hoá trang của diễn viên

ghê gớm lắm. Tuần rồi em có xem một bộ phim có một người ăn cắp một bức tượng tôn thờ và bị thần nguyên rửa.

- Ha ha! Cô gái cười. Và tôi đoán là khi trăng tròn, hẳn lại biến thành một cái gì đó chứ gì?

- Gần như vậy! Hẳn biến thành rắn, nhưng vẫn giữ vẻ người.

- Tôi nhớ rồi. Tựa phim là *Người rắn hổ mang xâm lăng!* Phim mì ăn liền, nhưng cũng không đến nỗi tồi lắm. Người hoá trang khuôn mặt diễn viên chính là bạn tôi. Anh ta vững tay nghề lắm và chắc chắn sẽ thành công.

- Chị có bao giờ phải hoá trang tinh vi như thế không? Hannibal hỏi.

- Tôi từng hoá trang cho già đi khá nhiều diễn viên - cô gái giải thích. Mất nhiều thời gian hơn là hoá trang bình thường. Tôi chưa bao giờ thực hiện hoá trang thành quái vật hay người sói cả.

- Làm hoá trang quái vật có khó hơn không? Còn vết sẹo? Chị có nhớ bộ phim trong viện bảo tàng hình sáp với kẻ phản bội bị nhiều vết sẹo trên mặt không?

- Chịu khó mất thời gian, thì làm cái gì cũng được cả, ngoại trừ làm cho diễn viên trẻ lại. Khi người ta đã già thật rồi thì chỉ có thể xoá đi vài vết nhăn thôi. Vì vậy mà nhiều diễn viên, cả nam và nữ, đi căng lại da mặt và nhuộm tóc.

Ly nước của Hannibal không còn nước nữa. Mà cậu chỉ xin nước với mục đích ngồi một lát, khích cô gái nói chuyện. Bây giờ, cậu cho mình đã biết được đủ rồi. Hannibal đặt ly trên bàn nhỏ bên cạnh, rồi đứng dậy.

- Cám ơn chị nhiều. Hannibal nói. Nước mát quá.

- Cậu muốn uống nữa không?

- Không, cám ơn. Em sẽ nói với bác Crentch là em đã gặp chị. Có thể có ngày chị và bác ấy sẽ làm việc cho cùng một hãng phim?

- Ông Crentch hả? Ba của bạn cậu hả? Người phụ trách về các hiệu quả đặc biệt hả? Tôi rất muốn được gặp ông ấy.

- Chị tên gì vậy?

- Graziella Montoya. Nhưng người ta gọi tôi là Grazie.

- Em sẽ nhớ. Cám ơn chị đã mời em uống nước.

Hài lòng về món diễn kịch nhỏ, Hannibal quay về vườn trẻ. Nhưng ngay

sau khi quẹo ở góc đường, Hannibal rầu rĩ kêu lên một tiếng: Hans và Peter đã ra đi cùng chiếc xe.

Thám tử trưởng buộc phải tự tìm cách quay về Rocky.

- Xui quá! Hannibal nói lớn tiếng.

Rồi thám là trưởng đành lòng đi tìm xe buýt. Trên đường đi, hàng ngàn ý nghĩ mới nảy ra trong đầu Hannibal.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 10 -

BỌN KHỦNG BỐ

Hannibal ngồi ở bàn làm việc trong xe lán bộ tham mưu nhìn hai lính của mình. Bây giờ là sau bữa ăn trưa. Thám tử trưởng vừa mới kể lại cho hai bạn nghe cuộc nói chuyện với Graziella Montoya.

- Ta hãy thử tạm giả thiết rằng người mù ăn xin là phụ nữ, Hannibal nói.

Bob suy nghĩ, xem xét khả năng này thật kỹ. Rồi cậu lắc đầu.

- Không, Bob tuyên bố. Mình không nghĩ vậy.

- Nhưng cũng có thể chứ? Graziella là chuyên gia hóa trang và có vẻ rất thân với bác Bonell. Biết đâu, chính chị ấy là mối liên quan giữa ông ăn xin, bọn cướp ngân hàng và nhóm Denicola?

- Chị ấy không thể là người ăn xin được, Bob nói. Ông ấy có ria. Mình đứng sát cạnh ông ấy ở trạm xe buýt, mình nhìn thấy ông ấy rất rõ. Ông ấy có lông trong lỗ mũi và trên má, như thể không cạo râu hai ngày. Bộ cậu nghĩ có thể hoá trang đến hoàn hảo như thế sao?

- Hừm! Hannibal kêu. Dù sao, cô gái này đã có thể moi thông tin từ bác Bonell để sau đó chuyển cho bọn cướp. Có thể ông mù thuộc băng cướp, còn vết thẹo...

- Đó là vết thẹo giả, Bob ngắt lời.

- Thế à? Hannibal mỉm cười nói. Cậu đã tìm được gì ở thư viện hả?

- Nghe đây!

Bob mở một phong bì to trong tay, lấy ra nhiều bản sao của các bài báo từ sách và tạp chí.

- Mesa d Oro, Bob bắt đầu nói, là một nước thú vị lắm. Không rộng lớn lắm, không đông dân lắm, nước này từng trải qua và vẫn còn phải chịu khá nhiều rối loạn. Như các cậu đã đoán, nước này xưa kia là thuộc địa Tây Ban Nha. Rồi vào năm 1815, địa chủ đánh đuổi chính phủ Tây Ban Nha và tuyên bố độc lập cho quốc gia mình. Họ tự phong tổng thống và cơ quan

hành pháp.

- Hay lắm, Peter nhận xét, nhưng có liên quan gì với ông mù và vụ cướp ngân hàng?

- Có thể là không có, nhưng mình nghĩ là phải có. Nghe tiếp này... Vào năm 1872, có cuộc cách mạng xảy ra. Nhiều người bị giết... và chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Hannibal và Peter giật mình.

- Cái gì? Peter kêu. Cách mạng bắt đầu từ năm 1872 mà vẫn tiếp tục cho đến ngày nay hả? Cậu đùa à?

- Vừa đùa vừa nói thật. Bob trả lời. Cuộc cách mạng năm 1872 rất giống cuộc cách mạng ở Pháp hay cuộc cách mạng năm 1917 ở Nga. Địa chủ ở Mesa d Oro - cũng chính những người đã đánh đuổi chính phủ Tây Ban Nha - dần dần bị tham nhũng và thối nát đi. Bọn chúng làm giàu trên mồ hôi của nhân dân mà không cho lại cái gì cả. Đa số dân đen là con cháu của dân Da Đỏ, xưa kia là chủ của vùng đất ấy, nhưng bị bọn nhà giàu đối xử khinh bỉ. Cuối cùng một người Da Đỏ tên là Juan Corso nổi loạn và định kêu gọi dân mình khởi nghĩa. Ông đi khắp cả nước, nói về quyền lợi của mỗi người. Đám địa chủ không thích như vậy, cho bắt ông bỏ tù.

- Còn cuộc cách mạng? Hannibal hỏi.

- Cuộc cách mạng bắt đầu khi Corso bị bỏ tù. Corso rất được lòng dân chúng. Nhân dân phản ứng mạnh và tàn phá thủ đô. Tổng thống, tên là Arturo Rodriguez, bị treo cổ lên cây Con trai tổng thống, Anastasio Rodriguez, đành phải rút lui sau khi đã thử chiến đấu với đám người nổi loạn. Đổ máu rất nhiều. Đương nhiên là Juan Corso được giải thoát ngay từ đầu. Chính phủ thay đổi qua nhiều tay, nhưng cuối cùng, Corso được bầu làm tổng thống. Còn Rodriguez trốn sang Mêhicô.

- Rồi sao nữa?

- Thì ở giai đoạn này đáng lẽ rối loạn phải chấm dứt. Nhưng không được vậy. Ở Mêhicô, Rodriguez bắt đầu cư xử như một ông vua bị đày xa xứ. Phần mình, các địa chủ Mesa d'Oro đang cắn răng chịu đựng, bởi vì từ nay mọi người đều có quyền bầu cử và giai cấp giàu có phải đóng thuế rất nặng.

- Chắc là cảm thấy tức lắm, Peter nói.

- Rất tức! Bob nói. Bọn địa chủ bắt đầu nhắc lại thời trước khi Arturo còn làm tổng thống, và đặt câu hỏi xem thời ấy có thể được hồi sinh lại nếu Rodriguez con quay về hay không. Đám địa chủ tự đặt cho mình một cái tên: Lính Cộng Hoà. Rồi lấy quốc kỳ là lá cờ xanh dương có lá sồi vàng, từng là quốc kỳ của nền cộng hoà trước. Chính phủ mới, đứng đầu là Juan Corso, đã chọn cờ xanh lá cây với con sư tử biển.

Hannibal nhú mày.

- Các sự kiện này, Hannibal nhận xét, đã xảy ra cách đây hơn một trăm năm. Có liên quan gì đến vụ án của ta? Bob, cậu đừng nói rằng các địa chủ Mesa d Oro vẫn còn đang âm mưu để đòi cho con trai của ông tổng thống cũ quay lại. Anastasio đã chết từ lâu rồi!

- Đương nhiên! Bob nói. Nhưng ngày nay cháu ông ấy, là Felipe Rodriguez, đang sống ở Mêhicô. Ông ta đang chờ cơ hội để nắm lại quyền lực ở Mesa d Oro. Gián điệp thường xuyên báo cáo về quê hương... mà ông chưa bao giờ thấy!

- Thật khó tin! Peter thốt lên.

- Mình biết, nhưng đó là sự thật, Bob cam đoan. Theo một tờ báo rất nghiêm túc, rối loạn Mesa d'Oro thuộc loại mâu thuẫn truyền thống. Một người công dân sẽ thuộc đảng này hay đảng kia, tùy theo gốc gia đình. Con cháu của các địa chủ cũ đã tự động trở thành lính Cộng Hoà, giống như cha mình. Đó không phải là một đảng bất hợp pháp. Đảng này được chính thức công nhận. Mỗi chủ nhật, các đảng viên họp lại để ca ngợi về sự vinh quang của đảng mình. Thỉnh thoảng, họ còn bầu được một đại diện vào hội đồng tư pháp.

- Mình vẫn chưa hiểu... Peter càu nhàu.

- Chờ một chút đã! Nếu sự việc cứ như vậy, thì ai thèm quan tâm làm gì. Nhưng ở Mesa d'Oro, có một số không hài lòng với vai trò đơn giản chỉ làm lính Cộng Hoà. Một nhóm cực đoan muốn lật đổ tổng thống, bằng vũ lực. Bọn chúng tự đặt cho mình cái tên là Đội Tự Do, và chính nhóm này mới bất hợp pháp. Chúng khủng bố. Chúng kêu gọi rối loạn, bắt cóc người và đặt bom. Khi bị cảnh sát theo sát quá, thì bọn chúng trốn về nước... Có một số trốn ở nước ta!

Peter nuốt nước bọt:

- Cậu nói rằng những người mà mình cùng họp tối hôm qua là khủng bố hả?

- Có thể có, mà cũng có thể không. Có khá nhiều người quốc tịch Mesa d Oro đến Hoa Kỳ sống. Một số thuộc đảng lính Cộng Hoà, là một đảng hợp pháp và không bạo lực. Họ quyên góp quỹ để giúp Rodriguez ở Mêhicô chẳng hạn, hoặc cố bầu những người thuộc đảng mình vào chính phủ. Nhưng có một số ủng hộ ĐỘI TỰ DO nguy hiểm.

- Úi chà! Peter thốt lên.

- Đó là phần lịch sử! Bob nói. Điều rất đáng quan tâm là mình đã thấy một ông mù ngay trước ngân hàng và ông mù lại bỏ chạy không có lý do chính đáng. Sau đó, một thanh niên tên Erny đã tỏ ra khiếp sợ khi nghe bà già Denicola kể giấc mơ về một ông mù và về cái bóp tiền. Cuối cùng, đêm hôm qua Peter đã nhìn thấy tấm hình lớn một người đàn ông có vết sẹo và đeo kính đen, và đối với những người đến dự cuộc họp kỳ lạ này thì ông đó lại có vẻ là một vị anh hùng.

Bob lục lạo trong đồng tài liệu đã mang về và lấy ra một tấm hình: hình một người đàn ông có vết sẹo trên mặt và ánh mắt giấu sau cặp kính đen. Người này đang đứng trước micro, một cánh tay đưa lên cao và có vẻ đang gào thét.

- Peter! Bob hỏi. Có phải là hình cậu nhìn thấy hôm qua không?

- Không phải hình đó, nhưng cùng một người! Mình chắc chắn hoàn toàn.

- Và đó cũng là người đàn ông mình đã thấy trước ngân hàng, Bob tuyên bố. Nhưng nghe kỹ đây! Mình không thể nào đã nhìn thấy nhân vật trên hình. Thật vậy, đó là hình của Luis Pascal Dominguez de Altranto. Có thời ông ấy là cánh tay phải của Felipe Rodriguez hiện đang sống ở Mêhicô. Đó là một tên khủng bố. Tại Mesa d Oro, hắn đã ném một quả bom giết chết 14 học sinh. Hắn hô hào rằng công lý thuộc về phía hắn và máu của các nạn nhân vô tội sẽ rơi trở lại trên đầu các lãnh đạo chính phủ.

- Một tên cuồng tín. Hannibal bình luận, một tên cuồng tín nguy hiểm. Nhưng tại sao tên này không thể là ông mù mà cậu đã thấy gần ngân hàng?

- Bởi vì Altranto đã chết rồi! Bob tiết lộ. Và từ khá nhiều năm rồi.

Suốt một hồi không ai nói gì. Rồi Peter thở dài:

- Nếu Altranto đã chết...

- Ông ăn xin rất giống Altranto phải không Bob? Kể cả vết sẹo? Và mù nữa? À, mà Altranto có bị mù không? Hannibal hỏi.

- Đúng. Bị mù bởi vụ hỏa hoạn do chính hắn gây nên trong một kho ở Mesa d'Oro. Nhưng bị mù không ngăn cản hắn tiếp tục hoành hành, trái lại nhờ vậy hắn được xem gần như một vị anh hùng.

- Kết luận là ông ăn xin đã hóa trang cho giống Altranto. Việc này chỉ đòi hỏi trang điểm cho tốt và cặp kính đen. Không hiểu Gracie Montoya có phải là tác giả của vụ hóa trang này không. Nhưng... hoá trang để làm gì? Có lợi gì? Chi...

Hannibal dừng nói đột ngột vì chuông điện thoại trên bàn ngắt lời. Cậu nhắc ông nghe lên:

- Alô! À bác Bonell...

Thám tử trưởng lắng nghe một hai phút rồi nói:

- Theo ý cháu, điều này không quan trọng, nhưng cháu hiểu rằng bác cảm thấy phiền. Nếu bác muốn, cháu sẽ đến gặp bác. Cháu muốn thông báo với bác về một yếu tố mới trong cuộc điều tra.

Sau khi lắng nghe người đối thoại trả lời, Hannibal tuyên bố:

- Dạ được! Khoảng nửa tiếng nữa, cháu sẽ đến.

Rồi cậu gác máy xuống.

- Bác Bonell, Hannibal tóm tắt - vừa mới bị cảnh sát chất vấn một lần nữa về vụ cướp. Bác ấy rất xúc động, tội nghiệp bác quá. Mình không nghĩ rằng cảnh sát nghi ngờ bác đến mức độ như bác tưởng và mình sẽ cố gắng an ủi bác. Mình sẽ nhân tiện hỏi về Gracie Montoya. Cần phải biết hai người có quen nhau không. Rồi... ta nhất định phải theo dõi cô gái này. Không biết chị ấy có liên lạc chặt chẽ với bộ ba ở chỗ Denicola hay không: Emy và hai anh bạn.

Thám tử trưởng lần lượt nhìn hai phó.

- Cậu đừng có nhìn mình như vậy. Peter phản đối. Mẹ đã dặn mình phải cắt cỏ chiều nay. Mưa suốt mấy ngày nay, làm cỏ mọc gần đến thắt lưng mình

rồi. Mà nếu thấy mình, thì chị ấy sẽ nhận ra ngay.

- Bob? Hannibal nói.

- Được. Mình nhận nhiệm vụ theo dõi cô gái bị tình nghi. Đến ngày mai mình mới phải quay lại thư viện.

- Bob ơi, cẩn thận nhé, Peter dặn dò. Nếu bọn này quen dùng bom, thì không nên đến gần chúng quá!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 11 -

CUỘC TẤN CÔNG

Nửa tiếng sau, Hannibal gõ cửa nhà ông Bonell. Shelby Tuckerman mở cửa. Ông mặc áo pull đen và đeo kính râm.

- À, siêu thám tử đến rồi, ông nói. Hy vọng cậu sẽ tìm được lời an ủi anh Walter tội nghiệp.

Hannibal không thèm để ý đến sự mỉa mai hàm chứa trong câu nói và đi theo Shelby vào bếp, ngăn nắp và sạch sẽ. Walter Bonell đang ngồi ở bàn uống cà phê. Thám tử trưởng ngồi đối mặt ông. Shelby mời Hannibal uống cà phê, nhưng cậu từ chối.

- À quên! Shelby cười khẩy. Ở xứ này, bọn nhóc đâu có uống cà phê.

- Có nước trái cây, ông Bonell vội vàng mời.

- Dạ không, cháu cảm ơn. Cháu không uống gì đâu. Cháu vừa mới ăn xong tức thì.

- Có đúng là bọn trẻ con luôn ăn ngón nghiền đồ ngọt không? Shelby vẫn liếp tục nói với giọng điệu khó chịu. Đừng có nói cậu là ngoại lệ. Chỉ cần nhìn vòng eo cậu thôi là cũng biết rồi.

Hannibal nghiền răng. Hannibal biết mình mập và rất khó chịu khi bị nói về vấn đề này. Nhưng cậu cố gắng hết sức để giấu đi sự khó chịu với Shelby.

- Chắc là thỉnh thoảng cậu cũng ăn kiêng chứ? Shelby vẫn nói dai.

Thấy Hannibal không trả lời, ông quay sang ấm nước đang sôi trên bếp và tự pha cho mình một tách cà phê. Rồi ông ra ngồi giữa ông Bonell và Hannibal. Ông mở nắp hũ đường trên bàn, múc một muỗng đường cát.

- Sao? Ông hỏi. Có phải cậu đến thông báo với anh bạn Bonell của tôi rằng cuộc điều tra đang tiến nhanh không?

- Không hẳn vậy, Hannibal tuyên bố. Tụi cháu có một hướng, nhưng chưa chắc là sẽ dẫn đến đâu.

- Thế nếu có dẫn đến đâu đó thì sao?

- Thì có thể tội cháu sẽ thông báo cho cảnh sát.
- Như vậy là khôn ngoan nhất, Shelby tán thành.

Sau khi uống hết tách cà phê, ông bước đến bồn rửa, rồi ra đi. Hannibal nghe tiếng xe bên ngoài. Nhìn qua cửa sổ, cậu thấy Shelby đang lái chiếc xe đua kiểu mới.

Hannibal quay sang ông Bonell, vẻ mặt ông buồn chán đến tội nghiệp.

- Khi cảnh sát đến tra hỏi bác, thì họ không buộc tội bác mà, phải không?
- Thật ra thì không. Nhưng cảnh sát bắt tôi phải kể lại câu chuyện đến ba lần. Ba lần tường thuật vụ cướp! Từ đầu đến cuối... Có thể cảnh sát nghĩ tôi sẽ bị hớ. Mà tôi cũng hy vọng mình không bị sai chỗ nào cả.
- Nếu chỉ tường thuật lại đúng sự thật, thì làm sao bác sai được? Hannibal nhận xét rất có lý. Không sao đâu bác Bonell à, cháu nghĩ bác không cần phải lo lắng như vậy đâu. Bác không gặp may khi có mặt một mình ở ngân hàng đúng lúc bọn trộm đến, nhưng đó chỉ là một sự cố xui xẻo thôi. Chắc chắn cảnh sát sẽ hiểu mà. Giả sử lúc đó không có bác thì vụ cướp vẫn xảy ra mà. Cũng may là bọn cướp không dùng bạo lực.
- Phải, ông bảo vệ thừa nhận. Bọn chúng rất bình tĩnh và thậm chí lịch sự nữa. Ít nhất là tên có mở miệng nói rất lịch sự.

Hannibal vãnh tai nghe.

- Chỉ có một trong bọn chúng nói chuyện thôi à? Thám tử trường hỏi.
- Đúng. Tên mặc đồ giống như anh Rolf trưởng đội vệ sinh ấy.
- Ý bác nói rằng chính tên này nói chuyện nhiều nhất bọn. Hẳn ra lệnh, còn đồng loã chỉ nói ngắn gọn để thừa dạ thôi. Phải vậy không ạ?
- Không, không! Chỉ có một mình hẳn nói chuyện. Mấy tên kia không nói gì hết.
- Bác đã qua cả một đêm với ba người mà bác khẳng định là có hai không hề nói tiếng nào à?
- Sự thật là như vậy.
- Không nói từ nào?
- Không nói từ nào - ông Bonell mạnh dạn khẳng định. Bây giờ nghĩ lại thì thấy lạ thật, nhưng lúc đó thì tôi không để ý. Có thể lúc đó tôi thấy im lặng là bình thường. Tất cả ngồi đó chờ sáng và chờ nhân viên ngân hàng đến.

- Hừm! Hannibal kêu. Có thể một trong bọn cướp là phụ nữ không?
- Phụ nữ hả? Ông Bonell ngạc nhiên hỏi lại. Ừ... thì cũng có thể. Cả ba tầm vóc ngang nhau. Trung bình. Và lại mặc bộ áo liền quần che kín hình dáng. Đeo găng tay nữa. Thêm vào đó, họ lại hoá trang nhiều đến nỗi không thể đoán được nét mặt dưới lớp phấn dày. Một trong hai tên cướp im lặng đeo cặp kính phản chiếu lại tất cả giống như gương và che hoàn toàn ánh mắt. Hả có râu, nhưng tôi chắc chắn là râu giả. Tên đồng loã đội bộ tóc giả màu hung và cặp ria to. Cặp mày rậm - cũng giả luôn - che mất cặp mắt hẳn.
- Bác hãy tả thêm về tên mà bác đã nghe được tiếng nói! Hannibal hỏi. Bác có để ý đến giọng nói không? Hả già hay trẻ? Bất cứ chi tiết gì cũng có thể quan trọng.
- Giọng không phải là giọng người lớn tuổi, mà là của một người trẻ khoảng hai ba chục tuổi. Không có giọng gì đặc biệt.
- Hừm! Hannibal kêu.
- Rồi sau khi suy nghĩ một hồi cậu nói tiếp:
- Bác Bonell ơi, bác có biết hãng thuê tàu đánh cá Denicola không? Ngay sau Malibu?
- Có, tôi biết gia đình Denicola, ông Bonell nói. Tôi có thuê dịch vụ của họ khi đi câu cá cùng con trai trước khi con tôi lấy vợ. Tôi còn nhớ rõ bà già Denicola. Bà rất tử tế. Và cả con dâu của bà, Eileen. Một cô Ái Nhĩ Lan xinh đẹp. Chồng của Eileen mất lúc còn trẻ. Cô đã nối nghiệp chồng sau khi xin được giấy phép. Chính cô là người lái tàu chở hàng to.
- Ở đó có một nhân viên tên Ernesto, tên thường gọi là Erny.
- Hả? Lúc tôi đến đó, thì có nhân viên phụ giúp tên là Tom hay Hal gì đó, tôi không nhớ rõ. Có lẽ Erny là người mới. Chắc là nhân viên hay thay đổi lắm, thường là những cậu rất trẻ vừa học vừa làm.
- Gần đây bác có ghé đó không? Hannibal hỏi.
- Không.
- Vậy thì bác không biết Erny. Còn ông mù?
- Ông mù hả? Ông Bonell rõ ràng rất ngạc nhiên hỏi. Ông mù nào?
- Bác có nhìn thấy ai đó gần ngân hàng - hay một nơi nào đó - bị mù không? Một người đàn ông có vết sẹo? Ông dùng gậy trắng để đi và đeo

kính râm.

Ông bảo vệ lắc đầu. Hannibal nói tiếp:

- Sáng nay, có một cô gái tóc vàng xinh đẹp đến nói chuyện với bác khi bác đang nhìn người ta chơi bài ở Câu lạc bộ. Cô đó là ai vậy?

- Gracie Montoya. Bonell trả lời ngay. Nhưng tại sao cậu lại quan tâm đến cô ấy? Và làm thế nào cậu biết được rằng chúng tôi có nói chuyện với nhau sáng nay?

- Tụi cháu đã thấy bác!

Ông bảo vệ đa nghi nhìn Hannibal.

- Tại sao các cậu lại quan tâm đến chuyện này? Ông lầm bầm. Một cô gái tử tế hôn tôi và nói chuyện với tôi. Có gì là bất bình thường? Tôi già rồi, nhưng chưa chết mà?

- Bác Bonell à, bác đừng giận, Hannibal mỉm cười nói. Bác thông cảm, tụi cháu phải kiểm tra tất cả. Bác có biết cô gái này rõ lắm không?

- Tôi đã nói chuyện với cô ấy hàng chục lần rồi - ông bảo vệ trả lời nhưng vẫn còn nghi ngờ. Cô thường đi ngang qua trước câu lạc bộ cùng con chó. Dường như cô ấy làm trong ngành điện ảnh. Cô biết tôi cô đơn, già cả và buồn chán. Nên khi gặp tôi, cô luôn nói vài lời tử tế với tôi.

- Cô ấy có biết bác làm việc ở ngân hàng không?

- Tôi cũng không biết nữa. Cũng có thể tôi có nói về nghề của tôi. Nhưng cô ấy chưa bao giờ tìm cách bắt tôi tâm sự, nếu cậu đang nghĩ vậy. Cô ấy có thái độ thân thiện với tôi, chỉ có thể thôi.

- Cháu hiểu! Hannibal thở dài. Còn những người bạn khác của bác thì sao? Bác có nói về việc làm của bác ở ngân hàng không?

- Có lẽ là có. Nhưng tôi không thấy ai có vẻ quan tâm đến việc làm của tôi.

- Bác hãy kể cho cháu về ông Tuckerman.

- Shelby hả? Thì có thể nói là anh ấy chỉ quan tâm đến một mình mình thôi. Phần lớn thời gian, anh ấy đi công tác xa ngoài thành phố. Và khi ở nhà, thì chỉ chăm sóc cho cá nhân mình. Anh ấy thường ăn ngoài. Phần thời gian còn lại thì ở suốt trong phòng. Khoá cửa phòng rất kỹ. Tôi nói thiệt đó. Tôi có thể cho cậu xem các chốt khoá.

- Không cần, thưa bác. Hannibal vừa nói vừa đứng dậy. Bác đừng buồn,

bác Bonell à! Cảnh sát bắt bác kể lại câu chuyện nhiều lần là chuyện bình thường thôi. Họ hy vọng là bác sẽ nhớ ra một chi tiết nào đó.

Walter Bonell không trả lời. Trông ông hoàn toàn không bình tâm. Khi Hannibal ra về, ông ngồi lại ở bàn, nhìn vào khoảng không trước mặt.

Hannibal về đến Thiên Đường Đồ Cổ lúc bốn giờ rưỡi. Thay vì vào cổng một cách bình thường, thám tử trưởng dừng lại trước hàng rào gỗ bao quanh kho bãi. Hàng rào này được sơn màu sặc sỡ, bởi một họa sĩ ở Rocky. Chỗ Hannibal dừng lại có vẽ một chiếc thuyền buồm sắp bị chìm xuống dòng nước xanh. Một con cá to nhô ra khỏi mặt nước và nhìn con tàu bằng con mắt tròn xoe. Thám tử trưởng ấn vào mắt con cá, làm ngã hai tấm ván, để lộ một lối đi: đó là một trong các lối vào mật của Ba Thám Tử Trẻ, được đặt tên là Cánh Cửa Xanh lục số một. Qua cửa này, có thể vào sân kho bãi đồ linh tinh mà không gây sự chú ý của thím Mathilda và chú Titus.

Hannibal đẩy xe đạp phía trước kín đáo trở về xưởng. Cậu thấy xe đạp của Peter tựa vào máy in. Hannibal mỉm cười.

Rồi nụ cười sượng lại trên môi. Thám tử trưởng vừa mới nghe tiếng động khẽ trong góc xưởng: có kẻ đang núp ở đó.

Hannibal quay đầu lại.

Khi đó cậu thấy ông mù ăn xin. Gương mặt có vết sẹo xoay về hướng Hannibal. Lần này thì gã đàn ông cạo râu sạch sẽ và không có gậy trắng.

Hannibal rùng mình nhận thấy rằng vết sẹo xuất phát từ khe miệng, kéo cái miệng thành một cái cười nhăn nhó. Hannibal sửng người suốt vài giây.

Ông ăn xin cũng không động đậy. Rồi thám tử trưởng thở lại được và ông ăn xin nhúc nhích một chút. Ông vẫn ngẩng đầu lên trong tư thế ngạc nhiên, nhưng nụ cười xấu xí đầy vẻ khinh bỉ. Ông đang cầm một cái gì đó trong tay... Một cái gì đó mà các ngón tay bám rất chặt vào.

Gã đàn ông chuẩn bị chạy trốn bằng cách né Hannibal. Đột nhiên, Hannibal nhất định muốn biết trong tay người ăn xin cầm cái gì. Cậu vứt xe đạp sang một bên, lao vào kẻ lạ, hai tay bấu mạnh vào nắm tay khép kín.

Gã đàn ông la lên một tiếng, toan thoát ra, nhưng Hannibal nắm rất chặt, cố mở mấy ngón tay của ông ra. Và cậu thành công. Một cái gì đó lăn xuống

đất.

Khi đó ông ăn xin nhảy sang một bên, rồi tấn công. Ông đâm trúng xương gò má của Hannibal. Cậu cảm thấy đau nhói dưới mắt. Đốm xanh, đỏ, vàng làm mờ mắt cậu. Hannibal ngã xuống.

Sau một giây bị bất tỉnh, Hannibal có cảm giác ông ăn xin đang bước qua người cậu và bỏ trốn.

Hannibal chỉ còn lại một mình.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 12 -

MICRO

Hannibal ngồi dậy, vẫn còn chóng mặt. Khi tỉnh hơn một chút. Hannibal nhìn thấy vật mà ông mù ăn xin đã thả ra, nằm lẩn dưới đất. Đó là một cái hộp nhỏ bằng nhựa, có đục những cái lỗ nhỏ xíu ở một đầu.

- Hay quá! Hannibal nói lớn tiếng.

Như để trả lời nhận xét của cậu, tấm lưới bên cạnh máy in đột ngột mở ra và cái đầu rối bù của Peter thò ra.

- Cậu làm gì vậy? Peter hỏi. Dường như mình có nghe tiếng la.

- Ta vừa mới có khách, Hannibal vừa giải thích vừa cúi xuống bằng ghế để lượm cái hộp nhỏ. Khách có để lại món quà lưu niệm. Nếu mình không lầm, thì đây là cái micro nhỏ, loại con bọ. Đúng, Peter à. Ông mù ăn xin có đến đây. Mà ông ta không hề mù. Dường như ông ta định đặt cái micro ở đây để nghe lén ta.

- Ông ăn xin hả? Peter vừa hỏi lại vừa cầm lấy hộp để xem. Tại sao ông ta lại muốn nghe lén bọn mình? Trước hết, làm thế nào ông ta tìm ra bọn mình được?

Peter nhìn xung quanh như thể ông mù vẫn còn trốn đâu đó.

- Chuyện này làm mình nổi da gà, Peter kết luận.

Hannibal ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất, rồi đòi lại cái hộp, tiến hành mở nó ra bằng dao.

- Đúng như mình nghĩ. Hannibal nói. Micro nhỏ! Cái này thu được âm thanh và chuyển đi ở những khoảng cách ngắn... khoảng năm trăm mét. Thường thì cái micro nghe lén phát cho một máy ghi giấu đâu đó. Khi lắp đặt xong, thì ông mù sẽ dễ dàng nghe được những gì ta nói trong xưởng.

- Cậu có chắc là hiện micro không chuyển âm cho ông mù chứ? Peter hỏi. Có thể ông ta đang nghe từng lời thốt ra từ miệng bọn mình.

Hannibal dùng mũi dao tháo vài bộ phận chứa trong hộp.

- Xong! Thám tử trưởng nói.

Hannibal ngồi suy gẫm suốt một hai phút, rồi nhìn Peter.

- Cậu về đây bao lâu rồi? Hannibal hỏi.

- Thì... khoảng mười phút.

- Cậu vào bằng Cửa Xanh Lục số một hả?

- Đúng.

Mặt Hannibal xị xuống.

- Mình nghĩ ông ăn xin đã theo cậu đến đây.

- Làm sao được! Peter phản đối. Không thể nào có chuyện đó được!

Hannibal có cứ chỉ gạt bỏ lời phản đối.

- Có thể, Hannibal nói tiếp, ông ta đã để ý cậu từ hôm buổi họp, đi theo cậu đến Rocky. Hoặc có thể ông ta đã để ý cả hai ta hôm qua, ở chỗ Denicola. Hay thậm chí cả ba ta, khi ta đi thăm ông Bonell. Bằng cách này hay cách khác, có lẽ ta đã gặp ông ấy trong ba ngày vừa qua và bị theo dõi. Rồi hôm nay, mình nghĩ ông ấy đã thấy cậu vào đây. Mình đang tự hỏi không biết ông ấy có kịp giấu một cái micro khác, trước khi bị mình bắt quả tang không.

Một lần nữa, Peter nhìn xung quanh mình, như thể kẻ thù sắp xuất hiện. Rồi hai thám tử tiến hành lục soát xướng thật kỹ, nhưng không thấy micro nào khác. Có lẽ không có gì bị xáo trộn.

Peter cảm thấy bối rối lạ lùng.

- Mình đi thẳng từ nhà đến đây - Peter giải thích. Nếu hẳn đi theo thì có nghĩa hẳn theo dõi nhà mình.

- Chưa chắc! Hannibal tuyên bố. Có thể hẳn núp gần đây chờ dịp lén vào kho bãi.

Nói xong, thám tử trưởng đi lấy búa và đinh để đóng lại cánh Cửa Xanh Lục. Làm xong, thì Bob đến. Sau khi được thông báo về các sự kiện vừa mới xảy ra, Bob đi theo hai bạn vào bộ tham mưu để thảo luận. Bob phát biểu trước, báo cáo nhanh về chuyện đi theo Gracie Montoya.

- Chỉ có khúc đầu là hấp dẫn - Bob tuyên bố. Một thanh niên tên Erny đã đến gặp chị Gracie. Giống y như các cậu đã mô tả cho mình nghe. Vậy đúng là Ernesto chỗ Denicola. Anh ấy bấm nút gọi ở cửa, nhưng chị Gracie

không mời anh ấy lên nhà. Ngược lại chính chị ấy chạy xuống. Cả hai tranh cãi nhau một hồi bên hồ bơi, bằng tiếng Tây Ban Nha.

- Nhưng cậu đâu có biết tiếng Tây Ban Nha! Peter nhận xét

- Rất tiếc! Thật ra chủ yếu là chị Gracie la lớn. Mình có cảm giác Erny đang cố giải thích cho chị ấy một cái gì đó, nhưng chị ấy không chịu nghe. Cuối cùng, Erny cũng nổi giận luôn và la còn lớn hơn chị ấy. Một người ở trong tòa nhà, bị ồn ào, đã dọa sẽ gọi cảnh sát. Khi đó thì Erny bỏ đi còn Gracie Montoya trở lên nhà. Một hồi sau, mình thấy chị ấy trở ra, có đeo túi xách. Chị ấy lấy xe, và tất nhiên là mình không thể nào đi theo bằng xe đạp được. Mình chờ khoảng nửa tiếng, rồi không thấy chị ấy quay về, mình bỏ đi.

- Hừm! Hannibal kêu. Không hiểu như vậy có nghĩa là sao đây. Xem nào! Ta hãy tổng kết tất cả lại.

Thám tử trưởng cúi ra phía trước, cổ tập trung.

- Ta có thể xem như chắc chắn ông ăn xin có dính líu đến vụ án kỳ lạ này. Ngoài ra, cái bóp tiền bị đánh mất cho phép ta nghĩ rằng có mối liên quan giữa ông ấy với Erny và hai anh bạn. Thêm vào đó, Gracie Montoya có liên quan với nhóm này và với ông Bonell. Điều thú vị là chị ấy làm nghề hoá trang. Có bao giờ chị ấy đã phụ trách việc biến một kẻ nào đó thành tên khủng bố Altranto, nay đã chết không? Rất có thể có, nếu xét bản mô tả bọn cướp của bác Bonell. Một điểm khác cần lưu ý, vẫn theo lời bác Bonell, thì chỉ có sếp bọn cướp là nói chuyện trước mặt bác: hai tên kia không hề mở miệng.

- Và nếu một trong hai tên đó là Gracie Montoya - Peter nói tiếp, thì đương nhiên là chị ấy không dám mở miệng: giọng nói sẽ làm lộ chị ấy.

- Vậy có khả năng một trong bọn cướp là phụ nữ, Hannibal nói tiếp. Mà cũng có thể hai tên đó không biết tiếng Anh, hay sợ giọng nói để lộ mình là người ngoại quốc. Có thể bọn chúng là người Mesa d'Oro.

- Biết đâu, đó lại là hai anh bạn của Erny? Peter nói thử. Mình không biết quốc tịch của hai anh này, nhưng cả hai nói tiếng Tây Ban Nha như tiếng mẹ đẻ. Rất có thể hai anh không biết tiếng Anh.

- Còn Erny thì nói lưu loát hai thứ tiếng! Hannibal nhắc lại. Nghe đây! Đã

đến lúc ta cần phải biết nhiều hơn về Erny và hai anh bạn kia. Bob! Chỉ có mình cậu là không bị biết mặt ở Denicola. Vậy cậu thử đi lảng vảng gần cầu tàu. Ở đó lúc nào cũng có người đến xem tàu. Erny đã thấy mình và Peter rồi. Không thể để cho Erny nhận ra bọn mình.

- Được! Bob đồng tình.

- Trong khi cậu ở đó, Hannibal tiếp tục, mình sẽ đến thăm Gracie Montoya xem có biết thêm được gì về chị ấy không. Còn Peter, tốt nhất là cậu ở lại bộ tham mưu. Hôm nay ông già mù đã ra tay. Mình nghĩ sớm muộn gì ta cũng sẽ gặp lại ông ấy, và trong trường hợp đó, có thể ta sẽ cần giữ liên lạc với nhau. Cậu là người để liên lạc.

- Nói cách khác, cậu giao cho mình việc theo dõi điện thoại, Peter nói. Đồng ý! Thậm chí mình còn mừng nữa! Nhưng nếu ông mù giả ló mặt đến đây, thì chắc chắn mình sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát!

- Và cậu sẽ làm đúng! Hannibal kết luận vui vẻ. Tất nhiên, Hannibal nghiêm trang nói thêm, không cần nhắc là cả ba ta phải hết sức thận trọng. Ông ăn xin đã biết ta ở đâu và có thể biết được - hay đoán ra - ta làm nghề gì. Lần này, ta đã đánh đuổi được ông ta. Nhưng lần sau, chưa chắc gì có thể dễ dàng làm cho ông ta sợ. Con người này là một mối đe dọa... một mối nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 13 -

GIẤC MƠ TIÊN BÁO

- Công việc này thích quá! Bob đứng trên cầu tàu Denicola và nói với xuống.

Sáng thứ sáu hôm đó, thủy triều đang xuống. Bob nhìn xuống dưới chiếc tàu Maria II thấy Erny đang sơn tàu lại.

Bob chờ câu trả lời, mà không có. Erny không thèm ngước mắt lên.

- Hè năm ngoái, gia đình em cho sơn nhà lại, Bob nói tiếp. Thợ sơn có cho em giúp một tay. Em đã sơn lại khung cửa sổ.

Erny ngưng tay để liếc nhìn cậu bé. Rồi anh nhìn cây cọ đang cầm trong tay. Cuối cùng, anh giang ra, đưa cọ cho Bob.

Bob mừng rỡ nhảy từ cầu tàu xuống tàu, cầm lấy cọ và nhanh nhẹn quét cọ trên mặt gỗ. Erny mỉm cười theo dõi công việc.

Sau khi im lặng làm việc suốt một hồi, Bob bắt đầu nói chuyện lại.

- Em nghĩ là việc bảo trì tàu thích lắm, phải không?

Erny ừ hử không rõ.

- Có lần, em đã đi tàu ra biển - Bob kể. Chú của bạn em mời. Đi thích lắm, cho đến lúc bị sóng to. Em bị say sóng và ói quá trời...

Bob vừa kể vừa nhăn mặt buồn cười đến nỗi cuối cùng Erny phải bỏ đi bộ mặt nghiêm trang.

- A! Erny cười và nói. Có người không quen đi biển. Tôi chưa bao giờ bị say!

Erny nói tiếng Anh không có giọng nước ngoài. Bob giả vờ khâm phục anh và cuộc nói chuyện tiếp tục thân mật. Rất tiếc là trước khi thám tử kịp moi được một thông tin có ích nào đó, thì hai anh thanh niên cùng tuổi Erny bước ra cầu tàu và nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha với Erny. Erny trả

lời bằng cách chỉ Bob, rồi nhảy lên cầu tàu và đi ra xa cùng hai bạn.

Khi đã đi đủ xa khỏi tầm nghe, cả ba lao vào một cuộc tranh luận dữ dội, huơ tay múa chân. Một trong hai người mới đến chỉ một điểm trên bờ biển. Erny nhún vai. Anh thanh niên kia nắm chặt nắm đấm rồi la lên. Rồi người thứ nhất nhét đồng hồ dưới mũi Erny và nói thật lâu.

Cuối cùng Erny quay lui, còn hai người kia rời khỏi cầu tàu đi dọc theo bờ biển đến nhà chòi có cửa nhìn ra con đường cái, phía sau nhà quay ra biển. Cả hai biến vào trong nhà. Theo lôgic, Bob suy ra rằng hai anh thanh niên đó ở cùng phòng với Erny.

Erny trở về chiếc Maria II thích thú nhìn công việc của Bob.

- Anh nói tiếng Tây Ban Nha giỏi quá! Bob thốt lên. Bạn anh cũng vậy.

- Đó là ngôn ngữ thứ nhì của tôi, Erny giải thích. Bạn tôi đến từ Châu Mỹ Latinh, nói tiếng Anh không rành, nên chúng tôi nói chuyện với nhau bằng tiếng Tây Ban Nha.

Đột nhiên, Bob nhận thấy bà Denicola đang đứng ngay ngưỡng cửa và nhìn về hướng mình. Mặc dù ở khá xa bà, nhưng Bob thấy rõ nét lo lắng của mặt bà. Giả vờ như không thấy gì, Bob tiếp tục quét cọ lên mặt gỗ buồng lái tàu.

Cuối cùng, bà già trở vào văn phòng. Ít lâu sau, Eileen, con dâu bà, trở ra và bước về hướng cầu tàu. Cô mặc quần jean cũ sờn và áo sơ mi ngắn tay màu xanh da trời, có khăn quàng ở cổ. Cô có vẻ vừa kiên quyết vừa giận dữ.

- Chính cậu có nhiệm vụ sơn lại chiếc tàu! Cô nói với Erny. Chứ không phải ai khác!

Cô không nói lớn tiếng, nhưng giọng nói rất nghiêm khắc. Anh thanh niên nhún vai.

- Cậu bé này đề nghị giúp một tay. Cậu ấy thích cầm cọ.

- Thưa cô, chính cháu xin anh ấy cho cháu sơn - Bob nói. Cháu rất thích sơn.

- Có thể, nhưng nhân viên của chúng tôi sẽ làm phần còn lại. Mẹ chồng tôi muốn gặp cậu.

- Cháu hả? Bob mở to mắt hỏi lại.

- Đúng. Bà đang ở khu trong văn phòng, chờ cậu. Tôi không biết có chuyện gì, nhưng bà nhờ tôi ra gọi cậu. Cậu hãy trả cộ lại cho Erny, rồi theo tôi.

Bob đưa cộ cho Erny.

- Erny! Tàu phải sẵn sàng ra biển sau giờ ăn trưa, Eileen nói thêm. Cậu phải cho dầu xăng vào. Ngày mai sẽ có thời gian. Đừng quên là bốn mươi ba khách hàng chờ từ bảy giờ sáng.

- Vâng, thưa cô! Erny trả lời và sơn tích cực lên.

Bob mỉm cười, rõ ràng cô gái biết cách bắt người khác phục tùng. Bob bước theo cô.

Khi nhìn thấy hai người về qua cửa sổ văn phòng, bà già Denicola ra đón.

- Về nhà tôi tiện hơn, bà vừa nói vừa chỉ một chỗ gần đó. Theo tôi, cậu bé ơi!

Thế là Bob theo bà, tự hỏi không biết bà muốn gì ở mình. Bà mời Bob vào phòng khách trang trí theo kiểu xưa, chỉ ghế mời ngồi.

Bà ngồi đối diện Bob, đặt hai tay chéo trên chiếc váy đen, nhìn khách bằng ánh mắt sắc sảo đến nỗi cậu cảm thấy lúng túng.

- Tôi đã thấy cậu rồi... bà bắt đầu nói.

- Cháu... cháu không nghĩ thế, Bob nói khẽ.

- Cậu không biết, nhưng tôi đã thấy cậu rồi, - bà Denicola vẫn nói. Trong giấc mơ. Và bây giờ tôi lại thấy cậu ở đây nữa.

Bà vẫy tay ra cửa sổ, về hướng chiếc tàu Maria II.

- Tôi nghĩ cậu không nên đi chơi chỗ này.

Bà có vẻ như đang chờ trả lời. Bob mở miệng ra, nhưng không thể nói được tiếng nào. Cậu ngậm miệng lại, hít vào thật sâu rồi cuối cùng ập úng:

- Chỉ vì... cháu giúp sơn tàu. Đây là lần đầu tiên cháu đến chỗ này, và...

Bob dừng lại, rất bối rối, như bị tê liệt. Cậu không muốn làm cho bà già phiền, hay bực bội, nhưng cái khả năng kỳ lạ mà Bob đoán ở bà làm cho Bob khiếp sợ. Bà làm cho Bob nhớ đến mấy bà thầy bói thời Cổ Đại, biết tiên đoán tương lai.

Không khí trong ngôi nhà nhỏ rất ngột ngạt, vậy mà Bob cảm thấy lạnh người.

Bà Denicola cúi ra phía trước, tay vẫn dặt chéo trên váy đen. Gương mặt r ám nắng và nhăn nheo có những vùng bóng tối. Trông bà như con ma.

- Cậu không nên đi chơi hương này - bà lập lại. Cậu đến đây với mục đích nhất định. Mục đích gì?

Bob lúng túng phải cố gắng hết sức mới nói được:

- Cháu... cháu đến... không có mục đích gì - Bob nói cầ lằm. Chỉ để đi chơi...

Bob vội nhìn đi chỗ khác, biết chắc bà già có thể đọc trong mắt mình rằng mình đang nói láo.

- Cậu đang bị nguy hiểm! Bà nói tiếp. Phải đi. Cậu hãy đi ngay và đừng quay lại. Nếu cậu ở lại, điều này sẽ gây nhiều rắc rối nghiêm trọng. Một chuyện khủng khiếp sẽ xảy ra. Trong giấc mơ của tôi, cậu ở một chỗ lắ lư và rung dữ dội. Có tiếng động điếc tai. Cậu bị ngã và xung quanh cậu, tất cả sụp đổ còn nền đất thì mở ra dưới chân.

Bob hoảng sợ nhìn bà. Cậu cố gắng hết sức để bình tĩnh lại.

Eileen Denicola có nói với Hannibal rằng đôi khi mẹ chồng cô có những giấc mơ tiên đoán. Còn bà già thì đã kể cho thám tử trưởng là có mơ thấy một ông mù lượm bóp tiền. Vậy mà bây giờ bà lại thấy nền đất mở ra dưới chân và Bob té. Như vậy có nghĩa là sao?

Tất nhiên là trận động đất! Bà đã mơ thấy một trận động đất. Vậy thì tại sao phải báo cho Bob? Bob không thể thoát khỏi thiên tai bằng cách rời khỏi lãnh thổ của gia đình Denicola, nếu số phận đã định thế!

Bà thở dài.

- Cậu nghĩ tôi điên, chắc là vậy - bà buồn bã nói. Đáng lẽ tôi không nên kể về giấc mơ này cho cậu nghe. Chắc chắn cậu sẽ kể cho bạn bè, và các cậu sẽ cười bà già phù thủy này. Nhưng tôi biết là mình đã thấy sự thật. Tất cả

sụp đổ quanh cậu và tôi... tôi cũng có đó!

Cửa đột nhiên mở ra, luồng gió mát thổi vào nhà. Eileen Denicola xuất hiện. Cô nhìn bà mẹ chồng và Bob với vẻ mặt vừa tức cười vừa bực bội.

- Mọi người đang nói về gì vậy? Cô hỏi. Hy vọng không phải là giấc mơ tiên đoán nữa chứ?

- Sao lại không? Bà mẹ chồng đáp.

Bà cúi về phía Bob, vỗ đầu gối cậu.

- Tôi tin cậu bé này rất ngoan. Tôi đang khuyên cậu ấy ra đi... Hy vọng cậu sẽ chịu nghe theo lời những người muốn điều tốt cho cậu.

Bà ngồi thẳng lại, nói với con dâu:

- Bây giờ, tôi phải làm nhanh. Bà khách của ta sẽ đến vào giữa chiều và có nhiều việc lắm.

Bà bước ra, không nhìn Bob.

- Có sao không? Eileen hỏi Bob.

- Không sao, cảm ơn! Bob trả lời bằng một giọng yếu ớt.

Bob chào nhanh, ra đi. Sự ra đi của Bob trông giống như cuộc tháo chạy. Bob đang sợ gần chết.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 14 -

ERNY BÀN CHUYỆN LÀM ĂN

Khi ra khỏi nhà, Bob bước chậm lại. Hai người thanh niên ở cùng nhà với Erny đang quay trở ra cầu tàu. Chính Erny đang tiếp tục công việc sơn phết trên chiếc Maria II. Mọi thứ vẫn như cách đây hai mươi phút, vậy mà tất cả đã thay đổi !

Nguy hiểm! Bà Denicola đã nói về nguy hiểm.

Cách đường cái một trăm mét có vài cửa hiệu nhỏ. Bob nhìn thấy cái chợ nhỏ, tiệm giặt, và buồng điện thoại. Bob lao đến để gọi về bộ tham mưu.

Peter trả lời ngay. Vừa mới nhận ra giọng Bob là Peter hỏi thăm ngay:

- Sao? Ổn cả chứ?

- Tạm thời thì ổn. Nhưng bà già Denicola kể là năm mơ thấy mình. Cậu có nhớ rằng con dâu bà có nói bà hay có những giấc mơ tiên báo không? Thì trong giấc mơ này, bà thấy mình đang gặp nguy hiểm... trong một chỗ mà mọi thứ lắc lư và sụp đổ. Giống như động đất vậy đó. Bà bảo mình phải đi khỏi đây. Dễ sợ quá, phải không?

Chỉ có im lặng trả lời Bob, rồi cuối cùng Peter phản ứng:

- Ô là la! Bob ơi! Nếu bà già thật sự có những giấc mơ tiên báo, thì có lẽ cậu nên chuồn. Cậu có muốn mình đến thay cậu không?

- Ôi! Đó chỉ là một giấc mơ thôi mà! Bob giả bộ bình tĩnh đáp.

- Thôi được. Nhưng nhớ cẩn thận nhé.

- Hứa. Nhưng mình không muốn đi ngay bây giờ. Mình chắc chắn có cái gì đó sắp xảy ra. Cậu nhớ hai anh bạn của Erny không? Cả hai đến lảng vảng trên cầu tàu và nói chuyện rất nhiều bằng tiếng Tây Ban Nha. Cả ba có vẻ kích động lắm. Như đang chờ một sự kiện nào đó.

Đúng lúc đó, một chiếc xe chạy mọi địa hình xuất hiện trên con đường và chậm chạp rẽ vào bãi đậu xe của hãng Denicola. Một người đàn ông cao lớn mặc y phục lao động bằng vải kaki bước xuống, đi về cầu tàu.

- Cậu ở gần điện thoại nhé, Bob nói vội. Mình sẽ gọi lại ngay.

Bob gác máy, bước ra khỏi buồng điện thoại rồi cũng đi về hướng cầu tàu, cẩn thận núp phía sau các loại xe đậu đầy xung quanh.

Người đàn ông mặc đồ kaki đã gặp được Erny và hai người bạn gần chiếc Maria II. Khi Bob đến gần, thì Erny đang nói chuyện với người mới đến. Trông Erny khá giận dữ và đang huơ tay dữ dội.

Bob lặng lẽ tiến đến gần họ bằng cách lén sau chiếc xe tải nhẹ đang đậu. Từ đó, vẫn không để bị chú ý, Bob nhảy xuống bãi biển, rồi chui xuống cầu tàu. Vượt qua khỏi chiếc xe đạp vẫn tựa vào cột, Bob đến bờ nước.

Ở đó Bob dừng lại để lắng nghe. Giọng của bốn người vang đến rất rõ, nhưng Bob còn quá xa để hiểu được những gì họ đang nói. Và bị tiếng sóng biển cản trở nữa.

Bob tự an ủi bằng cách giả thiết rằng cuộc hội thoại diễn ra bằng tiếng Tây Ban Nha. Đột nhiên như có tiếng giậm chân phía trên Bob, trên cầu tàu. Nhóm người đang vừa đi vừa nói chuyện. Họ tiến đến gần, rồi lại ra xa, nhưng Bob im lặng di chuyển theo trên cát, lắng nghe những lời vang lên phía trên đầu mình. Cũng may là họ nói tiếng Anh.

- Đồng ý, Strauss à! Giọng của Erny nói.

Erny đứng lại và cả nhóm đứng lại theo.

- Đồng ý! Tôi hiểu là anh không muốn giao gì, khi chưa thấy tiền của chúng tôi đâu. Nhưng anh cũng phải thông cảm rằng chúng tôi cần xem hàng chứ! Chúng tôi phải kiểm tra xem chất lượng hàng có tốt không.

- Về chất lượng, thì tôi bảo đảm mà! Giọng thứ nhì nói.

Có lẽ đó là Strauss, ông nói không có giọng nước ngoài, theo giọng điệu người làm ăn.

- Nhưng các cậu không đủ tư cách để thương lượng với tôi - ông nói tiếp. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại phí thời gian mà đi nói chuyện với các cậu nữa. Tôi muốn gặp Alejandro!

- Tôi thay mặt anh ấy, Erny cam đoan. Nếu anh cứ đòi, thì tôi sẽ sắp xếp để trả anh một khoản tạm ứng.

- Đúng, tôi đòi phải như vậy.

- Một phần tư của toàn bộ số tiền, Erny nói rõ. Chúng tôi sẽ chuẩn bị sẵn

sàng phần còn lại để trả cho anh ngay sau khi giao hàng... nếu hàng đúng yêu cầu.

- Tôi muốn ứng trước một nửa, Strauss tuyên bố. Nửa kia phải trả khi giao hàng. Không trả khoản nửa này, thì sẽ không có hàng. Phải hiểu chứ! Tôi không cần các người. Tôi thiếu gì mỗi tiêu thụ hàng.

Có một hồi im lặng, rồi giọng Erny lại vang lên nữa.

- Được! Anh sẽ nhận được một nửa ứng trước. Nhưng phần còn lại chỉ trả cho anh sau khi đã giao hàng. Anh hãy quay về Pacific States và chờ ở đó. Tôi sẽ báo tin cho anh ngay khi có tiền.

- Tại sao tôi không thể chờ ở đây? Strauss hỏi. Tôi không thích đi đi lại lại như thế này.

- Có thể, nhưng sẽ cần một thời gian để tập trung số tiền. Ngoài ra bà chủ ngồi trong văn phòng đằng kia thỉnh thoảng theo dõi tôi qua cửa sổ và bắt đầu thấy tôi lơ là công việc hơi nhiều bằng cách nói chuyện với khách. Cho nên tốt nhất anh nên quay về đó và chờ cú điện thoại của tôi.

Thêm một hồi im lặng nữa. Bob giả thiết rằng Strauss đang nhìn về hướng văn phòng. Bob biết chắc Eileen Denicola đang canh gác.

- Thôi được! Cuối cùng người đàn ông càu nhàu. Đồng ý, tôi sẽ chờ ở Pacific States, nhưng đừng bắt tôi chờ lâu quá đấy. Đừng quên: các người cần tôi hơn là tôi cần các người!

Strauss bỏ đi. Erny nói một cái gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha với hai bạn. Nghe không êm tai lắm và hai thanh niên trả lời bằng tiếng thì thầm bực bội. Gần như ngay sau đó, tiếng chân nhẹ vang lên trên cầu tàu. Bob nghe giọng nữ bực mình:

- Ông khách mới này là ai nữa vậy! Eileen Denicola hỏi.

- Một người rất có thể trở thành khách hàng - Erny trả lời - Ông ta đã thấy chiếc Maria II và hỏi thăm tàu đi biển có tốt không.

- Lần sau có ai hỏi về tàu, thì cậu phải mời về nói chuyện với tôi.

- Vâng, thưa cô.

- Bây giờ cậu có thể đi ăn trưa được rồi! Nhưng nhớ đúng một giờ phải quay về đổ xăng cho tàu. Và để bạn bè ở nhà. Rõ chưa?

- Dạ rõ. Erny phục tùng đáp.

Cả ba ra đi, còn Eileen Denicola trở về văn phòng. Bob chờ một hồi dưới bóng cầu tàu. Khi Erny và hai bạn biến mất vào nhà, Bob trở lên buồng điện thoại. Bob muốn tìm hiểu xem cái tên kỳ lạ “Pacific States” là gì. Các “Bang Thái Bình Dương”? Bob không biết đó là gì.

Bob lật danh bạ điện thoại, nhưng không thấy thành phố nào tên là Pacific States. Ngược lại, ở vần P, Bob tìm thấy một công ty xuất nhập khẩu có tên như vậy và có trụ sở tại Oxnard, đường Albert. Bob quay thử số điện thoại của Công ty và xin nói chuyện với ông Strauss.

- Hiện ông ấy đi vắng! Người đầu dây trả lời. Anh có cần nhắn gì lại không?

- Không cần, Bob nói. Tôi sẽ gọi lại sau.

Rồi Bob gác máy. Bob chuẩn bị gọi cho Peter thì nhìn thấy hình bóng quen của một người bước ra khỏi cái chợ nhỏ và đang đi về hướng bãi đậu xe. Bob vội vàng ra khỏi buồng điện thoại và tiến đến người đó nhưng giả vờ như không thấy ông.

- Chào Bob! Người đàn ông nói. Cháu làm gì ở đây vậy?

- Ủa! Chú Soames!

Đó là người hàng xóm gần nhất của Bob tại Rocky.

- Cháu ghé qua xem điều kiện câu cá ở đây có tốt hay không, thám tử giải thích. Ba cháu định dẫn cháu đi câu cá kỳ nghỉ cuối tuần.

Ông Soames liếc nhìn xung quanh.

- Cháu đi xe đạp đến đây à?

- Dạ không, Bob trả lời, rất biết nói láo khi gặp tình huống cần thiết. Có một người bạn cho cháu quá giang đến đây. Chú đi tiếp về hướng bắc à?

- Đúng. Chú đi thăm bà chị ở Carpinteria.

- Cháu cũng đoán thế. Chú đi thăm bác ấy rất thường. Vậy cháu có thể xin chú cho cháu đi nhờ đến Oxnard không ạ?

- Tất nhiên! Nhưng chú không về Rocky ngay trong ngày hôm nay. Làm sao cháu về được?

- Thế nào cháu cũng tìm được xe buýt mà! Cháu rất cảm ơn chú!

Bob lên xe ngồi cạnh ông Soames trong chiếc xe nhỏ. Bob mừng thầm về mưu kế. Hannibal cũng không làm được hơn. Bob tiết kiệm được một đoạn

đạp xe rất dài trên con đường lớn và biết đâu, nội trong ngày hôm nay Bob sẽ biết được loại hàng hoá mà Erny và hai bạn định mua là hàng gì và giá định trả là bao nhiêu...

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 15 -

BOB GẶP RẮC RỐI

Hannibal đang ngồi trên lề đường. Đối diện cậu, phía bên kia đường, là tòa nhà của Gracie Montoya. Thám tử trưởng không cảm thấy vui lắm. Sáng hôm nay, khoảng chín giờ, cậu đã bấm chuông nhà cô gái và cố thuyết phục cô quan tâm đến tờ báo trường. Hoàn công! Không những cô từ chối không đặt mua báo, mà lại càng ít nói chuyện hơn lần trước.

Sau khi rút lui, Hannibal theo dõi cô gái từ xa. Cậu đã kín đáo đi theo cô đến tiệm giặt và cũng kín đáo đưa cô trở về nhà. Bây giờ, Gracie đang ngồi bên bờ hồ bơi sơn móng tay. Hannibal quyết định thử bắt chuyện một lần nữa. Hannibal sẽ viện cớ bị mất số đặt mua báo.

Thám tử trưởng đứng dậy, băng qua đường. Nhưng khi cậu đến lề đường, thì cô gái đang nói chuyện với một cô gái vô hình tên là Marilyn bằng điện thoại di động.

- Phân vai không đạt lắm, Gracie nói, nhưng đạo diễn dàn dựng thì được lắm. Nghe nói vậy. Chẳng hạn như khi phi thuyền cất cánh, thì mình như cảm thấy ghế ngồi lung lay theo. Phim bắt đầu lúc hai giờ, mình hỏi thăm rồi. Nếu cậu muốn, thì bọn mình có thể ăn cái gì đó trước khi đi.

Hannibal quay lui. Gracie Montoya định đi xem phim. Nếu theo cô, thì Hannibal sẽ không biết được gì nhiều khi ở trong rạp cả một buổi chiều.

Hannibal tự hỏi không biết Bob có được kết quả tốt hơn ở chỗ Denicola không? Không biết Ba Thám Tử Trẻ có giúp được ông Bonell không. Erny và hai anh bạn có đúng là tác giả vụ cướp không? Nếu vậy, thì làm cách nào Ba Thám Tử Trẻ chứng minh nổi điều này?

Đột nhiên, Hannibal nhớ ra một cái gì đó đã gây ấn tượng với mình trong buổi truyền hình. Cậu lấy xe đạp vội vàng về Thiên Đường Đồ Cổ.

Peter đang ở vị trí, tại bộ tham mưu, chán nản lật quyển truyện tranh.

- Rất vui được gặp cậu, Peter nói. Trục ở đây chán quá. Bob có gọi điện thoại.

- À! Hannibal kêu. Bob nói gì?

- Bob nghĩ rằng sắp có một cái gì đó ở chỗ Denicola. Erny và bạn bè đã hội ý với nhau, có vẻ kích động như chờ một sự kiện gì đó. Ngoài ra bà già Denicola có mơ về Bob. Theo bà, thì Bob đang gặp nguy hiểm. Thậm chí bà đã khuyên Bob phải chạy trốn thật nhanh.

Hannibal chú ý ngay. Thám tử trưởng không quan tâm nhiều đến những giấc mơ của bà Denicola, mà chủ yếu đến Erny.

- Bob gọi cách đây bao lâu rồi? Hannibal hỏi.

- Khoảng nửa tiếng. Có thể hơn một chút. Mình có đề nghị đến thay, nhưng Bob thích ở lại hơn.

- Được. Nghe đây. Mình cũng sẽ đến chỗ Denicola. Mình định lén chụp hình ba kẻ tình nghi của ta. Rồi mình sẽ rửa thành nhiều bản và vẽ lên đó bằng bút lông. Mình sẽ thêm ria và tóc giả... và mình sẽ cho bác Bonell xem. Biết đâu bác sẽ nhận ra bọn cướp.

Hannibal lấy máy chụp hình, đã có phim sẵn.

- Cậu đừng rời máy điện thoại nhé, Hannibal căn dặn Peter. Mình sẽ gọi về ngay khi gặp được Bob.

Nửa tiếng sau, Hannibal dừng lại kín đáo gần cầu tàu Denicola và đang quan sát vùng xung quanh. Chiếc Maria II không còn đó nữa. Văn phòng gần kề có vẻ vắng người.

Không thấy Eileen và Erny đâu cả.

Hannibal nhún vai, đẩy xe đạp xuống bãi biển, cột xe dưới cầu tàu. Ở đó, cậu nhìn thấy xe đạp của Bob. Hannibal để xe cạnh xe Bob, rồi lại nhìn xung quanh nữa. Trên bãi biển, cậu thấy bọn trẻ đang chơi đùa với một chú chó, nhưng không thấy dấu vết Bob đâu. Máy ảnh đeo ngang ngực, Hannibal mạo hiểm đến bãi đậu xe hãng Denicola. Không có ai hết. Cậu mạnh dạn đến bấm chuông ở cửa.

Chính bà già ra mở cửa. Bà nhìn Hannibal bằng ánh mắt sắc sảo.

- Thừa bà, bà có thấy bạn của cháu không ạ? Hannibal lịch sự hỏi.

- Bạn của cậu?

- Sáng nay bạn ấy có đến đây và bà đã nói chuyện với bạn ấy. Nghe nói bà có nằm mơ thấy cái gì đó về bạn ấy.

- À! Có, bà Denicola nói. Vậy thằng bé gầy đeo kính là bạn của cậu à? Thật vậy, tôi cũng có cảm giác là thế.

Bà dán vào Hannibal một ánh nhìn nghiêm khắc, nhưng Hannibal biết đó chỉ là thái độ bà cố gắng tỏ ra thôi.

- Bà có gặp lại bạn cháu từ sáng không? Hannibal hỏi lại. Xe đạp của bạn ấy ở dưới cầu tàu, nhưng bạn ấy thì biến đâu mất rồi. Bạn ấy có đi lên tàu của bà không? Con dâu bà có dẫn bạn ấy đi không?

Bà già lắc đầu.

- Erny và Eileen đi một mình trên chiếc Maria II, bà cam đoan. Trên tàu không có ai khác. Tôi đã nhìn mà.

- Không hiểu Bob đi đâu mất! Hannibal nói khẽ, như nói riêng với chính mình.

- Tôi không biết gì, bà Denicola tuyên bố và mở rộng cửa hơn. Nhưng tôi nghĩ là có chuyện không hay sắp xảy ra. Tôi đã mơ thấy vậy và tôi rất sợ. Tốt hơn hết là cậu kể cho tôi nghe tất cả về cậu và về bạn cậu. Vào nhà đi! Giọng bà vang lên, khẩn cấp và rùng rợn. Lần đầu tiên, Hannibal nghĩ rằng có lẽ đúng là Bob đang bị nguy hiểm.

Cách đó nhiều cây số, ở Osnard, Bob đã đi đến đích: Công ty xuất nhập khẩu Pacific States. Trụ sở công ty chiếm trung tâm một bãi đất trống, nằm hơi cách xa thành phố. Bob nhìn thấy hàng rào sắt rất cao, kiến trúc đồ sộ không cửa sổ và vài chiếc xe tải màu trắng đã cũ. Con đường dẫn từ cổng đến nhà cũng đầy ổ gà. Còn chính cổng thì có ổ khoá to tướng.

Không thấy ai hết! Bob đi một vòng quanh tòa nhà. Dưới đất rải đầy thùng gỗ vỡ và giấy nhàu, giữa hàng rào và tòa nhà không cửa sổ. Phía sau, có một hàng xe che tòa nhà khỏi những ánh mắt tò mò. Nhưng có tiếng nói vang đến tai Bob.

Bob đứng yên để nghe, nhưng không hiểu từ nào. Cần phải đến gần hơn. Khi đó, Bob để ý thấy một xe tải đậu sát hàng rào, ngay chỗ Bob đang đứng. Cậu nhìn trái, nhìn phải, hít vào thật mạnh, rồi trèo qua hàng rào nhanh như khi, leo lên mui xe tải.

Khi đã lên trên đó, Bob đứng yên một hồi, không động đậy. Bob không phải là lực sĩ như Peter, và chiến công này làm cho Bob đứt hơi. Cảm thấy ổn và an toàn, Bob thận trọng bò tới.

- Sẽ không bao giờ khô kịp, có tiếng nói càu nhàu gần đó

- Không quan trọng! Giọng khác đáp. Khô hay không khô, đều được cả.

Một chiếc xe tải khác nằm sát gần trạm xe mà Bob đang đứng. Bob đứng thẳng lại. Đôi chân của Bob mang giày đế cao su và không gây tiếng động gì khi Bob bước qua khoảng trống nhỏ hẹp giữa hai xe. Trên chỗ đậu mới, Bob thấy được ngay phía dưới có hai người đàn ông quay lưng lại. Cả hai đang nhìn một chiếc xe tải nhẹ màu trắng.

- Tốt lắm, Harry à, một người tuyên bố, mà Bob xác định là Strauss.

Strauss đứng trước xe, chống nạnh, và gật đầu khen:

- Làm việc tốt quá!

Gã đàn ông tên Harry trả lời bằng tiếng lầm bầm không rõ. Một tay cầm hồ sơn, tay kia cầm cọ. Mùi sơn mới phảng phất xung quanh. Rõ ràng Harry vừa mới ngụy trang chiếc xe bằng cách làm biến mất tên công ty Pacific States bên hông xe, để vẽ lên đó dòng chữ mới đề McCutcheon Maritime Supplies.

Bob im lặng mỉm cười. Phát hiện này hết sức quan trọng.

- Tôi nghĩ ta sẽ gặp nhiều rắc rối, Harry vừa lầm bầm vừa chỉ vào xe bằng cây cọ.

- Nhưng cũng đáng, Strauss đáp. Ta hoàn toàn có thể mạo hiểm. Khi thấy cái này đậu trước chỗ Denicola, chắc chắn bà con sẽ đánh dấu hỏi, nhưng ngụy trang như vậy, thì không sợ gì đâu.

Nói xong, Strauss bỏ vào tòa nhà không cửa sổ. Chẳng bao lâu Harry cũng vào theo, và suốt một hồi Bob chỉ nghe tiếng gõ lê trên nền đất ximăng. Cuối cùng Strauss xuất hiện trở lại, đang đẩy một chiếc xe kéo có ba thùng bằng gỗ đến chiếc xe mới sơn.

Đến lượt Harry cũng xuất hiện với một lô thùng thứ nhì. Trước khi hấn kịp đến xe tải, bánh xe đẩy lăn vào ổ gà, làm xe dừng đột ngột. Một thùng ngã xuống đất và bị bật tung ra.

Hàng chục cái hộp nhỏ rơi xuống bùn.

- Cần thận chứ! Strauss la.

- Được rồi! Không sao đâu!

Rồi Harry ngồi xuống lượm mấy cái hộp nhỏ bỏ trở vào thùng, bê trở lên xe đẩy.

Nằm úp trên xe tải, Bob để ý thấy có một hộp nhỏ bị đổ xuống đất: đó là những vật rất nhỏ, mà ở khoảng xa vậy không thể xác định được là gì. Strauss lẫn Harry đều không thấy. Bọn chúng cất thùng lên xe, rồi trở vào tìm thùng khác.

Hai gã đàn ông làm việc như vậy suốt nửa tiếng, chất những thùng kích thước và trọng lượng khác nhau, thùng gỗ, thùng giấy. Có lẽ xe tải nhẹ phải đặc biệt chắc chắn mới chịu được một tải như vậy. Cuối cùng cửa sau xe được đóng và khoá lại cẩn thận.

- Đáng lẽ phải nhờ người ta giúp, Harry càu nhàu và lau trán ướt đẫm mồ hôi.

- Việc này không nên có nhân chứng, Strauss đáp.

Cả hai biến mất vào tòa nhà lớn. Bob nằm yên chờ một hồi. Năm phút, rồi mười phút trôi qua. Cả Strauss lẫn Harry đều không quay trở ra. Bob nghĩ rằng cả hai có thể tái xuất hiện bất cứ lúc nào, vì đã chất hàng lên xe xong.

Bob trườn trên mui xe tải, trượt xuống tấm bạt cabin trước rồi xuống capô, cuối cùng trượt xuống đất. Bob bước nhanh về chỗ rơi mấy vật nhỏ từ trong hộp. Bob lượm thử một cái lên, rất nặng so với thể tích nhỏ. Khi đó Bob mới biết đó là gì: viên đạn súng! Bob rùng mình sợ hãi.

Khi đang chuẩn bị đứng dậy, nỗi sợ của Bob biến thành sự hoảng hốt. Bob cố nuốt nước bọt, nhưng hoài công, nỗi khiếp sợ làm Bob hoá đá.

Một con chó to tướng đang đứng trước mặt, nhìn sững Bob. Loại chó Doberman! Mặc dù nó đứng yên, nhưng rõ ràng nó trong tư thế sẵn sàng phóng tới. Nó không gây tiếng động nào, nhưng mắt nó như làm cho Bob mê hoặc.

Bob thử làm bạn với nó bằng một giọng yếu ớt:

- Ồ, chó đẹp quá! Bob nói khẽ, kèm cho giọng khò run. Chó ngoan! Biết bắt tay chào không?

Bob vừa nói vừa đứng dậy từ từ. Hai mép đen thui của con chó nhe lên,

tiếng gầm gừ điếc thoát ra từ cổ họng nó.

- Ngoan đi! Bob ra lệnh.

Con chó gừ mạnh hơn. Nó tiến thêm một chút rồi dừng lại.

Bob không dám làm thêm động tác nào nữa. Bob hiểu trước mặt mình là một con chó canh được dạy dỗ rất tốt. Nó có thể đứng canh chừng Bob cả ngày nếu cần. Bob bị mắc kẹt!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 16 -

MƯU KẾ CỦA HANNIBAL

Hannibal đang ngồi trên lề đường. Đối diện cậu, phía bên kia đường, là tòa nhà của Gracie Montoya. Thám tử trưởng không cảm thấy vui lắm. Sáng hôm nay, khoảng chín giờ, cậu đã bấm chuông nhà cô gái và cố thuyết phục cô quan tâm đến tờ báo trường. Hoàn công! Không những cô từ chối không đặt mua báo, mà lại càng ít nói chuyện hơn lần trước.

Sau khi rút lui, Hannibal theo dõi cô gái từ xa. Cậu đã kín đáo đi theo cô đến tiệm giặt và cũng kín đáo đưa cô trở về nhà. Bây giờ, Gracie đang ngồi bên bờ hồ bơi sơn móng tay. Hannibal quyết định thử bắt chuyện một lần nữa. Hannibal sẽ viện cớ bị mất số đặt mua báo.

Thám tử trưởng đứng dậy, băng qua đường. Nhưng khi cậu đến lề đường, thì cô gái đang nói chuyện với một cô gái vô hình tên là Marilyn bằng điện thoại di động.

- Phân vai không đạt lắm, Gracie nói, nhưng đạo diễn dàn dựng thì được lắm. Nghe nói vậy. Chẳng hạn như khi phi thuyền cất cánh, thì mình như cảm thấy ghế ngồi lung lay theo. Phim bắt đầu lúc hai giờ, mình hỏi thăm rồi. Nếu cậu muốn, thì bọn mình có thể ăn cái gì đó trước khi đi.

Hannibal quay lui. Gracie Montoya định đi xem phim. Nếu theo cô, thì Hannibal sẽ không biết được gì nhiều khi ở trong rạp cả một buổi chiều.

Hannibal tự hỏi không biết Bob có được kết quả tốt hơn ở chỗ Denicola không? Không biết Ba Thám Tử Trẻ có giúp được ông Bonell không. Erny và hai anh bạn có đúng là tác giả vụ cướp không? Nếu vậy, thì làm cách nào Ba Thám Tử Trẻ chứng minh nổi điều này?

Đột nhiên, Hannibal nhớ ra một cái gì đó đã gây ấn tượng với mình trong

buổi truyền hình. Cậu lấy xe đạp vội vàng về Thiên Đường Đồi Cổ.

Peter đang ở vị trí, tại bộ tham mưu, chán nản lật quyển truyện tranh.

- Rất vui được gặp cậu, Peter nói. Trục ở đây chán quá. Bob có gọi điện thoại.

- À! Hannibal kêu. Bob nói gì?

- Bob nghĩ rằng sắp có một cái gì đó ở chỗ Denicola. Erny và bạn bè đã hội ý với nhau, có vẻ kích động như chờ một sự kiện gì đó. Ngoài ra bà già Denicola có mơ về Bob. Theo bà, thì Bob đang gặp nguy hiểm. Thậm chí bà đã khuyên Bob phải chạy trốn thật nhanh.

Hannibal chú ý ngay. Thám tử trưởng không quan tâm nhiều đến những giấc mơ của bà Denicola, mà chủ yếu đến Erny.

- Bob gọi cách đây bao lâu rồi? Hannibal hỏi.

- Khoảng nửa tiếng. Có thể hơn một chút. Mình có đề nghị đến thay, nhưng Bob thích ở lại hơn.

- Được. Nghe đây. Mình cũng sẽ đến chỗ Denicola. Mình định lén chụp hình ba kẻ tình nghi của ta. Rồi mình sẽ rửa thành nhiều bản và vẽ lên đó bằng bút lông. Mình sẽ thêm ria và tóc giả... và mình sẽ cho bác Bonell xem. Biết đâu bác sẽ nhận ra bọn cướp.

Hannibal lấy máy chụp hình, đã có phim sẵn.

- Cậu đừng rời máy điện thoại nhé, Hannibal căn dặn Peter. Mình sẽ gọi về ngay khi gặp được Bob.

Nửa tiếng sau, Hannibal dừng lại kín đáo gần cầu tàu Denicola và đang quan sát vùng xung quanh. Chiếc Maria II không còn đó nữa. Văn phòng gần kề có vẻ vắng người.

Không thấy Eileen và Erny đâu cả.

Hannibal nhún vai, đẩy xe đạp xuống bãi biển, cột xe dưới cầu tàu. Ở đó, cậu nhìn thấy xe đạp của Bob. Hannibal để xe cạnh xe Bob, rồi lại nhìn xung quanh nữa. Trên bãi biển, cậu thấy bọn trẻ đang chơi đùa với một chú chó, nhưng không thấy dấu vết Bob đâu. Máy ảnh đeo ngang ngực, Hannibal mạo hiểm đến bãi đậu xe hãng Denicola. Không có ai hết. Cậu mạnh dạn đến bấm chuông ở cửa.

Chính bà già ra mở cửa. Bà nhìn Hannibal bằng ánh mắt sắc sảo.

- Thưa bà, bà có thấy bạn của cháu không ạ? Hannibal lịch sự hỏi.

- Bạn của cậu?

- Sáng nay bạn ấy có đến đây và bà đã nói chuyện với bạn ấy. Nghe nói bà có nằm mơ thấy cái gì đó về bạn ấy.

- À! Có, bà Denicola nói. Vậy thằng bé gầy đeo kính là bạn của cậu à? Thật vậy, tôi cũng có cảm giác là thế.

Bà dán vào Hannibal một ánh nhìn nghiêm khắc, nhưng Hannibal biết đó chỉ là thái độ bà cố gắng tỏ ra thôi.

- Bà có gặp lại bạn cháu từ sáng không? Hannibal hỏi lại. Xe đạp của bạn ấy ở dưới cầu tàu, nhưng bạn ấy thì biến đâu mất rồi. Bạn ấy có đi lên tàu của bà không? Con dâu bà có dẫn bạn ấy đi không?

Bà già lắc đầu.

- Erny và Eileen đi một mình trên chiếc Maria II, bà cam đoan. Trên tàu không có ai khác. Tôi đã nhìn mà.

- Không hiểu Bob đi đâu mất! Hannibal nói khẽ, như nói riêng với chính mình.

- Tôi không biết gì, bà Denicola tuyên bố và mở rộng cửa hơn. Nhưng tôi nghĩ là có chuyện không hay sắp xảy ra. Tôi đã mơ thấy vậy và tôi rất sợ. Tốt hơn hết là cậu kể cho tôi nghe tất cả về cậu và về bạn cậu. Vào nhà đi! Giọng bà vang lên, khẩn cấp và rùng rợn. Lần đầu tiên, Hannibal nghĩ rằng có lẽ đúng là Bob đang bị nguy hiểm.

Cách đó nhiều cây số, ở Osnard, Bob đã đi đến đích: Công ty xuất nhập khẩu Pacific States. Trụ sở công ty chiếm trung tâm một bãi đất trống, nằm hơi cách xa thành phố. Bob nhìn thấy hàng rào sắt rất cao, kiến trúc đồ sộ không cửa sổ và vài chiếc xe tải màu trắng đã cũ. Con đường dẫn từ cổng đến nhà cũng đầy ổ gà. Còn chính cổng thì có ổ khoá to tướng.

Không thấy ai hết! Bob đi một vòng quanh tòa nhà. Dưới đất rải đầy thùng gỗ vỡ và giấy nhàu, giữa hàng rào và tòa nhà không cửa sổ. Phía sau, có một hàng xe che tòa nhà khỏi những ánh mắt tò mò. Nhưng có tiếng nói vang đến tai Bob.

Bob đứng yên để nghe, nhưng không hiểu từ nào. Cần phải đến gần hơn.

Khi đó, Bob để ý thấy một xe tải đậu sát hàng rào, ngay chỗ Bob đang đứng. Cậu nhìn trái, nhìn phải, hít vào thật mạnh, rồi trèo qua hàng rào nhanh như khi, leo lên mui xe tải.

Khi đã lên trên đó, Bob đứng yên một hồi, không động đậy. Bob không phải là lực sĩ như Peter, và chiến công này làm cho Bob đứt hơi. Cảm thấy ổn và an toàn, Bob thận trọng bò tới.

- Sẽ không bao giờ khô kịp, có tiếng nói càu nhàu gần đó

- Không quan trọng! Giọng khác đáp. Khô hay không khô, đều được cả.

Một chiếc xe tải khác nằm sát gần trạm xe mà Bob đang đứng. Bob đứng thẳng lại. Đôi chân của Bob mang giày đế cao su và không gây tiếng động gì khi Bob bước qua khoảng trống nhỏ hẹp giữa hai xe. Trên chỗ đậu mới, Bob thấy được ngay phía dưới có hai người đàn ông quay lưng lại. Cả hai đang nhìn một chiếc xe tải nhẹ màu trắng.

- Tốt lắm, Harry à, một người tuyên bố, mà Bob xác định là Strauss.

Strauss đứng trước xe, chống nạnh, và gật đầu khen:

- Làm việc tốt quá!

Gã đàn ông tên Harry trả lời bằng tiếng lầm bầm không rõ. Một tay cầm hũ sơn, tay kia cầm cọ. Mùi sơn mới phảng phất xung quanh. Rõ ràng Harry vừa mới ngụy trang chiếc xe bằng cách làm biến mất tên công ty Pacific States bên hông xe, để vẽ lên đó dòng chữ mới đề McCutcheon Maritime Supplies.

Bob im lặng mỉm cười. Phát hiện này hết sức quan trọng.

- Tôi nghĩ ta sẽ gặp nhiều rắc rối, Harry vừa lầm bầm vừa chỉ vào xe bằng cây cọ.

- Nhưng cũng đáng, Strauss đáp. Ta hoàn toàn có thể mạo hiểm. Khi thấy cái này đậu trước chỗ Denicola, chắc chắn bà con sẽ đánh dấu hỏi, nhưng ngụy trang như vậy, thì không sợ gì đâu.

Nói xong, Strauss bỏ vào tòa nhà không cửa sổ. Chẳng bao lâu Harry cũng vào theo, và suốt một hồi Bob chỉ nghe tiếng gõ lê trên nền đất ximăng. Cuối cùng Strauss xuất hiện trở lại, đang đẩy một chiếc xe kéo có ba thùng bằng gỗ đến chiếc xe mới sơn.

Đến lượt Harry cũng xuất hiện với một lô thùng thứ nhì. Trước khi hẵn kịp

đến xe tải, bánh xe đẩy lăn vào ô gà, làm xe dừng đột ngột. Một thùng ngã xuống đất và bị bật tung ra.

Hàng chục cái hộp nhỏ rơi xuống bùn.

- Cần thận chứ! Strauss la.

- Được rồi! Không sao đâu!

Rồi Harry ngồi xuống lượm mấy cái hộp nhỏ bỏ trở vào thùng, bê trở lên xe đẩy.

Nằm úp trên xe tải, Bob để ý thấy có một hộp nhỏ bị đổ xuống đất: đó là những vật rất nhỏ, mà ở khoảng xa vậy không thể xác định được là gì. Strauss lẫn Harry đều không thấy. Bọn chúng cất thùng lên xe, rồi trở vào tìm thùng khác.

Hai gã đàn ông làm việc như vậy suốt nửa tiếng, chất những thùng kích thước và trọng lượng khác nhau, thùng gỗ, thùng giấy. Có lẽ xe tải nhẹ phải đặc biệt chắc chắn mới chịu được một tải như vậy. Cuối cùng cửa sau xe được đóng và khoá lại cẩn thận.

- Đáng lẽ phải nhờ người ta giúp, Harry càu nhàu và lau trán ướt đẫm mồ hôi.

- Việc này không nên có nhân chứng, Strauss đáp.

Cả hai biến mất vào tòa nhà lớn. Bob nằm yên chờ một hồi. Năm phút, rồi mười phút trôi qua. Cả Strauss lẫn Harry đều không quay trở ra. Bob nghĩ rằng cả hai có thể tái xuất hiện bất cứ lúc nào, vì đã chất hàng lên xe xong.

Bob trườn trên mui xe tải, trượt xuống tấm bạt cabin trước rồi xuống capô, cuối cùng trượt xuống đất. Bob bước nhanh về chỗ rơi mấy vật nhỏ từ trong hộp. Bob lượm thử một cái lên, rất nặng so với thể tích nhỏ. Khi đó Bob mới biết đó là gì: viên đạn súng! Bob rùng mình sợ hãi.

Khi đang chuẩn bị đứng dậy, nỗi sợ của Bob biến thành sự hoảng hốt. Bob cố nuốt nước bọt, nhưng hoài công, nỗi khiếp sợ làm Bob hoá đá.

Một con chó to tướng đang đứng trước mặt, nhìn sững Bob. Loại chó Doberman! Mặc dù nó đứng yên, nhưng rõ ràng nó trong tư thế sẵn sàng phóng tới. Nó không gây tiếng động nào, nhưng mắt nó như làm cho Bob mê hoặc.

Bob thử làm bạn với nó bằng một giọng yếu ớt:

- Ồ, chó đẹp quá! Bob nói khẽ, kiềm cho giọng khỏi run. Chó ngoan! Biết bắt tay chào không?

Bob vừa nói vừa đứng dậy từ từ. Hai mép đen thui của con chó nhe lên, tiếng gầm gừ điếc thoát ra từ cổ họng nó.

- Ngoan đi! Bob ra lệnh.

Con chó gù mạnh hơn. Nó tiến thêm một chút rồi dừng lại.

Bob không dám làm thêm động tác nào nữa. Bob hiểu trước mặt mình là một con chó canh được dạy dỗ rất tốt. Nó có thể đứng canh chừng Bob cả ngày nếu cần. Bob bị mắc kẹt!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 17 -

PHÁT HIỆN

Hannibal chạy về hướng con đường cái. Cậu quá mập để giữ được vận tốc nhanh như vậy. Nhất định phải tìm ra chỗ ẩn núp mới thoát nổi Erny. Nhưng trốn đâu?

Đột nhiên, Hannibal nhìn thấy chiếc xe hòm đậu ở khúc quẹo trên đường. Cửa sau mở và chủ xe đang quay lưng lại. Ông đang vừa lau tay bằng giẻ vừa nhìn vách đá phía bên kia đường.

Hannibal không hề do dự. Cậu lặng lẽ chạy thẳng đến xe hòm, leo vào xe, lén giữa hai cái rổ sò, kéo tấm bạt dính đầy dầu che phủ đầu mình. Một hồi sau, Hannibal nghe tiếng cửa xe đóng sập lại. Rồi người lái ngồi vào tay lái nổ máy.

Sau khi chạy chậm về hướng nam, ông lợi dụng đường rẽ để quay đầu và chạy nhanh về hướng bắc. Hannibal hất tấm bạt ra, ngồi dậy và nhìn ra ngoài qua cửa sổ nhỏ. Khi xe chạy qua trước hãng Denicola, Hannibal nhìn thấy Erny đang dò tìm trên con đường. Nét mặt anh ta hết sức kinh ngạc. Hannibal cười thầm.

Xe hòm đã chạy được một đoạn đường khá dài về hướng Oxnard, thì dừng ở một đèn đỏ. Hannibal chỉ chờ có bấy nhiêu. Trước khi xe chạy tiếp, cậu đã nhảy xuống đất.

Hannibal đang ở một thành phố nhỏ. Sau khi hỏi đường, thám tử trưởng nhanh chóng tìm thấy trạm chờ xe buýt đi lộ trình ven biển. Hannibal leo lên chiếc đầu tiên đi về Santa Monica.

Trong khi xe buýt chở mình trở về phía nam, Hannibal suy nghĩ. Bây giờ cậu đã biết chắc rằng Erny và bạn bè rình rập ông Bonell. Bọn chúng biết về cuộc nói chuyện giữa Hannibal và ông bảo vệ ngày trước, lúc có đề cập đến ông mù.

Nhưng làm sao bọn chúng biết được?

Hannibal suy nghĩ nhiều hơn. Có lẽ ông Bonell có nói với một ai đó. Có thể là Gracie Montoya! Thám tử trưởng càng lúc càng bức bối. Ông Bonell thật không suy nghĩ khi nói lung tung như thế.

Một lần nữa, Hannibal đi qua trước cầu tàu Denicola. Trên bãi đậu xe, không có chiếc xe nào và văn phòng nhỏ trống không. Erny ở đâu? Còn bạn bè hẳn? Còn hai người phụ nữ Denicola?

Hannibal tin chắc Erny đang âm mưu một điều gì đó? Phải chăng Eileen và bà mẹ chồng là nạn nhân của vụ âm mưu? Có phải hai người đã trở nên vướng víu đến nỗi bị dẹp đi? Hay hai người thuộc âm mưu?

Đột nhiên, Hannibal cảm thấy sợ. Ông Bonell có an toàn không? Bà già Denicola và Eileen đã biến mất rồi. Phải chăng đến lượt ông bảo vệ đáng thương cũng bị nhắm?

Khi xe buýt dừng ở Santa Monica, Hannibal là người đầu tiên nhảy xuống. Cũng may là cậu có tiền và gần đó có bến taxi. Hannibal kêu xe đến nhà ông Bonell.

Hannibal đến lúc năm giờ kém mười lăm. Cậu bấm chuông và cảm thấy hết sức nhẹ nhõm khi chính ông Bonell ra mở cửa. Ông vừa lo lắng vừa tràn trề hy vọng.

- Tôi rất mừng khi gặp cậu! Có gì mới không?

- Dường như có. Hannibal vừa tuyên bố vừa đi theo ông bảo vệ vào nhà bếp.

Rồi khi cả hai đã ngồi xuống, đối diện nhau, Hannibal nói tiếp:

- Thưa bác Bonell, thám tử trưởng trình trọng hỏi, bác đã nói chuyện với ai từ khi cháu gặp bác hôm qua?

Ông Bonell có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi nói chuyện với ai à! Không với ai cả. Tôi không ra khỏi nhà.

- Vậy thì có ai gọi điện thoại hay đến gặp bác.

- Không. Tôi không nhận cú điện thoại nào, không có khách đến thăm. Cậu biết không, tôi không có nhiều bạn lắm. Tại sao cậu lại hỏi như thế?

- Bởi vì rất quan trọng. Xin bác hãy suy nghĩ kỹ. Chiều hôm qua bác cháu ta đã nói về gia đình Denicola và ông mù ăn xin. Mà chắc chắn bác có nói lại với ai đó về cuộc nói chuyện này. Nếu không thì làm sao có một kẻ tên

là Alejandro lại biết được?

Ông Bonell có vẻ bối rối.

- Nhưng tôi khẳng định là tôi không hề nói với ai về cuộc nói chuyện của chúng ta, ông nói. Ở đây không có ai, ngoại trừ Shelby, mà tôi cũng không nói gì với anh ấy. Hoàn toàn không. Shelby là... ờ... thuộc típ người khó trò chuyện. Anh ấy luôn làm cho tôi cảm giác là những gì tôi nói không đáng quan tâm... mà có lẽ sự thật là như vậy thôi. Hình như, tối hôm qua, khi về là anh ấy đi thẳng lên phòng và ở trong đó suốt.

- Bác không có nói chuyện với chú Shelby à? Sáng nay cũng không nói à?

- Không! Chỉ nói "Chào!" lúc sáng. Tôi nhớ chắc mà.

Hannibal thở dài. Cậu bắt đầu véo môi dưới - dấu hiệu suy nghĩ cực độ - và nhìn chăm chăm hũ đường. Đột nhiên, Hannibal nhớ lại Shelby Tuckerman, đeo kính râm và mặc áo cổ cao. "Theo hệ thống pháp luật, ông tuyên bố, thì người ta được xem như vô tội khi chưa chứng minh được là có tội".

- Sao mình không để ý điều này nhỉ? Hannibal nói lớn tiếng.

- Để ý cái gì?

- Chú Shelby không quan tâm đến hàng xóm của bác lắm phải không? Hannibal tiếp tục hỏi mà không trả lời.

- Không quan tâm lắm. Anh ấy cho là họ tầm thường quá.

Hannibal không rời mắt khỏi hũ đường trước mặt.

- Khi nào thì chú Shelby bắt đầu cho đường vào cà phê? Hannibal đột ngột hỏi. Lần đầu tiên khi cháu đến, thì chú ấy tự pha cho mình tách cà phê đen không đường mà.

- Phải... đúng... Cậu nói đúng. Anh ấy bắt đầu uống đường một hai ngày nay thôi. Anh ấy nói là đường giúp mình lại sức.

Mắt sáng long lanh, thám tử trưởng mở nắp hũ đường, rồi quậy dưới đáy, lấy ra được một cái hộp nhỏ đục lỗ.

- Cái gì vậy? Ông Bonell chưng hửng hỏi.

- Micro! Lỗ tai nghe lén. Bác không cần tâm sự với chú Shelby, bác Bonell à. Khi có hũ đường trên bàn, là chú ấy ngồi trong phòng có thể nghe tất cả những gì bác nói.

Hannibal bước đến máy điện thoại.

- Chú Shelby làm cho công ty TX-4, xưa kia là công ty của bác. Chắc là bác phải có số điện thoại công ty chứ? Số bao nhiêu vậy bác?

Càng chứng hứng hơn nữa, ông Bonell cung cấp thông tin. Hannibal bắt đầu quay số, lúc đó đúng bốn giờ năm mươi chín phút. Hannibal xin gặp Shelby Tuckerman và được trả lời là ông này không làm ở công ty nữa.

- Từ bao lâu vậy? Hannibal hỏi.

- Rất tiếc là không thể trả lời được - cô trực tổng đài đáp. Anh hãy gọi lại sáng thứ hai. Trưởng phòng nhân sự sẽ có mặt.

Hannibal cảm ơn rồi gác máy.

- Sao... sao? Ông Bonell cà lăm. Shelby không làm ở đó nữa hả? Tôi không hề biết. Hôm kia, anh ấy còn nói với tôi là anh ấy đi công tác cho công ty mà.

- Chú ấy quen nói dối rồi!

Nói xong, thám tử trưởng đi thẳng đến tủ lạnh, mở ra.

Ngăn đá tủ lạnh trống không. Thức ăn đông lạnh mà Shelby mới bỏ đã biến mất. Tuốt dưới đáy chỉ còn lại cái hộp để kem.

- Chỗ giấu rất hay! Hannibal vừa nói khẽ vừa đóng tủ lạnh lại.

- Giấu cái gì? Ông Bonell hỏi.

- Ồ! Nhưng cháu có thể lằm. Chưa có gì chắc chắn lằm. Nhất định phải xem qua phòng của Shelby... cho dù có khoá!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 18 -

BỊ BẮT

Ông Bonell không còn theo nổi sự kiện dồn dập nữa, nhưng tin tưởng Hannibal và cấp cho cậu cái thang để thám tử trưởng leo lên cửa sổ mở trên phòng Shelby.

Khi vào phòng rồi, Hannibal nhìn thấy máy ghi âm đặt trên tủ. Cậu cho tua lại băng và nghe thử. Hannibal nghe tiếng mình đang nói chuyện với ông Bonell, nói điện thoại với cô tổng đài công ty TX-4, và cả tiếng mở cửa tủ lạnh ra v.v...

Thám tử trưởng nhăn mặt, xoá hết, rồi khám xét nhanh căn phòng.

Kết quả khá nghèo nàn: không thư từ, không bưu thiếp, không sách, không tài liệu gì! Chỉ có quần áo treo trong tủ là chứng tỏ có người ở trong phòng. Mà túi áo đều trống rỗng.

Ngăn tủ chỉ chứa quần áo bình thường. Nhưng chính trong đó Hannibal phát hiện được một con dao. Con dao rất sắc, cất trong bao da. Hannibal để dao lại chỗ cũ.

Cậu trở xuống, giúp ông Bonell cất thang, rồi kể cho ông nghe mình đã thấy cái gì.

- Không biết ông ấy có đeo dao cột vào chân, giống như súng không! Hannibal nói.

- Anh ấy có nói với tôi là phải mang theo súng để tự vệ trên đường đi, lỡ có bị tấn công. Anh ấy đi nhiều và ngày nay có nhiều cướp lắm! Nhưng còn dao! Tại sao lại cần dao? Anh ấy đâu có đi cắm trại đâu. Anh ấy giải trí bằng cách xem truyền hình hay ngủ một giấc ở nhà.

- Shelby là một nhân vật đầy bí ẩn. Chú ấy nghe lén bác trong nhà bếp. Và chú ấy giấu một cái gì đó có giá trị trong ngăn đá của bác.

- Sao! Anh ấy chỉ cất thức ăn đông lạnh mà.

- Cháu không nghĩ là mấy cái hộp có chứa thức ăn, dù đông lạnh hay

không. Đúng hơn là tiền. Tiền từ số lấy cắp ở ngân hàng.

- Ô! Không có đâu! ông Bonell phản đối. Không thể có chuyện đó được. Shelby nhét thực phẩm trong tủ lạnh từ lâu rồi. Anh ấy không thường ăn ở nhà, nhưng thích có sẵn đồ ăn. Anh ấy biết tôi không bao giờ dùng ngăn đá và để cho anh ấy xài. Nên anh ấy dùng tự nhiên!

- Hừm! Hannibal kêu. Nếu không ăn ở đây, thì cuối cùng đồng thực phẩm tồn trữ biến đi đâu? Chú ấy có bao giờ mang ra ngoài không?

- Ủa! Đúng! Không hiểu đồ ăn biến đi đâu... Không quan trọng! Tôi tin chắc rằng không thể là tiền ngân hàng được... hoặc Shelby ăn cướp từ lâu rồi. Mà điều này thì tôi không tin nổi!

- Nếu không phải là tiền, thì chỉ có thể là thuốc phiện. Hannibal nói. Điều giải thích tại sao ông ấy móc nối với đám thanh niên chỗ Denicola. Chiếc Maria II có thể dễ dàng bảo đảm liên lạc với một chiếc tàu khác ngoài biển... hay đi tải thuốc phiện ở một nơi hẻo lánh nào đó trên bờ biển Californie. Cũng có thể giả thiết Shelby và Erny cho nhập cảnh người lậu, còn ông mù... Không! Như vậy không khớp với chỗ giấu trong tủ lạnh... Mà thật ra, ta cũng chưa biết gì chắc chắn lắm. Ta cần thêm bằng chứng.

- Cậu định nhờ cảnh sát can thiệp à?

- Khó lắm! Làm sao chứng minh được rằng thật ra Shelby không cất thực phẩm đông lạnh để rồi đi phân phát cho người nghèo? Rằng cái micro trong hũ đường chỉ là trò đùa? Shelby có dính líu đến vụ cướp ngân hàng không, hay ông hoạt động về một cái gì đó hoàn toàn khác? Còn hai người phụ nữ Denicola? Hai người ở đâu? Cháu có cảm giác là Shelby biết điều này.

Lần đầu tiên ông Bonell có vẻ tức giận và đầy kiên quyết.

- Tôi muốn giúp cậu - ông tuyên bố. Tôi có thể làm gì?

- Cháu sẽ nói cho bác...

Hannibal trình bày kế hoạch đã nghĩ ra với người đàn ông tốt bụng. Ông Bonell hoàn toàn tán thành. Sau đó, hai bác cháu sang nhà bà hàng xóm xin phép gọi điện thoại nhờ, viện cớ rằng điện thoại nhà ông Bonell bị hư.

Hannibal gọi Peter hẹn gặp ở góc đường gần đó. Xong, hai bác cháu ra sân sau nhà để diễn tập cuộc hội thoại thuộc kế hoạch của Hannibal. Cuối cùng, cả hai trở vào nhà đóng kịch trước cái micro mà Hannibal đã cẩn thận đặt

trở vào hũ đường.

- Chào bác Bonell, Hannibal bắt đầu nói, cố phát âm cho rõ. Cháu biết bác rất nóng lòng, nhưng có lẽ tụi cháu sẽ sớm có tin cho bác. Có thể Eileen Denicola sẽ sắp cung cấp một thông tin quý giá. Bác biết không, bạn Peter của cháu đang ở chỗ chú cảnh sát trưởng Reynolds. Cô Eileen Denicola gọi đến. Tất nhiên là Peter chỉ nghe được có nửa cuộc đàm thoại, nhưng bạn ấy đã hiểu rằng cô Eileen rất lúng túng. Chú cảnh sát trưởng Reynolds đã phải dỗ dành cô. Cuối cùng, chú ấy hứa là sẽ đến ngay và vội vàng ra đi.

- Nhưng tôi không biết cô Denicola - ông Bonell trả lời bằng một giọng rõ ràng không kém Hannibal. Cô ấy có liên quan gì đến vụ cướp ngân hàng?

- Bằng cách này hay cách khác, cô ấy có liên quan, tụi cháu tin chắc là có. Peter bảo bác cháu ta đến trụ sở cảnh sát Rocky. Peter nghĩ chú cảnh sát trưởng Reynolds sẽ đưa cô Eileen Denicola về đó.

- Khoan đã! Chờ tôi lấy áo khoác! ông Bonell nói.

Hai phút sau, ông cựa bảo vệ và Hannibal leo lên chiếc xe nhỏ của ông Bonell, quẹo ở góc đường. Nhưng không chạy xa hơn: chỉ đến chỗ hẹn với Peter.

Chẳng bao lâu Peter xuất hiện, ông Bonell bật đèn pha để ra hiệu cho Peter. Peter nhanh nhẹn bước xuống đất, nhét xe đạp vào lùm cây rậm gần đó, rồi leo lên yên sau.

- Cậu gọi mình đến làm gì? Peter hỏi Hannibal.

- Bởi vì mình phát hiện bằng Shelby đặt micro trong hũ đường để nghe lén những cuộc nói chuyện của bác Bonell. Máy ghi âm đặt trong phòng ông ấy. Cậu có nhớ đến chuyện gì không?

- Ông mù! Peter reo lên. Hẳn đã toan giấu cái micro để nghe lén trong kho bãi chú Titus! Cậu định nói rằng Shelby là...

- Có thể! Hannibal trả lời. Để xem.

Khi đó, Hannibal báo cho phó của mình biết về cuộc nói chuyện “dòm” mà ông Bonell và chính cậu đã cố tình cho ghi âm.

- Hai người phụ nữ Denicola đã biến mất, Hannibal nói thêm, và mình hy vọng rằng sau khi nghe màn kịch nhỏ, Shelby sẽ dẫn ta đến họ.

Bây giờ trời đã tối đen. Trời chuyển mưa suốt buổi chiều đã bắt đầu có hạt

mưa. Dòng xe lưu thông thưa hẳn. Xe của ông Bonell đậu ở một chỗ đặc biệt tối tăm, nơi có thể nhìn thấy nhà ông. Đột nhiên, ba người canh gác thấy Shelby về đến. Ông bước xuống xe, vào nhà ở tầng trệt, nơi đèn lần lượt sáng lên tất cả.

- Anh ấy tìm tôi, ông Bonell giải thích. Giờ này, tôi luôn có ở nhà, trừ khi đi làm.

Ít lâu sau, cửa sổ phòng Shelby sáng lên ở lầu một.

- Bây giờ sẽ không còn lâu nữa đâu! Ông bảo vệ cười khúc khích nói.

Khi đó, Hannibal mới hiểu ra ông ghét Shelby Tuckerman đến mức nào.

Đột nhiên, như viên đạn đại bác, Shelby bắn ra khỏi nhà, chạy đến xe. Thậm chí không kịp tắt đèn nữa! Ông rồ máy nhanh. Nhưng ông Bonell không để bị bất ngờ. Ông đã nổ máy sẵn và lao theo người thuê nhà mình, không để mất giây nào.

- Ông ấy chạy về hướng hãng Denicola - Hannibal nhận định ngay.

Ông Bonell không trả lời, tập trung theo Shelby mà không để bị lộ. Shelby lái xe rất nhanh, ông chạy chậm lại khi qua Malibu, nhưng sau đó lại tăng tốc ngay.

- Cháu tin chắc ông ấy đến nhà Denicola, Hannibal lập lại. Bác Bonell ơi, bác có biết ai tên Alejandro?

- Không. Tên thứ nhì của Shelby bắt đầu bằng chữ A, nhưng tôi không nghĩ là Alejandro đâu. - Đó là tên Alexandre bằng tiếng Tây Ban Nha, phải không? Nhưng Shelby không phải là người Tây Ban Nha.

Shelby chạy chậm lại. Sắp đến hãng Denicola. Hannibal nhìn mơ hồ qua màn nước mưa như thấy một chiếc xe hòm trắng đậu gần cầu tàu. Nhưng trước khi Hannibal kịp suy nghĩ về xe này, Shelby thắng đột ngột, quẹo sang phải, lái xe vào khúc dốc dẫn lên khách sạn Đại Dương cũ.

- Khách sạn! Peter thốt lên trong khi ông Bonell dừng ở chân đoạn đường dốc. Chắc chắn Eileen và bà mẹ chồng đang ở trong đó!

- Đáng lẽ mình phải đoán ra! Hannibal càu nhàu. Thôi! Ta cũng đến rồi! Bác Bonell ơi, bác chờ tụi cháu ở đây được không? Nếu mười lăm phút nữa mà không thấy tụi cháu quay ra, thì nhờ bác tìm điện thoại và gọi cảnh sát!

- Tôi sẽ làm, ông bảo vệ cam đoan. Nhưng nhớ cẩn thận nhé!

Hannibal và Peter xuống xe rồi nhìn xung quanh. Khách sạn chỉ là một khối tối om nhô cao. Không có ánh đèn nào! Hai thám tử tiến tới trong gió, không nói gì, đầu rút vào vai để tránh mưa. Khi đã leo hết đoạn dốc, hai bạn bước đến bãi đậu xe. Đúng là có xe của Shelby ở đó, nhưng người lái thì đã biến mất. Có lẽ đang ở bên trong khách sạn.

Hannibal và Peter đi vòng qua tòa nhà, ra đến mặt trước. Khi có khách sạn chắn ngang biển, gió không còn tấn công hai bạn nữa. Màn đêm đột nhiên có vẻ đỡ tối hơn. Hannibal chỉ một cửa sổ có khung để lọt chút ánh sáng: có lẽ có đèn bật sáng ở phía sau màn cửa kéo kín. Thám tử trưởng và phó lén đến gần cửa sổ để nghe thử.

Đột nhiên, Hannibal nghe thấy phía sau lưng một tiếng động. Không phải là tiếng mưa, cũng không phải là tiếng gió. Cậu quay đầu lại.

- Không được nhúc nhích! Giọng của Shelby Tuckerman ra lệnh.

Ông đang chĩa súng vào hai thám tử và lập lại: “Không được nhúc nhích!”, rồi kêu thật to. Cửa khách sạn mở toang, để cho ánh sáng tràn ra. Một người bạn của Erny đang đứng ở ngưỡng cửa, tay cầm súng. Chính tên đã vắng mặt suốt buổi chiều.

- Cả hai vào đi! Shelby ra lệnh.

Hannibal và Peter bị đẩy vào một phòng đầy khói thuốc lá, Eileen Denicola đang ở trong đó, bị trói trên ghế, vẻ mặt tức giận. Còn bà mẹ chồng bị trói trong chiếc ghế bành.

Shelby đi theo hai tù nhân mới vào phòng. Bạn của Erny đóng cửa lại.

- Chào! Một giọng nói quen thuộc kêu lên.

Trong một góc phía sau cửa vào, Bob Andy cũng bị cột trên ghế.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 19 -

GIẤC MƠ THÀNH HIỆN THỰC

Trong khi Shelby cầm súng đe dọa, Hannibal và Peter đành để bị trói bởi Luis, anh bạn của Erny.

- Cuộc nói chuyện giữa Walter Bonell và cậu chỉ là mưu kế, đúng không? Shelby hỏi Hannibal.

- Mưu kế thành công bởi vì ông đã dẫn chúng tôi thẳng đến đây! Thám tử trưởng đáp.

- Thì đã sao đâu? Tên cướp nói mịa. Walter đâu? Chờ ngoài đường hả? Hannibal im lặng. Shelby cười khẩy.

- Tôi sẽ không để ông ấy chờ lâu ngoài trời! Shelby nói. Sợ ông ấy bị cảm lạnh mất!

Luis đã trói xong Hannibal và Peter. Shelby cất súng, rồi nói nhanh với Luis bằng tiếng Tây Ban Nha. Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa: hai tiếng ngắn, một hồi dừng, rồi thêm hai tiếng nữa. Erny bước vào và ngạc nhiên dừng lại khi có thêm hai tù nhân.

- Tại sao có thêm hai thằng nhóc ở đây nữa? Erny tức giận la lên. Một là đã quá đủ rồi! Thôi, không sao! Nhớ chăm sóc tụi nó nhé! Tôi đến rước Luis. Tàu chất đồ gần xong rồi. Strauss và Rafi cũng sắp đi bây giờ.

Bon nói khẽ với Hannibal đang ở gần:

- Strauss là tên lãnh đạo một công ty xuất nhập khẩu ở Oxnard. Chiều nay mình đã thấy hắn chất thùng gỗ lên xe hòm. Và thùng giấy nữa. Có một thùng bị vỡ ra: chứa đạn!

- Đạn! Hannibal thì thầm. Chắc là vũ khí nữa chứ gì.

Hannibal nhìn Shelby.

- Mình đã nghĩ đến thuốc phiện - Hannibal nói. Mình tưởng Erny và đồng bọn dùng chiếc Maria II để chở thứ hàng bán thiu đó. Nhưng lại là buôn vũ

khí!

- Không thể được! Eileen Denicola kêu lên. Nếu các người cho rằng Erny có thể sử dụng tàu của tôi mà không có tôi thì các người lầm to đấy!

Erny mỉm cười.

- VẬY - Erny tuyên bố, ngay bây giờ chúng tôi sẽ lấy tàu, mà không có chị trên đó!

- Trái lại - Hannibal nói tiếp, chiếc Maria II sẽ chở đầy vũ khí. Tất nhiên là chính vì vậy mà mọi người đã đánh cướp ngân hàng. Các người cần tiền để mua súng ống và tiểu liên. Chuyện này là bình thường đối với nhóm làm cách mạng! Súng sẽ được chở bằng tàu đến Mesa d'Oro, để giết hại những người vô tội.

Erny ưỡn ngực:

- Sẽ dùng để giúp công lý chiến thắng!

- Theo các báo cáo chính thức, Hannibal đáp, thì loại công lý này đấu tranh với những người thường dân không có vũ trang.

- Ý cậu nói đội dân quân Mesa d'Oro hả? Nó đại diện cho những kẻ áp bức đã cướp đất đai của chúng tôi.

- Ernesto, đừng thèm nghe nó! Shelby khuyên. Mấy thằng nhóc này nghĩ gì, thì không quan trọng!

- Hoá ra chính ông là ông mù có vết sẹo! Hannibal tố cáo. Ông đã dùng đồ hoá trang để theo dõi ngân hàng, mà không bị ông Bonell nhận mặt. Ông biết về phòng kín được đóng cửa theo giờ; và ông cũng biết rằng ông Bonell sẽ còn lại một mình sau khi đội vệ sinh làm việc xong. Phải chi ông đừng quá nóng lòng muốn làm giàu! Bữa trước hôm đánh cướp, ông đã lượm được bóp tiền của ông Sebastian ở chỗ Denicola. Một cái bóp da tuyệt đẹp, lại chứa đầy tiền nữa! Thay vì trả lại cho chủ nhân hay nhét trong hòm thư, ông đã nhét vào túi mình. Nhưng ông đã đánh rơi bóp tiền tại chính hiện trường vụ cướp. Manh mối này đã giúp chúng tôi tìm lần đến ông và hiểu ra tất cả.

- Tôi... tôi định trả lại bóp tiền. Shelby cà lăm.

Luis nhìn Erny, rồi nhìn Shelby. Sau đó nói cái gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Erny ra động tác xoa đầu.

- Thế là ông mù đã lượm bóp tiền, Erny nói chậm chạp. Vì một ít đôla, Shelby à, anh đã gây nguy hiểm cho lý tưởng của chúng ta. Đó là sự thật, phải không?

Erny nói bằng một giọng lạnh lùng và nghiêm khắc.

- Tất nhiên là không! Shelby phản đối. Tôi vừa mới nói là tôi định trả bóp tiền đó mà. Ta không nên mất thời gian mà bàn tán. Đừng quên là ông già Bonell đang chờ ngoài đường và...

- Tại sao anh không đưa cho tôi cái bóp tiền đó? Erny la lên. Tôi đã có thể điện thoại cho ông Sebastian kia, thế là không có chuyện. Ba thằng này đã không thể nào có manh mối để tìm ra ta.

- Dù sao, bây giờ cũng không quan trọng nữa - Shelby vẫn nói tỉnh bơ. Chẳng bao lâu nữa các anh sẽ xa đất nước này. Và tôi đích thân chăm sóc mấy thằng nhóc tò mò tọc mạch này!

- Ông Tuckerman không đi sao? Hannibal hỏi. Tôi đoán được tại sao! Ông muốn ở lại đây để hưởng một phần khá to của chiến lợi phẩm thu được ở ngân hàng, đúng không? Ông không hề muốn cho nhóm Cộng Hoà hưởng mà!

Erny trừng mắt nhìn Shelby. Shelby đỏ mặt, rồi máu như rút hết khỏi mặt ông và ông trở nên tái mét. Rõ ràng Hannibal đã đoán trúng.

- Tiền dùng để trả tiền mua vũ khí mà, Ernesto!

- Tôi biết là hồi chiều anh đã đưa một trăm ngàn đôla cho Strauss và tối nay sẽ đưa một số tiền y như vậy. Tức hai trăm ngàn tổng cộng. Nhưng phần còn lại thì sao? Anh nói là đã gửi cho Rodriguez, nhưng nhìn mặt cũng biết anh nói láo. Bao nhiêu lần anh đã bảo chúng tôi khỏi phải lo gì cả! Anh là người tổ chức giỏi mà! Anh lo tìm tóc giả và quần áo để cải trang. Anh còn lo vận chuyển và tiền bạc. Và chúng tôi đã tin anh. Anh còn lấy tiền mà chúng tôi đã quyên góp cho Rodriguez và khẳng định anh sẽ chuyển đi để hơn chúng tôi. Số tiền này cũng bị anh giữ lại hả?

- Anh điên rồi sao! Sao anh dám nói vậy?

- Tốt hơn hết là anh trả lời câu hỏi của tôi đi - Erny nói. Hoặc hay hơn nữa là tối nay anh hãy đi cùng chúng tôi. Anh sẽ giải trình trước mặt những người trung thành với Rodriguez. Sau đó, có thể anh sẽ đi theo chúng tôi về

Mesa d Oro, rồi...

- Thật là buồn cười! Shelby phản đối. Tôi không thể đi tối nay được! Tôi có công việc quan trọng phải thực hiện tối nay. Nhiệm vụ tôi chưa xong mà.

- Có ít nhất năm mươi ngàn đôla giấu trong nhà ông Bonell! Hannibal thông báo bằng một giọng dụi dằng.

- Nói láo! Shelby tức điên gầm lên.

Rồi hắn quay sang bà Denicola:

- Mụ phù thủy! Bà đã nằm mơ thấy cả điều này nữa hả? Bà đã kể cho thằng nhóc và...

- Bà Denicola không hề kể cho tôi gì cả - Hannibal thản nhiên ngắt lời. Nhưng tôi có thể tiết lộ cho anh bạn Ernesto của ông tiền năm chỗ nào. Tiền ở trong ngăn đá tủ lạnh nhà ông Bonell, giống trong thùng kem.

Shelby băng qua phòng, xông vào đánh Hannibal. Erny lắc đầu:

- Anh vừa mới hành động thật ngu xuẩn. Erny nói. Bây giờ thì anh phải đi theo chúng tôi. Cãi thêm cũng vô ích.

Shelby vội đưa tay vào túi rút súng ra.

- Y như anh thú nhận tội! Erny thản nhiên nhận xét.

Luis, cho đến nay chỉ là khán giả theo dõi cảnh tượng, đột nhiên phóng vào tên cướp từ phía sau, nắm cổ hắn bóp. Shelby la lên một tiếng, thả súng ra và ngã xuống đất.

Erny lượm súng lên, chĩa vào Shelby. Hắn rên rỉ, ngồi dậy và bị Luis đẩy mạnh, đứng thẳng người được. Một hồi sau, cả ba biến mất. Mưa rơi lách tách trên kính cửa sổ.

Eileen Denicola đang giãy dụa để thoát khỏi dây trói.

- Cháu đã cố gắng câu giờ để giữ bọn chúng lại cho lâu, Hannibal tuyên bố. Hy vọng bác Bonell không chờ hơn mười lăm phút và hy vọng bác đã báo cảnh sát và ba tên cướp của ta sẽ bị tóm trước khi kịp rời cầu tàu!

- E rằng mọi việc sẽ không diễn ra êm xuôi như thế - bà Denicola thở dài. E rằng sẽ có một chuyện khủng khiếp xảy ra trước khi cảnh sát kịp đến để giải thoát cho ta.

- Chuyện gì vậy? Eileen hỏi.

Mọi người nín thở. Có tiếng động lạ vừa mới vang lên, không phải từ bên

ngoài, mà chính từ trong lòng đất... như tiếng gầm khê.

- Trời! Eileen la lên.

- Giấc mơ của tôi! Bà già nói khê. Nguy hiểm! Căn phòng sụp đổ xung quanh thẳng bé... Bob... và xung quanh chính tôi!

Bà nhắm mắt lại cầu nguyện khê bằng tiếng Ý. Nhưng đó không phải là trận động đất như Bob tưởng. Sườn đồi bị thấm nước mưa đang dần dần trượt đi, làm lung lay nền móng của khách sạn.

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 20 -

MỘT ĐÊM KINH KHỦNG

Căn phòng lắc lư.

Đèn điện bị văng xuống đất, dây điện bị đứt và lộn trần, bắn tia sáng ra.

- Hy vọng sẽ không gây cháy nhà! Eileen nói lớn tiếng.

Có tia sáng bắn ra nữa, màu trắng xanh, rồi tắt. Khi đó là nỗi lo sợ trong bóng tối... bóng tối như có ma với tiếng gõ gậy và tiếng kêu rít của đinh bị nhổ ra khỏi dầm và ván.

Thêm một cú giật mạnh mới. Lần này bà Denicola la lên.

- Cứu với!

Peter cũng gọi theo.

- Cứu với!

Không ai trả lời. Không ai đến.

- Cả ngọn đèn sắp sụp đổ bây giờ, Eileen kêu khẽ.

Cô vừa nói hết câu là khách sạn trượt mạnh. Các ghế bị văng vào nhau. Các tù nhân bị trói trên đó cũng bị văng theo.

- Bà Denicola ơi! - Hannibal gọi - Bà có bị thương không ạ?

- Có thể khá hơn, nhưng không có gì nghiêm trọng, bà già trả lời. Eileen ơi? Chị đang ở đâu vậy?

- Dưới sàn!

- Cảnh sát sẽ đến! Hannibal khẳng định bằng một giọng cố bình tĩnh. Bob có sao không? Còn Peter?

- Không sao! Bob hỗn hển.

- Mình vẫn còn sống! Peter thông báo.

Tất cả chờ đợi, lắng nghe... Hannibal đột nhiên nghe tiếng nước... một thứ tiếng khác với tiếng mưa đập trên kính và gõ trên mái nhà. Thám tử trưởng nằm nghiêng lại, hai tay vẫn bị cột vào ghế. Cậu đột nhiên nghe thấy mùi

âm khi hít thở mùi nước ứ đọng hôi thối. Hannibal tò mò cố đoán xem đó là gì. Rồi cậu đột ngột hiểu ra và nhắm mắt lại vì khiếp sợ và tuyệt vọng.

Có lẽ hồ bơi vừa mới bị nứt ra. Nước chứa trong đó đang chảy tràn vào phòng. Nếu các vách tường không chịu nổi, thì hàng tấn nước sẽ quét sạch tất cả trên đường chảy.

- Ê ! Này! Nước từ đâu ra vậy? Giọng của Peter hỏi trong bóng tối .

Elleen Denicola cũng đã hiểu chuyện đang xảy ra. Cô lại kêu cứu. Hannibal tự nói rằng có lẽ thảm họa đã làm cho điện bị cúp, đây là một điều hết sức may mắn. Nếu còn điện, chắc chắn các tù nhân đã bị điện giật!

Đột nhiên một giọng nói bên ngoài trả lời tiếng kêu của Eileen.

- Phía bên này! Ở khách sạn! Nhanh!

Một hồi sau, có người đang thử mở cửa, nhưng cửa bị kẹt. Một cú giật mới từ nền đất không chắc làm cho cửa sổ đối diện hồ bơi bị bắn ra thành nhiều mảnh. Khi ấy, các tù nhân nhìn ánh đèn pin mạnh, rọi sáng sườn đồi bị nạn. Những tiếng kêu khác vang lên bên ngoài. Nước tiếp tục tràn vào phòng.

- Bà Denicola! Hannibal hét lên. Hãy cứu lấy bà Denicola!

Một viên cảnh sát mặc đồng phục và một lính cứu hoả xuất hiện trong khung cửa sổ. Khi nhìn thấy hai người phụ nữ và ba cậu bé bị trói trên ghế, lính cứu hoả la lên:

- Cái gì vậy...

Anh không biết nói gì hơn. Hai người đàn ông nhanh tay chụp lấy bà già vẫn bị trói vào ghế bành, mang bà ra khỏi khách sạn. Những người cứu hộ khác đến mang Eileen và Ba Thám Tử Trẻ ra. Trong nháy mắt, tất cả được cởi trói ra, và được đưa về hướng chân đồi. Thời gian rất gấp. Mọi người bước thật nhanh, có khi bị té ngã, bị trượt rồi ngồi dậy, được những người cứu hộ giúp.

Trên đường, xe cộ qua lại đã gián đoạn. Nghe tiếng nổ máy của xe cảnh sát và xe cứu hoả. Đèn chiếu đang quét sườn đồi. Khi năm người được cứu về đến đường quốc lộ, đám cứu hộ cho tất cả băng qua đường thật nhanh và cuối cùng tất cả được an toàn.

- Tôi nói với họ là mọi người ở trên đó!

Ông Bonell mừng rỡ ôm Hannibal và bắt tay đến muốn gãy xương.

- Đội ơn trời! Tất cả bình an vô sự!

Ông bị tiếng kêu của bà già Denicola ngắt lời:

- Tàu!

Ngôi nhà Denicola, cũng như văn phòng hãng, bị chìm trong bóng tối. Chiếc xe hòm màu trắng đã biến mất. Nhưng, cách cầu tàu vài trăm mét, có thể thấy đèn chiếc Maria II đang đi xa dần.

- Bọn cướp! Eileen hét, mắt sáng lên vì tức giận. Nếu muốn thoát...

Không nói hết câu, Eileen lao về hướng cầu tàu.

- Đi theo cô Eileen! Peter kêu.

Rồi nắm cánh tay Bob, Peter lao theo Eileen.

- Bác Bonell ời, bác có thể báo tin cho cảnh sát được không? Hannibal nói. Để cảnh sát báo động cho tàu tuần tra bờ biển! Bọn người đang bỏ chạy trên chiếc tàu kia là bọn bươn vũ khí.

- Để tôi đi báo cảnh sát. Bà Denicola tuyên bố.

Hannibal gật đầu, rồi chạy theo hai bạn mình. Eileen vừa mới bước vào nhà. Trong đó, cô lấy một chìa khoá trong tủ rồi ra lệnh cho Peter đi kiểm một cặp chèo trong cái kho nhỏ bên cạnh văn phòng.

Đúng lúc đó, có tiếng ồn ào khủng khiếp. Ngọn đồi vừa mới trượt, kéo theo khách sạn sụp đổ theo. Con đường bị ngập một nửa bởi dòng đất chảy xuống, đang bị nước hồ bơi biến thành bùn.

Eileen và ba thám tử không nán lại xem vụ thảm họa, nhưng cũng nhẹ nhõm nhận thấy rằng nó không lan tràn đến hãng thuê tàu. Eileen chạy về cầu tàu nhỏ của hãng Denicola.

- Ta sẽ mượn tạm canô gắn máy của ông Sebastian! Cô la lên. Cũng sẽ dễ dàng bắt kịp chiếc Maria II.

Có Ba Thám Tử Trẻ đi theo sau, Eileen nhảy lên chiếc xuống cột ở đó. Peter bắt đầu chèo mạnh về hướng phao neo canô máy của nhà văn.

- Không thấy đèn của chiếc Maria II nữa! Eileen đột ngột nói.

- Nó chạy dọc theo bờ, về hướng bắc.

- Thằng Erny này không biết lái tàu, Eileen nói. Nó điều khiển tàu đi vào chỗ đá ngầm.

Cả ba đến xuống máy, tháo tấm bạt ra. Hannibal cột chiếc xuồng vào phao. Eileen nhanh nhẹn nổ máy. Chiếc canô máy phóng lên khỏi mặt nước đen tối, đâm vào làn mưa. Mũi tàu xé sóng. Nhưng Eileen cầm bánh lái rất vững, còn ba thám tử bám thật chặt để không bị lắc.

Ánh sáng trên bờ đã xa, khi Bob phát hiện ra trên chiếc Maria II.

- Maria II kìa! Bob thông báo.

- Hay quá! Eileen nói rồi tăng tốc.

Đúng giây phút đó, bốn người bị chùm sáng đèn chiếu làm chói mắt và nghe tiếng động cơ trực thăng ngay trên đầu mình. Rồi chùm sáng rời bỏ chiếc xuồng đi tìm xung quanh.

- Đội tuần tra bảo vệ bờ biển! Eileen giải thích.

Ánh đèn chiếc Maria II đã tắt và chiếc tàu đánh cá chỉ còn là một khối hình màu tối trong bóng đêm. Bây giờ chiếc canô máy đã đến gần sát và thấy được lằn tàu phía sau.

- Chết! Eileen kêu. Chúng chạy ra khơi! Coi chừng chúng thoát được !

Cô bẻ bánh lái để cho canô đi theo lằn tàu phía trước.

Khi đó, tàu đánh cá quẹo lại, và khi đi ngang song song với chiếc canô, một phát súng bắn ra.

- Đồ hèn! Eileen la lên.

Cô tăng ga, rồi vượt qua chiếc Maria II, cản đường nó.

Con tàu đánh cá quẹo một lần nữa và do vậy phải giảm vận tốc.

Đèn chiếu của chiếc Maria II chiếu thẳng vào chiếc canô máy nhỏ. Một phát súng bắn ra nữa. Nhưng không trúng đích, viên đạn lạc xuống biển. Gần như ngay sau đó, trực thăng bay qua hai chiếc tàu. Đèn chiếu mạnh dừng ngay con tàu đánh cá.

- Rồi! Họ tìm thấy bọn chúng rồi! Hannibal reo lên khi thấy trực thăng đi xuống một chút.

Nhưng chiếc Maria II lại tăng tốc. Nó bắt đầu rẽ sang phải, rồi sang trái, như để trốn khỏi đèn chiếu. Đột nhiên, nó lại phóng ra khơi tiếp.

Eileen Denicola cười, rồi không do dự đuổi theo ngay.

Một lần nữa, cô chặn đường bọn cướp. Tên đang lái chiếc Maria II buộc phải quẹo để tránh đụng chạm.

Đột nhiên Hannibal thấy nước sôi sục lên và nghe tiếng sóng vỗ vào đá.

- Coi chừng! Peter hét lên.

Eileen điều khiển nhanh bánh lái. Canô nghiêng đi một cách hết sức nguy hiểm. Cô lái cho tàu thẳng lại, tất cả lại nằm trong bóng tối, nhưng an toàn. Ngược lại, chiếc Maria II không được may mắn như vậy. Nó va thật mạnh vào đá. Những người trên tàu bắt đầu kêu cứu. Đột nhiên, bốn người trên canô máy thấy một ngọn lửa màu đỏ cam bắn ra khỏi xác tàu.

- Tàu cháy! Eileen Denicola nói khẽ.

Cơn giận của cô đã nguôi. Chiếc canô mà cô vẫn lái theo bản năng đang nhảy múa trên sóng. Cô bắt đầu khóc. Nước mắt chảy trên má cô, nhìn thấy rất rõ dưới ánh lửa đám cháy.

- Chắc là thùng xăng bị thủng! Cô nói thêm.

Một người đàn ông xuất hiện trên boong tàu, rồi một tên thứ nhì, rồi hai tên còn lại. Tất cả nhảy xuống nước.

- Cầm chèo lên! Eileen ra lệnh. Nếu có thằng vô lại nào đòi lên canô, thì phải dọa hấn!

- Vâng, thưa cô, Peter đáp.

Một tên đang bơi đến rất gần canô máy.

- Dưới ghế có phao, Eileen cho biết. Lấy ra cho bọn chúng!

Hannibal ném cái áo phao cho từng người đang bơi đến. Erny định đến gần canô máy, nhưng Peter hươ cái chèo. Bốn tên hiểu rằng không nên lại gần.

Bob tìm thấy một đoạn dây ném cho bọn cướp, giúp chúng dễ dàng nổi trên mặt nước hơn.

Rồi mọi người nhìn chiếc Maria II đang đắm xuống biển. Bây giờ vụ cháy đang đến giai đoạn cực độ. Đột nhiên có tiếng nổ. Chiếc tàu tội nghiệp bay lên trời, rồi các mảnh rơi xuống nước trở lại, chìm sâu. Eileen khóc to hơn.

Khi tàu tuần tra đến hiện trường, lính bảo vệ bờ biển chỉ thấy canô máy nguyên vẹn và cách đó không xa là bốn người đang nổi bập bênh theo sóng biển.

Không còn dấu vết gì của chiếc Maria II và đồng hàng chết người mà nó chở!

Alfred Hitchcock

Vụ Bí Ẩn Người Mù Ăn Xin Có Vết Thẹo

Dịch giả: Đài Lan

- 21 -

NHỮNG ĐIỀU LÀM RÕ CUỐI CÙNG

Một tuần sau vụ đắm chiếc Maria II, Ba Thám Tử Trẻ lại lên đường đi về hướng bắc một lần nữa. Ba bạn đáp lại lời mời của ông Hector Sebastian. Nhà văn đón ba thám tử trên thềm nhà hàng CharliC cũ. Trong gian phòng rộng lớn nhìn ra biển, Don đang dọn xong bữa buffet hấp dẫn.

Don thông báo những món ăn ngon mà ông vừa bày, và những câu quảng cáo nghe trên truyền hình, được ông dùng rất nhiều. Sau đó, ông cúi chào và rút lui.

Ông Sebastian thở dài.

- Nếu không có truyền hình quảng cáo về đồ ăn, không biết Don có biết nấu bếp không nữa. Trái dưa leo, ông ấy cũng không biết mua.

- Dù sao - Peter liếc nhìn về bàn ăn, vẫn có vẻ ngon quá.

- Mời các cậu cứ tự nhiên!

Cách chế biến của Don không ngon như vẻ bề ngoài, nhưng Ba Thám Tử Trẻ lịch sự ăn hết: không nên làm cho người có thiện chí buồn lòng!

- Còn bây giờ ta hãy nói về ông mù có vết thẹo và bóp tiền của tôi. Tôi xin thú nhận là tôi rất tò mò. Tôi có nói chuyện nhiều lần với cô Denicola, nhưng tính khí của cô rất giống màu tóc của cô. Cô trở nên bốc lửa khi có ai nói đến cái tên Ernesto Villalobos hay bạn của hắn trước mặt mình. Cô như muốn tắt thở vì tức giận.

- Do bọn cướp làm đắm tàu của cô hả? Peter hỏi.

- Không. Do cảnh sát không chịu cho cô gặp mặt bọn chúng. Sợ cô lao vào bọn chúng!

Hannibal phá lên cười.

- Rõ ràng đây là một người có cá tính. Cô không thích bị lừa!

- Có lẽ chẳng ai thích bị như vậy! Trong khi đó, vì quá lo xào đi xào lại cơn giận và thương lượng về tiền bảo hiểm để mua chiếc Maria III, cô không kể

cho tôi nghe được bao nhiêu. Nên tôi đành phải hỏi các cậu! Tôi từng làm thám tử suốt nhiều năm, nên tôi nghĩ mình có quyền được biết nhiều hơn những gì báo chí kể!

- Bác có muốn đọc ghi chép của cháu về vụ này không? Bob đề nghị.

Hector Sebastian cúi mình:

- Tôi sẽ rất lấy làm vinh dự - ông tuyên bố và lấy xấp giấy kẹp mà Bob đưa. Suốt một hồi, ông im lặng đọc. Khi đến trang chót, ông vẫn không nói một hồi, mắt nhìn xa xa.

- Có những lúc ta phải lấy làm mừng rằng con người ta có tính xấu. Nếu Shelby Tuckerman không tham lam như vậy thì hẳn đã không lấy bóp tiền của tôi và các cậu đã không phát hiện ra vụ buôn vũ khí khủng khiếp kia. Biết bao nhiêu người vô tội đã phải chết nếu con tàu đi đến bến.

Hannibal gật đầu.

- Dĩ nhiên là sẽ có những người như Erny tiếp tục ủng hộ bọn nổi loạn và gây chết người. Nhưng ít nhất ta cũng cứu mạng được một số.

- Theo ghi chép tôi vừa mới đọc, thì ông Bonell được hoàn toàn vô tội, Hector Sebastian nói.

- Bác ấy chưa hề bị nghi ngờ thật sự - thám tử trưởng nói. Và Erny và đồng bọn đã làm cho bác được minh oan. Bọn chúng quá tức giận Shelby nên bọn chúng đã khai hết. Bọn chúng coi Shelby như tên phản bội, chỉ giả bộ làm một trung gian trung thành trong khi đó lại biến thủ tiền vào túi riêng của mình. Có nhiều nhóm nhỏ, giống như nhóm của Erny, đang tích cực quyên góp tiền để ủng hộ phe cộng hoà Mesa d'Oro. Shelby thu những khoản tiền mà các trưởng nhóm giao cho hẳn, mang về nhà bác Bonell dưới dạng đồ ăn đông lạnh và chắt vào ngăn đá tủ lạnh nhà bác. Rồi cứ mỗi tháng một lần, hẳn bay đi Mêhicô để giao tiền cho những người trung thành với Rodriguez... thật ra một phần số tiền thôi. Erny và bọn kia buộc tội hẳn đã biến thủ một phần lớn các khoản tiền này để cho vào túi hẳn. Và điều này có lẽ là sự thật.

- Shelby chính là Alejandro, đúng không?

- Alejandro là tên thứ nhì của hẳn. Hannibal giải thích. Mẹ hẳn quê ở Mesa d'Oro. Bà là một tên khủng bố. Buộc phải chạy trốn khỏi nước mình, bà đã

lấy một người Mỹ tên là Tuckerman làm chồng. Shelby mang tên của cha mình, còn thứ nhì là tên của ông ngoại: Alejandro. Shelby mang quốc tịch Mỹ, nhưng được mẹ vừa nuôi dạy vừa thuyết phục cho hẳn tin hẳn là nhà quý tộc Mesa d Oro và lý tưởng là trên tất cả. Bà này vừa năng động vừa hữu hiệu. Bà có tài hùng biện, biết nói chuyện với đám đông, biết cách thuyết phục người ta đóng góp những số tiền lớn cho Mesa d Oro. Sau khi bà chết cách đây vài năm, Shelby định nối nghiệp bà. Nhưng hẳn không giỏi ăn nói bằng mẹ hẳn. Nên hẳn đành phải chịu giữ vai trò trung gian.

- Làm sao các cậu biết hẳn giữ một phần chiến lợi phẩm từ vụ cướp ngân hàng? Hector Sebastian hỏi.

- Cháu không biết chắc, nhưng đoán cũng dễ thôi. Và lại cháu cũng phải nói một cái gì đó để níu Erny và Shelby lại và để cho bác Bonell kịp đi gọi cảnh sát. Mặt khác, cháu sợ những gì Shelby sẽ làm nếu Erny và bọn kia lên tàu Maria II và để hẳn lại phía sau. Hai mẹ con bà Denicola và ba đứa tụi cháu là nhân chứng phiền phức, đúng không? Và nếu Shelby vô hiệu hoá được bác Bonell, thì hẳn cũng có thể làm cho hai người kia và tụi cháu im lặng mãi mãi...

Hannibal rùng mình ngưng nói.

- Đúng - Hector Sebastian nói. Tình thế rất nguy kịch. Các cậu đã rất may mắn là Erny đã bắt Shelby phải theo chúng lên tàu Maria I... Còn về vụ buôn vũ khí, công ty xuất nhập khẩu ở Oxnard thật ra là gì?

- Strauss và đồng bọn buôn đồ ăn cắp - Bob giải thích. Lô vũ khí và đạn dược xuất xứ từ những xe tải quân đội bị đánh cướp, bên bờ Đông. Thợ lặn đã lấy lên được nhiều súng, nhờ vậy mà nhận dạng được lô vũ khí. Strauss và người của hẳn đã biến mất, bỏ tất cả lại tại chỗ. Mà công ty Pacific States cũng trên bờ phá sản.

- Chắc là rất khó khi phải lãnh độ một vụ làm ăn lương thiện khi có những vụ khác nằm bên ngoài pháp luật - Hector Sebastian tuyên bố. Còn cô nàng chuyên về hoá trang... cô gái đã nói chuyện trước đám đông vào hôm có buổi họp... Cô ấy ra sao rồi ?

- Gracie Montoya không thuộc vụ âm mưu - Peter giải thích. Gia đình chị ấy quê quán ở Mesa d'Oro và chị ấy tin tưởng vào lý tưởng của phe cộng

hoà, thế thôi.

- Đó là truyền thống, Hannibal thờ dài. Cha mẹ truyền niềm tin chính trị lại cho con cái. Nhưng hình như chị Gracie đã thay đổi cách suy nghĩ. Chị ấy cho rằng quyên góp tiền cho một người bị đày đi Mêhicô là bình thường, nhưng đã rất phẫn nộ khi biết rằng số tiền này dùng để mua vũ khí giết hại người vô tội.

- Cảnh sát có hỏi chị ấy về cuộc nói chuyện với Erny - Bob nói thêm. Erny muốn mời chị ấy đi chơi cùng, mà chị ấy từ chối. Vậy thôi!

Hector Sebastian trả lại ghi chép cho Bob.

- Bản tóm tắt vụ việc rất hay, ông nói. Tôi cũng không viết hay hơn được. Bob đỏ mặt.

- À các bạn ơi, Hector Sebastian mỉm cười nói tiếp, dường như tôi đã hứa là sẽ cho các cậu đi chơi một chuyến trên canô máy của tôi. Tất nhiên là tôi không lái nghề bằng Eileen Denicola. Nhưng tôi sẽ hết sức cố gắng, tuy không dám hứa là sẽ đánh chìm được một chiếc tàu cướp. Nhưng mà biết đâu? Điều bất ngờ chính là gia vị của cuộc sống, phải không?

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: HanAn

Nguồn: HanAn - VNthuquan - Thư viện Online

Nhà Xuất Bản Trẻ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 6 năm 2010